

KRÁLOVSTVO SMRTELNÍKA

VERONIKA SAVARIJOVÁ

Veronika Savarijová

Kráľovstvo smrteľníka

**(dobrodružný príbeh s prvkami
sci-fi a fantasy)**

1. diel

I.

Na kamennú podlahu malej miestnosti dopadol posledný lúč slnečného svetla.

Červené mohutné závesy sa zavlnili vo vánku, ktorý ako had prekľzol pomedzi otvorené okno. Všetko naokolo upadlo do tmy. Dokonca aj kvety uložené pozdĺž stien sklonili hlavy a ani na okamih neprotestovali proti prichádzajúcej večernej nostalgii.

Pri okne stála žena s porcelánovou plet'ou a strnulo hľadela pred seba.

Neposlušné kučery výrazne kontrastovali s jej jemnými ženskými črtami. Mala netypicky jasné oči, ktoré pôsobili trochu divoko a dodávali jej tvári výraz vážnosti, dominancie a akejsi skrytej sily. Vyzerala ako socha, nádherná socha neschopná pohybu a nádychu, čím len posilňovala napätie, ktoré prekypovalo celou miestnosťou. No predsa sa zdalo, že ovláda všetko, na čo sa díva. Lístie, ktoré ševelí vo vetre, pohyb nočných motýľov a hmyzu, aj divú zver, ktorá zavýjala v tme za červenými závesmi.

Keď sa ozval trpký a naliehavý hlas, nápadne poskočila, akoby zabudla, že nie je sama. Pohľad jej spočinul na mužovi s rozhodným výrazom. Jeho gaštanové oči si ju nemilosrdne prehliadali, akoby sa v tej nádhere snažili nájsť chybu. Tak veľmi sa odlišovali od jej modrých a vznešených... Bola v nich múdrosť, ale aj nesmierna krutosť.

Zúžila som zrak, aby som mu lepšie videla do tváre. No čím viac som sa snažila, tým viac sa scéna pred mojimi očami vlnila a rozmazávala. V tej chvíli som si uvedomila, že snívam.

„Prived' ju čo najskôr,” ozvala sa naliehavo žena.

Muž k nej pristúpil a rozhodne prikývol. Na ľavej časti tváre sa mu zablýšťala jazva, ktorá prechádzala celým lícom až na bradu. V jeho pohyboch aj vo výraze tváre sa vyskytovalo niečo, čo ma fascinovalo. Bola to prirodzená autorita, vyhranenosť a silná individualita, ktorú je ťažké prebádať obyčajným pohľadom.

Keď izbu preťalo svetlo z malej žiarivej gule, ktorá svietila všetkými odtieňmi zelenej farby, cítila som, že sa prebúdzam. Vykríkla som, pretože som sa chcela naďalej oddávať zvláštnemu snu, ktorý už niekoľko týždňov prebiehal stále rovnako. No zrazu všetko naokolo zahalila tma a ja som sa vrátila do prítomnosti.

V okamihu som si uvedomila, že sa dusím a prudko som začala lapať po dychu. Točila sa mi hlava, pred očami sa mi mihali nepravidelné čierne tiene.

Ktosi ma udieral medzi lopatky. To som neznášala. Keď sa ma niekto snažil prebrať tým, že ma bil, tak sa mi zježili všetky chlpy na tele. Aj teraz som mala sto chutí toho nešťastníka za mnou niečím ovaliť, hoci jeho pomoc očividne zabrala. Zaskočený cukrík mi vyletel z úst.

Ľavou rukou som si stískala hrudník, druhou som sa opierala o drevenú lavicu. Prstami som prešla po jej drsnom povrchu a takmer som sa začala dusiť znovu. Nebola noc a ja som nebola v internáte, ale vo veľkej prednáškovej hale Ekonomickej univerzity.

Pokorne som zdvihla zrak.

Pohľadom som zamierila k obrovskej tabuli, ktorá bola celá zapísaná matematickými vzorcami a rovnicami. Nad miestnosťou sa nieslo nepríjemné ticho. A ja som vedela, že nastalo kvôli mne. Keď som snívala, bývala som hlučná.

Vrhla som pohľad na profesora matematiky, pána Feltera, no akonáhle sa nám stretli pohľady, bolo mi jasné, že ma môj spánok

vyjde ešte draho. Z malej plešatej hlavy mu svietili prísne oči, našťastie ukryté za hrubými sklami okuliarov. V mužovi v sivom obleku bolo toľko zlosti, že by jeho rev určite zdevastoval celú budovu. No ja som vedela, že Felter je človek, ktorý dokonale ovláda svoje emócie. Vedela som to presne tak isto ako to, že ma z celej duše neznáša.

„Pozbierajte si svoje veci a vypadnite,” povedal mi vcelku pokojne. Najprv som nechápala, čo myslí slovom pozbierať, no potom som pod nohami zbadala svoje porozhadzované knihy a papiere, akoby ich niekto v zlosti rozkopal. Vrhla som rýchly pohľad na Petru, ktorá sedela vedľa mňa a bez slova som sa postavila.

„A vezmite so sebou aj svoju kamarátku, ktorá vás tak vytrvalo krmila cukríkmi,” dodal znechutene Felter a ukázal na Petru.

Pozbierala som si teda svoje veci, slušne som sa pozdravila a vyšla som z miestnosti. Petra prešla dvermi asi minútu po mne. Očividne sa snažila ešte s Felterom vyjednávať. No bol to starý blázon a proti jeho vrtochom nemal nikto šancu.

„Tak to ti teda pekne ďakujem, Lenka!” vyrukovala na mňa hneď, ako sa za ňou zabuchli dvere. „Nemám skúšku z prvého ročníka a po dnešku,” ukázala za seba, „ani zápočet z prvého semestra.”

„Nepreháňaj...”

Rozhorčene mi skočila do cesty. „Načo chodíš na prednášky, keď to jediné, čo tam dokážeš robiť, je spať?!”

„Nemôžem za to. V poslednom čase...”

„V poslednom čase? Keby si sa aspoň nevyhovárala!” Pretiahla si kabelku cez hrud' a vybrala sa smerom k východu.

Zrýchlila som, aby som ju dohonila. „Ale ja sa nevyhováram,” snažila som sa pôsobiť nevinne. „Naozaj samovoľne zaspávam aj napriek tomu, že nie som unavená! Môžeš trochu spomaliť?”

„Tak navštív lekára, pretože máš očividne problém!“ vytekla.
„Kvôli tebe ma určite vyhodia zo školy!”

„Nevyhodia ťa zo školy, si...”

„Keď ešte raz zaspíš alebo pošleš ďalšieho profesora do čerta, tak si na tejto škole už ani neškrtnem!”

„Čože?” zastavila som ju. „Tak po prvé, som to ja, ktorá zaspáva na prednáškach a ktorá je drzá k Felterovi. Ty s tým nemáš nič spoločné! A po druhé, skúšku z prvého ročníka nemáš, pretože máš problém s matematikou. Takže to na mňa nezval’uj.”

„Ale on ma s tebou stále vidí!”

„Tak sa so mnou prestaň kamarátiť a zožeň si doučovanie!” odmlčala som sa, keď som si zrazu uvedomila, ako detinsky zneli moje slová. „A... možno by sme sa mohli prestať správať ako deti v škôlke.”

Hodnú chvíľu sme hľadeli jedna na druhú. Z jej zelených očí sa pomaly vytrácal hnev a akási vzdorovitosť. Petra bola asi o pol hlavy nižšia ako ja a keď sa takto správala, vyzerala ako dieťa. Ešte aj ryšavé vlasy a pehavá tvár jej uberali ďalšie roky. Bola plnoštíhlejšie postavy a napriek tomu, že sme sa na seba vôbec nepodobali, ju ľudia často pokladali za moju mladšiu sestru. Možno preto, že sme sa od seba málokedy pohli.

„Nabudúce si sadnem k Milanovi,” ozvala sa Petra ako prvá. Snažila sa o urazený tón, no ja som vedela, že jej je skôr do smiechu. Niekoľkokrát zažmurkala a kývla hlavou, aby sme sa vybrali na internát. „Tak o čom sa ti snívalo tentoraz? Znova o tom lese s množstvom krvi?”

Zavrtela som hlavou. „To nie. Tentoraz som videla... ženu. Zvláštnu ženu. Tú, o ktorej som ti rozprávala minule.”

„Stále si mi ale nepovedala, čo je na nej zvláštne.”

„Tie jej oči,” zajasala som, „tie neboli normálne.”

„Čo môže byť na očiach nenormálne?“

„Boli príliš jasné! Akoby tyrkysové. Navyše, tá žena sa pohybuje pomaly a pružne, akoby ani nemala kosti.“

„Asi to bol nejaký duch,“ bavila sa na mne Petra.

„Zrovna od teba by som čakala, že sa nebudeš smiať!“

„A ja by som zase od teba čakala, že to skrátka hodíš za hlavu,“ zastala a chytila mi ruku, aby som jej venovala pozornosť. „Bol to sen, Lenka. Je normálne, že sa v snoch ľudia pohybujú inak. Pretože nie sú skutoční. Nie sú to reálni ľudia. Je to len naše podvedomie, ktoré sa s nami snaží komunikovať.“

„Lenže mne sa o tých ľuďoch sníva stále! Napríklad o tom lese sa mi snívalo už trikrát a o tom mužovi s jazvou asi desaťkrát. A navyše som pri tom vždy zaspala na prednáškach a úplne nečakane! Zdá sa ti to normálne?“

Petra chvíľu uvažovala a dômyselne si hrýzla spodnú peru. „Možno si len unavená,“ povedala mi. „Začala si popri škole pracovať a...“

„Ja nie som unavená, Peti!“ zvýšila som hlas. „Keby som bola unavená, tak by som nešla na Felterovu prednášku. Nie som idiot, aby som si uňho robila ďalší problém. A zvlášť teraz, keď sa chystáme do Cambridge,“ odmlčala som sa a aspoň na malú chvíľu som precítila pocit šťastia, že takmer na celý mesiac vypadnem zo Slovenska a splním si sen, ktorý možno bude pokračovať aj nasledujúce roky. „Je to akoby som stratila na tých pár minút vedomie, a to len kvôli tomu snu.“

Petru moje slová zaujali, vlastne rovnako ako vždy, keď som jej o svojich snoch rozprávala. Vedela som, že ani jej nepripadajú normálne, hoci to nikdy priamo nepriznala.

„Tak dobre,” pokrútila hlavou a znova ma popohnala, aby sme nestáli na mieste. „Ja dnes večer zavolám svojej kamarátke, či by sa na teba nemohla pozrieť.”

Radšej som sa nepýtala, čo si predstavuje pod pojmom pozrieť. S niekoľkými jej kamarátkami som sa už stretla. Jedna vykladala karty, druhá liečila ľudí pomocou hypnózy a ďalšia zase pomocou akýchsi kvapiek. No všetky boli bláznivé.

A takto nejako sa začal deň, ktorý mi kompletne zmenil život. Obyčajne a pomerne nudne.

Nič nenasvedčovalo tomu, že sa už čochvíľa dostanem do situácie, keď sa rozplynú nielen moje sny, ale keď bude zároveň hroziť, že už nikdy neuvidím svojich milovaných. Keď budem bojovať o vlastné prežitie aj o miesto vo svete. A kde bude smrť taká blízka životu.

Tento zdanlivý klam, že veci neprebiehajú podľa vyššieho plánu, ale len na základe individuálnych rozhodnutí, ma stál nasledujúce mesiace nielen mnoho úsilia, ale aj utrpenia. Pretože pochopenie často prichádza až po šokujúcom poznaní...

V ten podvečer som sa vracala z večerného nákupu plná nádejí, že zajtra zvládnem zápočet z matematiky na plný počet bodov a že na základe toho mi Felter konečne podpíše odporúčanie, ktoré som potrebovala, aby som mohla absolvovať jeden semester aplikovanej matematiky na univerzite v Cambridge. Verila som, že zabudne na naše roztržky a ja sa tak priblížim k realite, o ktorej som snívala azda každú minútu vo svojom živote. Kvôli Cambridge som začala popri škole pracovať, usilovne sa učiť, dobrovoľne navštevovať doplnkové hodiny a intenzívne zdokonaľovať svoju angličtinu.

Všetko som stavila na jednu kartu a nejaký Felter mi nesmel stáť v ceste.

Začala som sa pohrávať s otázkou, ako len starého držgroša presvedčím, aby mi ten hlúpy papier podpísal, nakoľko sme spolu nikdy nevychádzali. Felter sa so mnou vždy hádal o mojich postupoch, ktorými som v matematických príkladoch prišla k výsledku a ja som sa nikdy nedala. Žiaľ, príliš neskoro som prišla na to, že sa mi naše hádky vôbec nevyplácajú. Felter ma neznášal a môj sen o Cambridge pokladal za smiešny a detinský.

Nešťastne som pokrútila hlavou a prehodila si ruksak na druhé plece. V duchu som zanaďavala, že azda aspoň tie ťažké pívá, ktoré na chrbte vláčim, zajtra využijem pri oslave úspešného zápočtu. Vtom sa za mnou ozvalo hlasné šušťanie.

Najprv som si myslela, že je to len vietor alebo mačka, no moje inštinkty rozumu príliš nedôverovali. Zastala som a keď sa šušťanie ozvalo znova, otočila som sa.

Pohľad mi spočinul na ľudoprázdnom tmavom parku, v ktorom panoval prudký vietor. Začínalo snežiť a ak by som nebola sama, zrejme by som žasla nad bielou scenériou, ktorá sa vynímala pod slabým pouličným osvetlením. Vysokánske stromy sa ohýbali vo vetre a zakrývali stále zelený brečtan, ktorý oddeľoval park od najbližšej autobusovej zastávky. Nič nenasvedčovalo tomu, že by sa v parku nachádzala iná živá duša, no predsa ma ovládol nepríjemný pocit.

Ani neviem, prečo som tam naďalej stála ako socha, akoby som na niečo čakala. Zo zeme ku mne prenikal chlad, začínali mi omrzáť prsty na nohách. No pohla som sa, až keď vietor prudko zosilnel. Udreľ mi do tváre, a to ma trochu prebralo. Na hlavu som si natiahla kapucňu a cez zasneženú trávu som vykročila doľava, aby som si skrátila cestu z parku. Vydýchla som si, až keď som bola na

chodníku neďaleko autobusovej zastávky, kde bolo omnoho viac umelého osvetlenia.

Zrýchlila som smerom k internátu.

Sneh mi vrážal pod nohami a kapucňu som si tlačila k ušiam. Zrejme preto mi tak dlho trvalo, kým som si uvedomila, že ma ktosi sleduje. Bola som už takmer pri internáte, keď som sa inštinktívne otočila. V tej chvíli som takmer prestala dýchať. Kráčala za mnou postava zahalená v čiernom plášti, hlasno funela a v jednom momente ku mne natiahla ruku.

Vykríkla som ako šialená a rozbehla sa vpred.

Na chrbte ma ťažil plecniak, v panike som hľadela pred seba a snažila sa vyklúčkovať spomedzi úzkych chodníkov, ktoré oddeľovali strohé paneláky. No už po pár krokoch sa predom mnou čierna postava zhmotnila ako duch. Prudko som zastavila, šmykla sa na zľadovatennej zemi a tvrdo dopadla na zadok.

Nemala som čas rozmýšľať nad bolesťou. S hrôzou som si uvedomovala, že postavy, ktoré ma naháňajú, sú vlastne dve. Každá z nich sa ku mne približovala z opačnej strany. Na hlavách mali kapucne, takže som im nevidela do tváre. Zahliadla som len mäsité pery jedného z nich. Pohyboval nimi veľmi rýchlo, ale nedol'ahol ku mne žiaden zvuk.

Obaja zastali asi meter odo mňa a zrazu sa ani nepohli. To mi dodalo sebavedomie.

„Kto ste?“ vykríkla som zvláštnym piskľavým hlasom. „Čo odo mňa chcete?“

Nedostalo sa mi však žiadnej odpovede. Strach ma úplne ochromil, pripadala som si slabá ako mucha. Nebola som sa schopná ani postaviť, začalo sa mi zahmlievať pred očami. Za sebou som začula ďalšie kroky. Prichádzali ďalšie a ďalšie tmavé postavy, až ma úplne obklopili. Bola som v pasci. Zakryla som si tvár dlaňami,

v ušiach mi zaznel môj vlastný hrozivý rev. Silné ruky ma oblapili zozadu a následne veľmi rýchlo pustili.

Nastalo ticho. V šoku som otvorila oči a náhle ma oslepilo neprirodzené žlté svetlo. Otáčala som hlavou, aby som našla jeho zdroj. Vychádzalo priamo z postavy po mojej pravici, ktorá sa zviechala zo zeme a keď sa postavila do drepu, odhodlane si siahla na kapucňu a odhalila svoju mužskú tvár. Spoza rúk vo výške hrudníka mu vyvierali zlatisté lúče svetla a keď ich trochu nahol ku mne, jasne som videla, že mu svetlo vychádza priamo z dlaní.

Doslova som cítila, ako sa mi rozťahli zreničky.

Pozrela som sa mužovi priamo do očí. Netypicky sa mu leskli, hoci boli čierne ako uhoľ. V živote som nevidela človeka, z ktorého by tak zjavne kričala dominancia a nadradenosť. Husté obočie, mäsité pery a výrazné drsné črty sa veľmi odlišovali od vizáže tunajších mužov. Kučeravé dlhé vlasy mu padali do tváre, no aj tak mi neuniklo, ako mu po ľavom líci prechádza široká svetlá jazva. Zalapala som po dychu.

O tomto mužovi sa mi snívalo!

Až do tohto momentu som si myslela, že je len mojím snom a preludom. No teraz čupel predom mnou. A to bolo až príliš šokujúce zistenie pre moju racionálnu myseľ.

„Kto si?“ začula som svoj chrapľavý hlas, keď som si ho opakovane premerala.

Svoju otázku som niekoľkokrát zopakovala, no neodpovedal mi. Namiesto toho sa ku mne nahol a jednou rukou mi nasilu rozopol kabát. Do nosa mi udrela zvláštna vôňa ihličia, jeho kučery mi poštekli tvár. Položil mi ruku na hrudník a hoci som po nej okamžite chmatla, podarilo sa mu urobiť niečo, čo som nečakala.

Dlaňou okružil môj náhrdelník, ktorý mi ešte v detstve darovala matka a z celej sily ho potiahol. Kožená šnúrka sa mi zaryla do kože a pretrhla sa.

To ma okamžite prebralo a začala som kričať. Celou silou som sa zaprela do nánosu ľadu a chystala sa naňho skočiť ako mačka. No bolo neskoro a ja som úplne zabudla, že na chodníku nie sme sami. Ktosi ma zozadu oblapil a moje telo sa zrazu zmenilo na akoby ťažkú mazľavú hmotu. Pripadalo mi ťažké ako balvan.

Okolo mňa sa rozhostila čierna tma, v ušiach mi namiesto môjho kriku zaznel hlasný chrčivý zvuk. Potom mi zapískalo v ušiach a prudký vietor ma prinútil zatvoriť oči.

Útočník ma stále pevne držal za ramená a tlačil ma silno k svojej hrudi. Zdalo sa mi, že sa točím v kruhu ako na kolotoči. Už čochvíľu som začala zvracať.

Neviem, či trvalo sekundy alebo minúty, kým som stratila vedomie. No hrôza, ktorú som pred tým cítila, ma presvedčila o tom, že to bolo vykúpenie.

II.

„Ja neviem!“ začula som ženský vysoký hlas. „Hlavne prestaň kričať! Rozrušuje ma to a ju tiež!“

Cítila som sa, akoby som bola uväznená v úzkej trubici, ktorá sa pomaly rozširovala a postupne mizla. V jednom momente svetlo preťalo tmu a do nosa mi udrela prenikavá kvetinová vôňa. Moje zmysly začínali fungovať a ja som stále jasnejšie vnímala dva hlasy, jeden mužský a druhý ženský, ktoré sa očividne hádali.

„Nedávaj mi ju teraz!“ začula som ženu. „Povedala som ti, aby si ju mal poruke, keď ju budeme potrebovať!“ Jej hlas znel rozhodne a veľmi dominantne.

Ktosi prešiel z jednej strany miestnosti na druhú a čosi ťažké položil na podlahu. Snažila som sa otvoriť oči, ale akoby som mala zošité viečka. S rukami a nohami to bolo rovnaké. Nebola som schopná pohnúť ani brvou.

„Upokojte sa, adet,“ ozval sa tentoraz mužský nízko položený hlas.

Na ženu mal značný vplyv, pretože keď znova prehovorila, jej hlas bol tichší a menej arogantný. „Prepáč mi to, Arup, som nervózna.“

„Vôbec ste sa do toho nemali miešať.“

„Ako to môžeš povedať?“ znova neprijemne vyprskla. „Jej strach ma úplne ochromil! Nikdy som s Claudine nezažila podobné spojenie!“

„Chcel som len povedať, že sme ju sem neplánovali doviest' tak skoro...“

„Plány bývajú často nesplniteľné, keď sa nemajú stať. A mimochodom... pst! Už sa preberá!”

Ich rozhovor ma natoľko zaujal, že som si sprvu vôbec neuvedomila, že hovoria o mne. Uši som mala nastražené a sedela som v bolestivých krčoch. No už o malú chvíľu po tom, čo žena vyriekla poslednú vetu, moje telo zaplavilo uvoľnenie. Bolestivo som sa zamrvila a pohla som malíčkom na pravej ruke. Potom som vystrela aj ostatné prsty a nakoniec sa mi podarilo pohnúť všetkými končatinami.

Ruky som mala zviazané za chrbtom, a to poriadne pevne. V oblasti členkov som mala spútané aj nohy a nezniesiteľne mi trpelo ľavé lýtko. Nahla som sa napravo, aby som mu uľavila. Do viečok sa mi postupne vrátila ľahkosť a hneď, ako to bolo možné, som otvorila oči.

Pohľad, ktorý sa mi naskytol, ma úplne vyviedol z miery.

Ak som si v kútiku duše myslela, že snívam, teraz som si tým bola stopercentne istá. Zízala som pred seba s doširoka otvorenými očami a musela som niekoľkokrát zažmurkať, aby som aspoň trochu uverila tomu, čo vidím.

Sedela som v obrovskej pochmúrnej miestnosti, ktorej zariadenie mi pripomenulo obdobie pred niekoľkými storočiami. Predo mnou stál okrúhly stôl s dvoma vyrezávanými stoličkami, ktorých opierky niesli maľované pestrofarebné kvety. Obyčajný hlinený čajník na stole sa k nim vôbec nehodil. Naľavo stála obrovská posteľ s baldachýnom. Takmer po celej pravej strane izby boli vsadené okná, ktoré neboli zasklené, pričom niektoré kompletne zakrývali závesy červenej farby. Skrze nich ku mne prenikal teplý vlhký vánok, akoby som sa nachádzala v trópoch.

Priestrannosť izby rušili rôzne poličky, skrine a komody obsypané sklenými a lesklými doplnkami, ktoré občas striedali veci

orientálneho štýlu. Úplne všade stáli akési červené obdĺžnikové škatule. Z niektorých vychádzal slabý mihotajúci sa plameň, vďaka čomu mi došlo, že sú to sviece.

Oproti drevenej lavici, na ktorej som sedela, visel niekoľkometrový obraz, na ktorom bola namalovaná žena. Steny pokrývali kusy látky, drevené a papierové obrusy. Podlaha bola kamenná.

Napriek kvetinovej vôni som cítila zatuchnutý zápach. Jednoznačne šlo o veľmi starú budovu.

Snažila som sa otočiť, aby som videla viac, no v tej chvíli sa mi spoza chrbta vynorili dve postavy.

Prešli do stredu izby, no napokon sa postavili takmer až k stene. Nebyť strachu, ktorý som cítila, zrejme by mi prebehlo hlavou, že dokonale ladia so zariadením miestnosti. Akoby som hľadela na obrázok v časopise.

Žena bola mimoriadne vysoká. Oblečené mala červené dlhé šaty, ktoré jej obopínali štíhly pás. Polovicu dlhých vlasov mala stiahnutú dozadu, čím do popredia ešte viac vystúpili jej výrazné lícne kosti. Omnoho desivejšie však vyzerali jej veľké oči. Boli modré a neprirodzene jasné, jej pohľad tak pôsobil sebaisto. Červené pery a čistá porcelánová pleť jej len pridávali na kráse. Ťažko sa mi odhadoval jej vek. Z očí jej sršala múdrosť, no na tvári nemala jedinu vrásku. Nevedela som si spomenúť, či som niekedy videla takú krásnu ženu.

Naproti tomu muž dosahoval výšku asi stotridsaťpäť centimetrov, mal veľkú hlavu s dlhými kučeravými vlasmi, hustým obočím a tučnou postavou. Vyzeral ako škriatok, ktorého som občas zahliadla vo fantazijných filmoch. Oblečené mal miniatúrne sako, na ktorom sa mu od veľkého brucha trhali gombíky. Nohavice mi skôr pripomínali spodnú bielizeň.

Zhlboka som sa nadýchla, načo obaja poskočili a odstúpili o jeden krok. Zdali sa viac vydesení ako ja.

„Kto ste?” konečne som našla odvahu prehovoriť.

Žena najprv vypleštila oči, akoby bola prekvapená, že som sa ozvala. No náhle sa jej na tvári zračila láskavosť a usmiala sa. Pomaly vykročila smerom ku mne. Muž sa ju pokúsil zadržať, no ona iba zdvihla ruku a zahнала ho ako vydesené mača. V tej chvíli sa mi rozbúšilo srdce a ovládol ma zvláštny strach. Jej chôdza bola neuveriteľne ladná, akoby nechodila po zemi, ale päť centimetrov nad ňou. Čupla si asi meter od mojich nôh a svoju krásnu hlavu natočila ku mne. Neveriacky som na ňu hľadela, pričom som si pripadala ako blázon.

O tejto žene sa mi snívало na prednáške z matematiky!

Rýchlo som si v hlave premietla svoje posledné spomienky. Vracala som sa z obchodu na internát cez park, v ktorom ma ktosi sledoval. Utekala som, a to bol moment, od ktorého som si nebola istá, čo nasledovalo potom.

Žena sa ku mne ešte viac priblížila. „Volám sa Laurora,” povedala veľmi pokojne. „A toto,” ukázala rukou za seba, „je Arup.”

„Čo odo mňa chcete?” začula som svoj vydesený hlas. „Ako som sa sem dostala?”

Žena zagúľala očami, akoby rozmýšľala, čo mi odpovie. Zamrvila som sa a snažila sa dostať z lán, ktorými ma zviazali. Žena sa okamžite postavila a odskočila tak rýchlo, až mi na pár sekúnd zmizla z očí. Potom sa aj so škriatkom vrátila späť.

„Nechceme ti ublížiť,” povedala už hlasnejšie a zdvihla ruky. Vlnité vlasy jej viali okolo hlavy. Vyzerala ako bohyňa. Bola neuveriteľne krásna, no predsa v nej bolo čosi desivé.

„Naozaj?” srdce mi od strachu búšilo až kdesi v krku. „Tak prečo ste ma uniesli a zviazali? Ako som sa sem vôbec dostala?”

„Nemám šancu ti čokoľvek povedať, kým budeš proti nám používať silu.“

„Silu?“ Jej drzosť ma úplne vykoľajila. „Keď si si nevšimla, nemôžem sa ani pohnúť! A keď sa človek nemôže pohnúť, ťažko môže používať silu. To sú prosté základy fyziky.“

Ženina tvár trochu stvrdla a otočila sa smerom k škriatkovi. „Arup, dones mi dýku.“

Dýku? Vypleštila som oči, pričom som sa trochu zhrbila. Možno som radšej mala držať jazyk za zubami. No bolo neskoro spytovať si svedomie. Malý muž sa vydal smerom k posteli, ledva zohol svoje krátke telo a vytiahol spod nej veľký nôž. Potom sa kačacou chôdzou dotackal k žene.

„Odviaž jej jednu ruku,“ prikázala mu.

„Nemyslím si, že je to dobrý nápad, adet.“

„Urob to.“

S pochybovačným výrazom prikročil ku mne. Všimla som si, ako sa mu trasú tučné krátke prsty, keď vyskočil na lavicu a na moment sa skryl za mojím chrbtom, aby uvoľnil laná. Potom mi pravú ruku pretiahol dopredu, pričom mi ju stále pevne držal. Podal žene nôž. Tá mi bez váhania roztvorila prsty, rozohnala sa a rýchlo mi bodla dýkou do dlane.

Hystericky som zvrieskla, až mi zapískalo v ušiach.

No bolo to zbytočné. Necítila som žiadnu bolesť. A ani tých dvoch som už nezaujímal. Čupeli predom mnou a dychtivo mi civeli do dlane. Nenápadne som sa naklonila, aby som videla, čo ich tak zaujalo. Čakala som krv alebo hlbokú ranu, no na dlani som nemala ani škrabanec. Namiesto toho mi v nej svietili akési písmenká. Každou sekundou sa zvýrazňovali a stávali sa čitateľnými.

Zaostrila som pohľad.

Jasmína.

Slovo začalo čochvíľa blednúť a splynulo s farbou mojej pokožky. Všetci traja sme zdvihli hlavu. Ženina tvár sa rozžiarila. „Jasmína,” zašepkala nadšene.

„Zbláznili ste sa?” vysúkala som zo seba celá vystrašená, no predsa trochu zvedavá, čo mi to urobili s dlaňou a čo slovo Jasmína znamenalo.

Žena sa otočila na škriatka, ktorý na mňa stále vydesene zílal. „Dones nám niečo na jedenie, Arup.”

Ako robot prikývol, bez slova vstal a pokorne sa uklonil. Potom vyšiel z miestnosti, no dvere nechal otvorené. „Dáš si čaj?” spýtala sa ma.

Rozhodne som zakrútila hlavou, keď ukázala na malý stolík s hlineným čajníkom.

Čo odo mňa títo dvaja blázni chceli? Nevlastnila som nič, čo by stálo za to. Tak prečo ma ešte nezabili?

Žena si vzdychla a naliala si vlastnú šálku čaju. Potom sa pozrela na dýku. V jej pohľade bolo čosi fascinujúce. Akoby hľadela na poklad celého sveta. Napäto som čakala, čo z nej vylezie.

„Túto dýku nepoužívame na to, aby sme niekomu ublížili,” prehovorila prechádzajúc rukou po hladkej čepeli, akoby mi čítala myšlienky. „Slúži na zisťovanie mien.”

„Čože?”

„Je to dýka vyrobená zo špeciálnej ocele, ktorá je tu od počiatku našej existencie,” pokračovala rozhodne, pričom sa na mňa ani nepozrela. „Príroda každému z nás priradila určité meno a touto dýkou ho vieme zistiť. Pozri sa.”

Silno zovrela rukoväť a bodla sa do vlastnej dlane. Potom prikrčila ku mne a klakla si k mojim nohám. S úžasom som sledovala písmená, ktoré na jej dlani vytvárali slovo Laurora a po

čase začali znova blednúť. Stalo sa to presne tak isto, ako len pred chvíľou v mojej dlani.

Zatočila sa mi hlava. Zrazu som si nebola istá, čo som vlastne videla. No vedela som, že musím sústrediť svoju myseľ na to, čo bolo dôležité. „Čo odo mňa chcete a prečo ste ma s tým škriatkom uniesli?“ spýtala som sa.

Žena sa hlasno rozosmiala. „Arup nie je škriatok! Je pravda, že vyzerá trochu inak ako bývali ostatní prívrženci jeho druhu. Vždy bol trochu nižší a tučnejší, ale je to môj ochranca a niekto, komu môžeš aj ty plne dôverovať. Na to nikdy nezabúdaj, Jasmína.“

„Volám sa Lenka.“

Otvorila ústa a chystala sa čosi povedať, keď vošiel do izby škriatok aj s podnosom jedla. Položil ho na malý stolík a sadol si na zem vedľa Laurory. Začínala som mať plné zuby toho, že som sa mimo táranín nedozvedela nič podstatné. Znova som sa ich spýtala, prečo ma uniesli.

Laurora našpúlila pery a chvíľu rozmýšľala. Nakoniec prikázala Arupovi, aby ma rozviazal. Ten váhal, a tak nasledujúce sekundy naplno zaplnila ich roztržka.

„Ste si istá?“ spýtal sa rozhodne asi desiatykrát.

„Áno, rozviaž ju,“ ubezpečila ho Laurora. „Ja to zvládnem.“

Z vrecka nohavic si teda vybral maličký nôž a prerezal tlsté laná. Konečne som si vyslobodila aj druhú ruku. Obidve zápästia som mala červené a odreté. A veľmi podobne vyzerali aj moje nohy. Zblýkla vo mne zlosť, keď som ich zbadala, no zároveň aj ďalší zmätok. Prečo ma vyslobodili?

Laurora posunula mojím smerom hlbokú miskú. „Nie si hladná?“

V miske boli akési neznáme bobule, hlávky kvetov a byliny. Moju pozornosť zaujali aj akési čudné vajcia, ktoré boli čierne a omnoho menšie ako slepačie. Ani mi nenapadlo, aby som sa niečoho z toho

dotkla. Jednak to jedlo vyzeralo ako dielo vedcov, ktorí sa snažili o nechutné kríženie ovocia a zeleniny, jednak v nich určite neboli len vitamíny.

Moji dvaja spoločníci na mňa hľadeli ako na ducha a úpenlivo čakali, kým sa natiahnem k miske. Keď videli, že som sa ani nepohla, vymenili si krátke pohľady. Potom sa pozreli na mňa. Žena jemne sklonila bradu. Hneď som vedela, čo bude nasledovať, no už som sa nestihla brániť. Škriatok mi chytil hlavu a žena mi nasilu vložila do úst zelenú bobuľu.

Vôbec som nechápala, ako sa im to podarilo tak rýchlo a hladko. Akoby moje telo odrazu ovládala akási neviditeľná sila. Zelenú bobuľu som plánovala okamžite vyplúť, no zabránila mi v tom jej sladkastá chuť, ktorá sa mi rozplynula na jazyku ako najlahodnejšia čokoláda na svete. Niečo také výborné som ešte nejedla. Keď som ju prehltila, cítila som, ako sa celé moje telo uvoľnilo.

Bobuľa mi ulavila aj psychicky. Strach a obavy sa rozplynuli rýchlejšie ako prišli a vystriedalo ich sebavedomie a jasná myseľ. Ihneď som dostala chuť na ďalšiu, no zdravý rozum mi radil, aby som to nerobila. V tom ovocí boli jednoznačne drogy.

„Chápem tvoje obavy aj presvedčenia, že ti chceme ublížiť,” ozvala sa žena, siahla do misky a strčila si do úst nejaké pre mňa neznáme korenie. „Ale mylíš sa.”

„Naozaj?” odvážne som zdvihla obočie. „To ovocie je jednoznačne otrávené. Prečo by ste mi ho inak dávali, ak by ste mi nechceli ublížiť?”

„Prečo si myslíš, že je otrávené?”

Na malý moment som sa zamyslela. „Cítim sa po ňom inak. Viac...”

„Viac v pohode?“ usmievala sa. „Správna kombinácia bylín, bobúl a korenkov vyživuje telo aj myseľ. To len vy si myslíte, že potrava slúži výhradne na prežitie fyzického tela.“

„Vy? To je kto vy?“

„Pozemšťania,“ odvetila, zatiaľ čo ja som na ňu hľadela ako blázon. „V každom prípade naše jedlo nie je otrávené. Jeho pozitívny vplyv na teba je spôsobený tým, že si konečne prišla domov a tvoje vnútro si to uvedomilo rýchlejšie ako tvoj racionálny rozum.“

Musela som sa zasmiať nad toľkými inteligentnými vetami. V tej chvíli som si len ťažko priznávala, že tej šialenej ženskej nerozumiem ani slovo. „O čom to hovoríš?“

Žena náhle celá zneistela a odvrátila pohľad. Chvíľu si trela ruky a niekoľkokrát si vymenila pohľad s Arupom. Ten stále zíval na nás obe ako vyoraná myš.

„To, čo ti teraz poviem,“ začala nesmelo, „bude pre teba ťažké pochopiť. Nebudeš tomu veriť a budeš si myslieť, že som blázon. Sledujem ťa už niekoľko mesiacov a viem, že tvoja myseľ je veľmi pragmatická a tvrdohlavá. No skús ma vypočuť.“

Za normálnych okolností by som sa zasmiala, no fakt, že ma sledovala už niekoľko mesiacov, ma dosť udivil. Žena len ťažko hľadala slová na to, čo sa mi chystala povedať. Stálo ju to niekoľko neúspešných pokusov, kým sa jej podarilo prehovoriť.

„Momentálne sa nachádzame v krajine, ktorá sa volá Katónia,“ po tejto vete sa zhlboka nadýchla a čakala na moju reakciu. Keď som na to nič nepovedala, pokračovala: „Katónia je úplne iná planéta ako tá, ktorú poznáš ty. Zem je vzdialená od Katónie tisíce svetelných rokov. Krúži v inej galaxii, a dokonca aj v inom časopriestore. No je súčasťou toho istého vesmíru. Ja,“ ukázala na seba, „som katónskou kráľovnou. Rovnako ako ty.“

Hodnú chvíľu som na ňu hľadela, akoby ma niečím ovalili.

V mysli som si zopakovala jej slová. Dala som si do súvislosti slovo vesmír, galaxia a planéta, no veľmi mi to nepomohlo. Tá ženská mala pravdu. Skutočne som si o nej myslela, že je blázon. No ona, akoby mi znova čítala myšlienky, mi navrhla, aby som prešla k oknu. Váhala som, no nakoniec som si povedala, že tým nemôžem nič stratiť.

Žena odtiahla červený záves a odhalila kamenný rám okna. Bola noc a už aj som mala na jazyku, že nič nevidím, keď žena zdvihla ruku a vo vzduchu nakreslila pomyselný kruh. Z dlane jej vyletel široký svetelný pás a osvetlil predo mnou panoramatický výhľad. Musela som sa chytiť okraja steny, aby som sa udržala na nohách.

Zbrklo som otáčala hlavou na všetky strany. Svetlo z Laurorinej dlane osvetľovalo obrovskú upravenú záhradu okolo domu, v ktorom som sa nachádzala. Malý chodník v jej strede lemovali pestrofarebné kvety a stromy. Celkom naľavo som videla malý vodopád, nad ktorým sa vznášala biela hmľa. Chodník viedol až k skupinke malých domčekov, kde sa nemihla živá duša. V diaľke sa týčili hory, ktoré vďaka hmle pôsobili, akoby sa vznášali. Zelen okolo záhrady pripomínala prales, z ktorého sa ozývalo zavýjanie divej zveri.

Tento rozprávkový výjav rozhodne nemohol byť skutočný.

Pomaly som sa otočila k žene. V jej očiach som uvidela vlastný zdesený výraz. „Ja si musím sadnúť,” zašomrala som a vrátila som sa k lavici, na ktorej som predtým sedela. Zaborila som si hlavu do dlaní, neustále som si ju šúchala a popritom som si opakovala, že to, čo vidím, nemôže byť pravda.

Žena si znova čupla predo mňa. „Nikdy sa ti v poslednom čase neprihodilo niečo zvláštne? Neočakávaný vietor, prasknuté sklo alebo zmiznuté predmety?”

„Nie,” odvetila som stroho.

„Tak sa na mňa pozri teraz.”

Po chvíľke vzdorovitosti som zdvihla zrak. Vlnité vlasy jej viali okolo tváre, kvôli vetru musela dokonca prižmúriť oči. Spýtala sa ma, či cítim rovnaký vietor ako ona. V skutočnosti som cítila len jemný vánok, takže som pokrútila hlavou.

„Správne,” zašepkala. „Necítiš vietor, pretože nemá hmotnú podobu, ale len energetickú. Vytváraš ho totiž ty svojimi nevyrovnanými emóciami.”

Nič z toho, čo som sa dozvedala, nedávalo zmysel. Akási žena, o ktorej sa mi snívало, mi rozprávala o neznámej planéte a galaxii. O tom, že ja vlastným nejaké schopnosti. O tom, že ma sledovala niekoľko mesiacov. Ten boj medzi tým, čo som videla a čo vnímal môj rozum, ma každou minútou miatol stále viac.

„Možno by ste ju nemali nútiť, aby všetko pochopila naraz,” ozval sa náhle škriatok, akoby som ani nesesedela pri ňom. Lenže žena pokrútila hlavou a trvala na tom, že čím skôr všetko pochopím, tým to bude pre všetkých jednoduchšie.

Po chvíli sa tak znova pustila do rozprávania. „Katónia sa líši od krajiny, v ktorej si doteraz žila. A to hlavne poznatkami, ktoré o nej máme. Pozemšťania, a teda obyvatelia Zeme, nevedia o svojej planéte vôbec nič.”

Nervózne som sa zasmiala. „Tak to som teda zvedavá, čo môže o planéte Zem vedieť taký blázon ako si ty.”

Pokračovala, akoby som ju ani neprerušila. „Všetko vo svete – ľudia, predmety, zvieratá aj rastliny majú energetický základ.”

„Ja poznám základy...”

„Kolobeh života,” zvýšila hlas, „a teda akási rovnováha sveta, je výsledkom spoluúčasti všetkých energetických častíc. Len vďaka tejto spolupráci existujú vo vesmíre planéty, ako je Zem a Katónia.

Všetky veci a ľudia, ktorí sú jej súčasťou, používajú, tvoria, premieňajú a manipulujú s energiou podľa svojich schopností a možností. Tým prispievajú k rovnováhe, alebo k nerovnováhe celej planéty, a teda celého vesmíru.”

„Nerozumiem, čo s tým mám spoločné ja,” povedala som, keď sa odmlčala. Cítila som, ako sa vo mne zbiera nervozita.

„Katónia je oproti iným planétam výnimočná v tom, že je energeticky veľmi nestabilná, pokiaľ nedochádza k dodržiavaniu pravidiel,” odvetila mi veľmi pomaly. „V každom evolučnom veku Katónie žijú dve osoby s fyzickým telom, ktoré sú schopné slúžiť ako schránka.”

„Schránka?”

„Áno,” prikývla a jemne mi položila ruku na koleno. Jej dotyk bol teplý a príjemný, no aj tak som sa ho striasla. „Telá týchto dvoch osôb dokážu prijímať a uchovávať vzácnu planetárnu energiu, premieňať ju a zároveň ju sprostredkovať vonkajšiemu svetu. Výmena energie je vzájomná a ani Katónia, ani dvaja vyvolení nedokážu žiť jeden bez druhého. My tieto výnimočné schránky nazývame vládcami.”

Miestnosť pohltilo mŕtvoľné ticho. Žena so škriatkom ma bez pohnutia sledovali a čakali na moju reakciu. Vedela som, že som sa dozvedela nejakú dôležitú informáciu, no mne stále nedochádzalo, ako je možné, že som sa tu ocitla. Ženine jasné oči stmavli, všetkých nás obklopilo šero. Vzduch bol presýtený emóciami a napätím, ktoré sme vytvárali.

„Vládca,” prehovorila znova žena, „sa rodí s nadaním prijímať planetárnu energiu a spracovávať ju. Ja som prvým vládcom, teda kráľovnou, súčasnej doby. Presnejšie povedané, stala som sa ňou pred štyristo rokmi. Pred viac než dvadsiatimi rokmi zomrel starší vládca a uvoľnil tak miesto mladšiemu. A teda tebe.”

Najprv som vyprskla do smiechu. Potom som si niekoľkokrát vymenila pohľad s ňou a so škriatkom. Obaja sa tvárili vážne ako na pohrebe. „Vy dvaja ste sa zbláznili!“ vykrikla som. „Chceš mi povedať, že moje telo slúži ako schránka a že ty máš štyristo rokov?“

„Štyristodvadsaťjeden,“ opravila ma vážnym hlasom. „Približne každých štyristo rokov sa totiž narodí nový vládca. No tento čas sa mení v závislosti od smrti prevažne starších vládcov. Takže ty by si mala mať podľa mojich výpočtov dvadsaťjeden rokov. Je to tak?“ Neochotne som prikývla. Nato sa žena zamračila. „Je pre nás záhadou, prečo si Katónia vybrala za vládcu práve pozemšťana. Spôsobuje to len problémy.“

Jej hlas skrýval trpkosť, ktorú však ihneď potlačila. Luskla prstami a v momente sa zapálili sviece, ktoré stáli na opačnom konci miestnosti.

„Uvedomujem si, že je to pre teba ťažké,“ hovorila so mnou ako s malomocnou. „Chcela som počkať, kým sa prejaví tvoja sila. Ak by si rozbila sklo alebo premiestnila predmet bez dotyku, uvedomila by si si, že si iná. Lenže vy pozemšťania tak radi predstierate, kým v skutočnosti ste! Možno by si to nepochopila nikdy. A dnes v noci, keď som pocítila tvoj strach, som už nemohla dlhšie čakať.“

Nevedela som sa rozhodnúť, ktorá informácia znela čudnejšie a desivejšie. V jej hlase bolo toľko smútku, sklamaní a pochybností, že mi jej začínalo byť ľúto.

„Sledujem ťa už niekoľko pozemských mesiacov. A to nielen ja, ale aj niektorí moji poslovia. S niektorými z nich si sa dnes stretla. Odhalili sa ti a...“

„Máš na mysli muža, ktorý mi ukradol môj náhrdelník?“

„Nemal dovolené ti čokoľvek brať. Medzi vami došlo k nedorozumeniu.“

„K nedorozumeniu?“ vykrikla som so značnou dávkou odvahy. „Ten hlupák mi vzal náhrdelník, potom ma aj s ostatnými obklúčil a chystal sa ma zabiť!“

„Chceli sa s tebou len porozprávať, ale...“

„Kde je môj náhrdelník?“

„Dostaneš ho späť, ale až o pár dní.“

„Ty žartuješ! Nemám ani pár hodín, aby som tu mohla trčať! Mám svoju rodinu a povinnosti a pokiaľ odo mňa nechcete žiadne peniaze ani iné výkupné, tak by ste ma mohli pustiť z tohto...“ znechutene som sa rozhliadla po izbe, „... čudného miesta.“

Žena si so škriatkom vymenila ľahostajné pohľady. Potom sa postavila a prešla až k obrovskej posteli. Tam sa zohla k nízkemu drevenému stolíku a vzala do ruky predmet guľatého tvaru. Až keď sa znova priblížila ku mne, všimla som si, že je to krištáľová guľa. Petra by bola nadšená. Mňa to len znova presvedčilo o tom, že nemôžem byť medzi psychicky zdravými ľuďmi.

„Túto krištáľovú guľu vlastní vládca už celé tisícročia,“ strčila mi ju pod nos. „Za bežných okolností je priehľadná, no ak jeden z vládcov použije svoje výnimočné schopnosti, zakalí sa a ten, kto ju drží, sa môže vďaka nej premiestniť okamžite k vládci. Vďaka nej som našla aj teba.“

Bezradne som pokrútila hlavou.

„Ak sa vládca nachádza v Katónii,“ pokračovala, „guľa sa zafarbí do fialova. Ak však svoju moc používa z inej planéty, zafarbí sa do zelena. Potom sa jej už stačí iba dotknúť a guľa zavedie dotyčného priamo za vládcom. Za posledné mesiace si veľmi intenzívne používala svoje schopnosti, takže nebol najmenší problém ťa nájsť.“

„Ja že som používala moc alebo energiu?“ zrazu som bola veľmi vážna. „Mýliš sa.“

Hodila na mňa desivé okále. „Nechce sa mi veriť, že si si to nevšimla, ale ako chceš.”

Laurora prešla k oknám. Zdvihla dlane, šmahom ruky odtiahla jeden zo závesov a telo ohla do komického postoja. Akoby sa zo seba snažila striasť špinu. Aj by som sa zasmiala, keby situácia nebola taká vážna.

Z vonkajšej strany okna sa náhle objavil žltý kvet s hrubou stonkou, ktorú chránili mohutné listy. Kvet priletel až ku mne a spadol mi na stehná. Hľadela som naň s vydesenými očami. Nestihla som však dlho rozmýšľať, ako sa kvet ku mne dostal. Pred očami sa mi totiž odohrával d'alší zázrak.

Instinktívne som sa končekmi prstov dotkla žltých lupeňov a celý kvet v okamihu otočil celú hlavu za mojou dlaňou. Z hrubej stonky vzápätí vyrástli d'alšie štyri púčiky a keď som sa ich dotkla, rozkvitli. V tom istom momente mi pri uchu zachrčala sklenená guľa, ktorá sa zafarbila do fialova. Vyskočila som na nohy.

Kvet spadol na podlahu a všetky jeho lupene sa skryli do púčikov.

Pozrela som sa na ženu aj na škriatka. „Čo to robíte?”

„Urobila si to ty,” odvetila mi žena, pričom dlane otočila smerom k zemi. „Tvoje schopnosti sú obrovské a nekonečné, len ty o nich zatiaľ nevieš, pretože si žila dlhé roky na cudzej planéte.”

„Zem nie je cudzia planéta!”

„Pre teba áno.”

Dýchala som nahlas ako splašený pes. Pozrela som sa na guľu, ktorej reakcia ma tak vydesila. „Tá guľa,” ukázala som na ňu.

„Čo je s ňou?”

„Snívalo sa mi o nej. Aj o tebe a aj o tom zlodejovi. Vy ste...” pretrela som si oči, aby som sa trochu upokojila. „Vy ste ma nejako

ovládali! Sledovali ste ma a snažili ste sa ma prinútiť, aby sa mi snívalo o tom, čo chcete vy!”

V očiach som im obom zbadala hrôzu. „To je pozoruhodné,” konštatovala žena.

„Čo je pozoruhodné? Že ste manipulátori a...”

„Myslím tvoje snívanie. Sny nemajú energetický charakter, chcem povedať, že tvoja prirodzená moc nemá na snívanie vplyv. A môžeš mi veriť, že ani ja sama nemám takú moc, aby som ťa prinútila snívať o tom, čo chcem.”

Pomaly prešla k stolíku a odpila si z čaju. Na jej mladistvej tvári som však videla neistotu. Stále rozmýšľala nad mojimi slovami, ktoré ju trochu vyviedli z miery. V ten moment nastala moja šanca. Už som nemala čas otáľať. Potrebovala som sa odtiaľto dostať.

Zaškúlila som na mohutné dvere oproti oknám.

Boli pootvorené a tí dvaja si ma po prvý raz vôbec nevšímali. Napla som všetky svaly a v sekunde som vyletela smerom k dverám. Ľavou rukou som chytila kľučku. Dvere boli ľahšie, ako som čakala. Doslova som skočila do chodby. Bola dlhá a monotónna s viac ako desiatimi ďalšími dverami. Zmätené som sa rozhliadla napravo aj naľavo, no ani na jednej strane som nevidela koniec. Toto váhanie mi vzalo drahocenné sekundy. Nestihla som ani vykročiť.

Neviditeľná sila ma vtiahla naspäť dovnútra.

Akoby ma niekto zatlačil do hrude. Šúchala som nohami po kamennej podlahe, až kým som neklesla na mäkký gauč. Dvere sa hlučne zabuchli.

Zalapala som po dychu. Nebola som si istá, čo som práve cítila. Akoby vietor náhle zosilnel a získal materiálnu podobu. Laurora stála len meter odo mňa so zdvihnutými rukami a tvárila sa udivene. „Tu nemáš kam ujsť, Jasmína,” povedala mi.

„Chcem ísť domov!”

„Katónia je teraz tvoj domov.”

„Čože?” zdesila som sa. Tak o to im po celý čas išlo? Aby ma tu väznili? „Môj domov je tam, kde sú moji priatelia a moja rodina.”

„Nemala som pocit, že by pre teba rodina až tak veľa znamenala. Od smrti tvojej matky si s otcom takmer neprehovorila.”

„Ako sa opovažuješ?” vyštekla som. „Nič o mne nevieš!”

Škriatok na môj hrozivý tón vypúľil oči a postavil sa medzi mňa a Lauroru. Našťastie ho odsunula nabok. Inak by som mu asi ublížila.

„Po celý čas sa tu tvárite ako moji priatelia,” pokračovala som, „no jediné, o čo vám dvom ide, je, aby ste ma využili na nejaké experimenty!”

„Katónia bez tvojej prítomnosti zanikne, a to nie je žiaden experiment, ale fakt.”

„A čo je mňa do vašej planéty?”

Moje slová Lauroru prekvapili. „Tebe nezáleží na osude Katónie?”

„Ani v najmenšom! Jediný osud, ktorý ma zaujíma, je ten, ktorý sa naplní, ak urobím skúšku z matematiky, dostanem od jedného starého blázna odporúčanie, podám si prihlášku do Cambridge a nastúpim do lietadla!”

Čistá a jasná tvár jej zvláštne potemnela. Zúžila zrak a hľadela na mňa, akoby sa ma práve chystala napadnúť. Tisla pery k sebe a na malý okamih prestala dýchať. Očividne ju moja odpoveď nahnevala a najradšej by so mnou vyvalila dvere. To by ma potešilo, no až také šťastie som nemala.

„Zostaneš v Katónii,” zvolala po dlhej chvíli. „Nechápeš základné princípy fungovania vesmíru a nehovoria ti nič ani morálne zásady. Ako vidím, nedokážeš ani rozlíšiť, čo je správne a čo nie. A preto ti nedávam právo výberu. Teraz pôjdeš do izby, ktorú ti Arup

pripravil a zostaneš tam až do rána. A od zajtra začneš spoznávať svoju krajinu, aj keď ti na nej nezáleží.”

Neverila som vlastným ušiam.

Laurora dodala, že ak sa nepohnem a nebudem robiť to, čo mi povedala, donúti ma násilím. Nechcela som, aby na mňa skúšala svoje triky a znova ma neviditeľnými silami tlačila do hrude. Tak som ako robot nasledovala škriatka, ktorý prstom ukazoval na chodbu.

Znova som sa ocitla pred množstvom dvier. Škriatok zahol doľava. Po pár krokoch sa chodba rozšírila a delila na ďalšie tri.

„Počkám vás tu,” zamrmal škriatok, načo Laurora prikývla a vykročila do najširšej chodby.

Steny boli kamenné a neudržiavané. Po oboch stranách stáli obdĺžnikové červené sviečky, pričom len na každej tretej sa mihotal slabý plameň. Ako sme kráčali, míňali sme ďalšie a ďalšie chodby s mnohými dverami. Bola som zhrozená. Ak by sa mi aj podarilo ujsť, nikdy by som nenašla cestu von z tejto mohutnej pevnosti.

Minuli sme široké schodište a potom sme konečne zastavili. Vykukla som spoza ženinej štíhlej postavy. Na konci chodby sa týčili obrovské dvere polkruhovitého tvaru, po okrajoch vyrezávané zvláštnymi symbolmi a tvarmi. Drevo bolo v strede svetlejšie a úplne hladké. Kľučka mala krásnu zlatistú farbu a keď sme vošli dnu, úplne som onemela.

Nech už boli títo čudáci kýmkoľvek, jednoznačne mali cit pre krásne veci.

Miestnosť bola obrovská a stretli sa v nej rôzne štýly. Oproti dverám boli pozdĺž celej steny okná a až tu som pochopila prečo. Keby ich tu nebolo toľko, miestnosti by boli veľmi tmavé. Nestáli tu lampy, nesvietili žiarovky ani žiadny druh umelého svetla. Bud' som

mala dočinenia s ekologickými extrémistami, alebo, a to bola tá horšia možnosť, tu neexistovala elektrina.

Pod oknami, trochu naľavo, stála veľikánska posteľ s baldachýnom. Vedľa sa nachádzal stôl s dvoma čalúnenými stoličkami. Na druhej strane sa naopak týčil toaletný stolík s dreveným zrkadlom. Na ľavej stene stál krb, vysoké skrine a komody pokryté vyšívanými obrusmi. Ešte včera by som ich pokladala za detinské a gýčové, no sem sa jednoducho hodili. Dokonale ladili s vankúšmi a najrôznejšími dečkami indického štýlu, ktoré zdobili celú izbu.

Z druhej strany oproti dverám sa miestnosť otvárala do ďalších izieb s podobným zariadením. Zelená porcelánová váza, drevený diván, starodávny gauč a rôzne ozdoby vytvárali skutočne zvláštny štýl zariadenia, ktoré som ešte nikdy nevidela. A nakoniec, stojany v každom voľnom kúte všetkých miestností, v ktorých boli zakliesnené sviece.

„Na posteli som ti nechala košeľu na spanie,” preťala ticho Laurora milým a pokojným hlasom. „Keď ráno vstaneš, Arup po teba príde a spoločne sa naraňajkujeme. Potom si pozrieme prvú komunitu okolo zámku a...”

„Zámku?”

„Áno, nachádzame sa v zámku.”

Chvíľu som netrpezlivo klopkala nohou a čakala som, čo z tej ženskej ešte vylezie, keď mi niečo napadlo. „Ak sme naozaj na inej planéte, ako je možné, že si rozumieme?”

„Čo tým myslíš?”

„Hovoríš rovnakým jazykom ako ja.”

„Mýliš sa,” zvolala s úsmevom, akoby úplne zabudla, že ma ešte pred chvíľou chcela rozniesť v zuboch. „Keďže si kráľovnou,

Katónia sama zariadila, aby si sa našu reč naučila za krátky čas, a to bez toho, aby si si to uvedomila.”

Neverila som jej ani slovo. „A ako je možné, že vyzeráš tak mlado, keď máš niekoľko stoviek rokov?”

„Keď oslávime dvadsiaty rok života, náš telesný vývin sa zastaví. Fyzicky zostarneme až pár rokov pred smrťou, teda v čase, keď dosiahneme sedemsto rokov.”

Len som na ňu civela. Hlavou mi začali víriť moje chabé, no dostačujúce vedomosti z biológie a genetiky. „Žiaden človek nie je schopný prežiť taký dlhý život,” nedala som sa.

„Ale ja nie som človek.”

„Ale ja áno!” vyhrkla som. „O päťdesiat rokov zomriem a nebudem ti na nič platná.”

„Keď si bola obdarovaná katónskou energiou, zmenil sa aj tvoj genetický kód. Budeš schopná prežiť tak dlho ako my, s tým rozdielom, že na Zemi budeš normálne starnúť, presne tak, ako sa bude strácať aj tvoja sila. Len v Katónii dokážeš byť jednou z nás. Pretože táto planéta ťa vyživuje rovnako, ako ty ju.”

Otvorila som ústa, no Laurora ma umlčala, že na otázky budeme mať ešte dost času. Prikázala mi, aby som sa prezliekla do pripravenej nočnej košele, čo som striktne odmietla. Ihneď som to však oľutovala. Laurora švihla rukou a v sekunde sa priamo na mojom tele roztrhli rifle, tričko a vlnený sveter, ktorý som mala na sebe.

Zvýskla som od zlosti. „To bolo jediné oblečenie, ktoré som mala!”

„Nebudeš ho už potrebovať,” pokrčila plecami.

„Tak takto to u vás chodí? Ľudia tu nemajú možnosť voľby?”

„Ale majú! No väčšinou sa rozhodnú pre to, čo je najlepšie pre všetkých. Pretože pochopili, že to je správne. Aj ty sa to o chvíľu naučíš.“

Usmievala sa, no v jej pohľade nebolo ani trochu láskavosti, o ktorej hovorila. Prinútila ma ľahnúť si na posteľ. Stihla som si akurát uvedomiť, aká je mäkká a príjemná a už som cítila, ako mi čosi tlačí viečka k sebe. Ovládla ma únava a zaspala som skôr, ako som si uvedomila, že mnou Laurora znova manipuluje.

III.

Všade naokolo číhala tma.

Len vďaka mesiacu, ktorý vytváral nepravidelné záblesky, som videla hlbšie do priestoru. Už hodnú chvíľu som stála na mieste a vystrašene som sa obzerala. Potrebovala som sa odtiaľto čo najrýchlejšie dostať.

Čupla som si, čím som trochu ulávila trasúcim sa nohám. Opatrne som natiahla pravú ruku a nahmatala som mokrý hrboľatý povrch. Bol to spadnutý strom a až keď som si poriadne ohmatala jeho kmeň, vedela som, že ho môžem bez váhania prekročiť. Takto som sa postupne posúvala vpred.

Mesačné svetlo bolo stále jasnejšie a osvetľovalo priestor predomnou. Uľahčilo mi tak nielen kráčanie, ale aj výhľad.

Popadané stromy sa doslova topili v červenej tekutine. Bola to krv a ja som nechápala, odkiaľ sa berie. Liala sa pomedzi mohutné kmene ako neposedná rieka. Bosé nohy som mala zaborené v červenej kaluži, no ako som kývala prstami, cítila som tvrdú zem. Zvláštne. Akoby zem nechcela prijať ani kúsok z nechutnej vlahy, ktorá ju pokrývala.

V tej chvíli mi bola jasná jediná vec. Ak tu zostanem, zomriem.

V diaľke som zahliadla malú čistinku a zrazu som vedela, že ona je môj cieľ. Zrýchlila som, no čas hral neúprosne proti mne. V jednom momente sa výhľad predomnou zavlnil. A ja som vedela, že snívam.

Toto zistenie bolo pre mňa úľavou, no zároveň strachom, pretože som vedela, že sa prebúdzam. Kričala som, že predsa

musím dôjsť až na koniec čistinky, lenže nohy ma už neposlúchali. Klesla som k zemi, udrela sa do hrude o mohutný kmeň a cítila som, ako mi pod kolenom čosi pulzuje. Zaklonila som hlavu, chcela som vidieť, čo sa nachádza na čistinke, ku ktorej som sa snažila dostať, no rozplynula sa mi pred očami.

Pravou rukou som sa oprela o mohutný kmeň, aby som sa mohla postaviť, no kôra stromu mi praskla pod rukou a ako suchý list sa rozdelila na dve polovice. Cez prsty sa mi okamžite začala valiť krv. A čím viac jej bolo, tým som sa cítila slabšia.

Opojná vôňa kvetov mi poštekľila nozdry.

Zahundrala som. V mojej izbe sú kvety? Niekoľkokrát som predsa Petru upozornila, aby si kytice od nápadníkov dávala do kúpeľne a nie do izby, kde obidve spíme! Už som jej chcela vynadať, hoci som ešte napoly spala, keď som si uvedomila, že mi nezvonil budík. A ja sa predsa nikdy nezobudím skôr, ako začujem ten hrozný zvuk.

Ponaťahovala som sa a otočila som hlavu na stranu, s dôverou, že mi padne pohľad na telefón. No namiesto toho som zbadala biely vyrezávaný stolík. Okamžite sa mi rozbúšilo srdce a pozrela som sa pred seba. Ležala som na chrbte a zízala som na biely strop posiaty množstvom namaľovaných kvetov. Bleskovo som sa posadila.

Takže to, čo sa včera odohralo, nebol sen?

Po celej ľavej strane miestnosti sa v príjemnom vánku chveli závesy. Sedela som na veľkej posteli a všetko tu bolo tak, ako som si pamätala. Na sebe som mala oblečenú nechutnú romantickú košieľku, dýchala som teplý tropický vzduch a v strede miestnosti stál stôl s čerstvými kvetmi.

Nie, ja som nesnívala.

Moja nočná mora boli len krvácajúce stromy.

Spustila som nohy z postele, omotala si prikrývku okolo tela a prešla som k najbližšiemu oknu. Odtiahla som záves a nastal úžas. Hľadela som na vodopády, okolité lesy a kopce, spoza ktorých vychádzalo slnko. Jeho lúče osvetľovali šírú krajinu a dodávali farbám prírody zlatisté odtiene.

Bola to nádhera.

Premiestnila som pozornosť na záhradu, ktorá sa nachádzala pod mojimi oknami. Dvaja muži na mňa vytrvalo mávali a vzápätí sa obaja uklonili. Zarazene som odstúpila od okna a zatiahla som záves, keď sa za mnou ozvali ťarbavé kroky.

Muž v modrom úbore práve vychádzal z kúpeľne a v rukách držal obrovský džbán s vodou. Na tvári mal výraz človeka, ktorý práve zbadal ducha.

„Kto ste?!” vysúkala som zo seba celá vyjavená.

Vytiahla som si ľahkú prikrývku až k brade a utiekla som k čelu postele. Muž sa čosi chystal povedať, no vtom sa dvere hlučne otvorili a vošla žena, s ktorou som včera večer nestrávila práve príjemné chvíle. Bola to Laurora.

Jej výzor mi na chvíľu vyrazil dych. Výrazné oči sa jej trblietali v slnečnom svetle ako dva diamanty. Zbrklo sa rozhliadla na všetky strany.

„Deje sa niečo?” spýtala sa ma.

„Kto je to?”

„To je Pitor,” odvetila mi pokojne. „Poprosila som ho, aby ti pripravil vodu a nachystal šaty. Chcela som, aby si ich mala poruke, keď vstaneš.”

Každou minútou som mala silnejší pocit, že sa mi tá ženská musela prisniť. Vrhla som rýchly pohľad na muža v úbore. Stál už

na chodbe a zvedavo pokukoval do izby. Keď si všimol, že naňho hľadím, celý očervenel a ihneď zmizol za stenou.

„Keď sa oblečieš, príď za nami do jedálne,” dodala Laurora a vyšla na chodbu. „Nájdeš ju o tri podlažia nižšie. Nachádza sa hneď na prízemí vedľa schodišťa.” A už jej nebolo.

Nestihla som sa ani spamätať a muž v úbore sa vrátil. Tentoraz slušne zaklopal, pričom v jednej ruke držal poskladané šaty a v druhej obrovské drevené zrkadlo. Postavil ho hneď vedľa dverí a spýtavo vystrel ruku so šatami. Nepohla som ani brvou. Sklamane zvesil plec a položil ich na čalúnené kreslo.

„Ospravedlňujem sa, že som vás pred chvíľou vydesil,” postavil sa ostrážito dva metre odo mňa. „Klopal som, ale kričali ste, tak som vošiel do izby. Lenže vy ste stále spali, a tak, už keď som bol dnu...”

„Mala som zlý sen,” povedala som rýchlo, pričom som si uvedomila, že som naňho v tom zhone úplne zabudla. A pritom bol taký jasný! Pamätala som si z neho množstvo detailov! Sníval sa mi už niekoľkokrát, no až túto noc som videla, že krv na mojom oblečení pochádza priamo z kmeňov stromov. Petra by len žasla, keby som jej povedala, k akým objavom som vo svojom sne prišla. Chudinka, musela mať o mňa desný strach.

Muž v úbore zakašľal, čím ma vrátil do prítomnosti. Stále hľadel do zeme a bez pohnutia čakal na moju reakciu.

„Kto vlastne ste?” spýtala som sa ho.

Môj milý hlas ho povzbudil. „Volám sa Pitor, adet, a som vaším strážcom.”

„Strážcom? Myslíte osobným strážcom?”

Zdvihol zrak a zamračil sa. Dlhá ofina sa mu zastavila na hrubom obočí. „No, keď budete niečo potrebovať, pokojne ma zavolajte.”

„Aha, tak to je skvelé,” neodpustila som si iróniu, keď mi padol pohľad na poskladané šaty. „Odkiaľ ste vzali tie šaty?”

„Nepáčia sa vám?”

„Nie.”

„Patria kráľovnej Laure,” zahabkal trochu neisto. „Do niekoľkých dní vám ale ušijú nové.”

„Ušijú,” zamrmlala som skôr pre seba. „Tu sú teda zvyky. A prečo ma voláte adet?”

„To je katónske oslovenie pre kráľovnú.”

Pokrútila som hlavou a naznačila som mu, že môže ísť. Potom som sa postavila pred zrkadlo, no keď som zbadala svoj odraz, okamžite som uskočila na stranu. Chvíľu trvalo, kým som sa doň znova odvážila pozrieť. Moje blondávé vlasy boli vlnité!

Už od detstva ma trápila ich nepoddajnosť, nebola som schopná vykúzlitiť z nich žiaden účes. Vždy boli rovné, aj keď som dva dni predtým nosila natáčky. Časom som sa s tým zmierila a svoje vlasy som začala milovať. A teraz som vyzerala ako baran! Namočila som si dlane do vody a prešla som si nimi po vlasoch. To trochu vyrovnilo najväčšie vlny, no bolo mi jasné, že keď vlasy vyschnú, budú vyzerat' ešte horšie. Nateraz som to však nechala tak.

V mysli som mala omnoho dôležitejšie veci. Potrebovala som hovoriť s Laurorou o mojom odchode. Fanaticky verila tomu, že tu zostanem, no to som nemala v úmysle.

Odhodila som prikrývku a natiahla som sa po šatách. Obliekla som si ich cez hlavu a horko-tažko ich vzadu pozapínala gombíkmi. V tej chvíli som si spomenula na matkin medailón, ktorý by sa mi k šatám náramne hodil. Nechápem, prečo mi ho tá striga nevrátila už včera!

Šaty mi boli na hrudníku trochu široké, ale inak mi padli ako uliate. Dokonale obtiahli môj driek a krátky rukáv mi dopadol presne na ramená. Boli zelené a vyzerali strašne. Smerom k zemi sa rozširovali a po celej dĺžke svietili malé vyšívané kvietky.

Rozhliadla som sa, či neuvidím hrebeň alebo toaletu. Potom som si spomenula na dvere v rohu, z ktorých vyšiel Pitor. Otvorila som ich a nakukla dnu. S hrôzou som si vzdychla. Títo ľudia boli neuveriteľne zaostalí! V rohu stálo vedro s vodou z materiálu, aký som v živote nevidela. Vyzeralo ako nevydarená zmes plastu a skla a slúžilo ako záchod. Ani som sa nestihla Pitora spýtať, kam mám svoje potreby vyliat'.

Prepláchla som si ešte tvár a vyšla som na chodbu. Oproti včerajšku bola omnoho svetlejšia. Nechýbalo v nej denné svetlo, ktoré prenikalo pomedzi drevené schodište. Zišla som o poschodie nižšie. Privítali ma opäť samé dvere a chodby. Ďalšie podlažia som už prešla bez zbytočného obzerania sa a zastavila som sa až na prízemí. Tam bolo ďalšie schodište už uzavreté železnou bránou, na ktorej visela zhrdzavená kladka.

Ocitla som sa v štvoruholníkovej hale s krásnou kamennou podlahou. Pripadala som si ako na námestí, taká bola miestnosť obrovská. Pohlcovalo ju šero, hoci na každom rohu žiarili sviece. Strop sa otváral do klenby s nádhernými mal'bami, ktoré znázorňovali postavy ľudí, prírodu a zvieratá. V rohoch sa týčili široké stĺpy, na bielych stenách viseli obrazy a rôzne kovové doplnky. Nechýbali lavice a drevené stoličky a, samozrejme, ďalšie a ďalšie dvere. Boli to blázni. Nechápala som, na čo im je toľko izieb. Akoby tu bývalo celé mesto.

Zl'ava, najďalej od schodišťa, vychádzali ľudské hlasy. Nepochybne tam panovala dobrá nálada.

Prešla som cez veľkú halu až na jej okraj a zvedavo som nakukla do starodávnej miestnosti s vyrezávaným stolom a skromným prestieraním. Vedľa stola stála skupinka ľudí vytvárajúca kruh. V strede bola Laurora a čosi ostatným rozprávala. Bolo to zrejme niečo vtipné, pretože všetci sa smiali a jednotne prikyvovali ako na

vojne. Hneď, ako ma zbadala, zamávala rukou, aby som vošla dnu. Ostatní okamžite odstúpili od stola a ukradomky si ma obzerali.

„Všetci už na teba čakáme,” zvolala Laurora so srdečným úsmevom a začala mi predstavovať skupinku ľudí. Prvá bola kuchárka Loja, tučnejšia s vlasmi stiahnutými do chvosta. Nasledovali dve vysoké štíhle dievčatá v zásterách, Peja a Kitina, predstavené ako pomocníčky. Potom tam bolo asi päť strážcov, z ktorých jeden bol Pitor a jeho meno bolo jediné, ktoré mi utkvelo v pamäti. Ďalej som spoznala čalúnnika Klajra, obuvníka Tuja a jeho syna Kajpa. Pozdravil ma aj škriatok Arup, ktorého som už poznala.

Všetci ma privítali úctivo, dokonca s miernym úklonom. Vyzerali mlado a navzájom sa na seba podobali. Rozdiel bol len v tom, že niektorí boli tučnejší a nižší, iní zase chudší a vyšší. Na sebe mali pestrofarebné šaty, na krkoch im viseli rôzne kovové a drevené ozdoby a všetci do jedného boli bosí. Ihneď mi napadla pragmatická otázka, čo asi Tujo ako obuvník robí celé dni, keď tu nikto nenosí topánky.

Laurora mi povedala, že tu ešte chýbajú stavgári, poľnohospodári, učitelia, radcovia a mnohí iní, ktorí sa veľmi tešia, že ma čoskoro spoznajú. Vraj celú noc oslavovali môj príchod. Mne z toho bolo na vracanie. Podľa jej slov mi to tu zapáchalo akýmsi plánovaným hospodárstvom.

Laurora ma dotiahla k stoličke. „Sadni si.”

Pozrela som sa na kopu jedla pred sebou. Ani som nevedela, čo si vziať. Nakoniec som si naložila vajíčka so zvláštnou čiernou škrupinou, nejaké zelené byliny a gulôčky, ktoré mi pripomenuli ovocie. Rôzne omáčky, bobule a sucháre, ktoré som nepoznala, vôbec nevyzerali lákavo a nechcela som riskovať ich konzumáciu. Popravde, najradšej by som nejedla vôbec nič, no bola som neuveriteľne hladná.

„Laurora, kde mám mobil?“ odvážila som sa prehovoriť, keď všetci okrem Arupa odišli z jedálne. Do úst som si strčila prvý kúsok jedla.

„Kde máš čo?“

„Mobil, telefón,“ zopakovala som. „Mala som ho so sebou, keď ste ma uniesli.“

Pri slove uniesli ňou mierne myklo. „Telefón! Jasné, zabudla som. Tie pozemské vymoženosti,“ mávla ľahostajne rukou, „neviem, kde ho máš. Keď sme ťa doniesli do zámku, mala si pri sebe len šaty.“

To ma vydesilo. Moje šance na útek sa rapídne znižovali. „A moja taška?“

„Tú si tiež nemala pri sebe.“

Rozhodla som sa neveriť jej ani slovo. Mohla mi vziať veci ešte predtým, ako som sa prebrala. Zaumienila som si, že ja tú tašku nájdem a strčila som si do úst malý kúsok čierneho vajíčka. Bolo veľmi lahodné a chuťovo pripomínalo strukoviny.

„Čo je to?“ zaujímala som sa.

„To je vajíčko špeciálneho druhu vtáka – kaltana. Tento vták ich necháva na zemi neďaleko obydľí, keď nie sú oplodnené. A už sa po nich nikdy nevráti.“

„A keď oplodnené sú?“

„Tak si ich uloží vysoko v stromoch,“ povedala pobavene. „Kde máš topánky?“

„Čože?“ nechápavo som sa pozrela na nohy.

„Si bosá.“

„Isteže som bosá, všetci tu chodíte bosí. A mimochodom, roztrhala si mi všetky veci vrátane topánok.“

Jej tvár sa krásne rozžiarila, keď sa usmiala. Vstala a ladným krokom prešla k dverám. Vrátila sa ani nie o minútu s topánkami

v ruke. Asi prvýkrát na tomto bláznivom mieste som zajasala. Podala mi nádherné baleríny čiernej farby vyšívané zelenkavými nitkami. Vyzerali veľmi moderne a sadli mi ako uliate. Navyše boli pohodlné.

„Páčia sa ti?”

„Veľmi. Ale... ty si bosá,” ukázala som na jej nohy.

„Aj ty sa to časom naučíš. Je to omnoho pohodlnejšie. No dnes je vonku veľa blata a nie som si istá, ako by si to zvládla.”

Znova som sa pustila do jedla. Prekvapilo ma, koľko som toho dokázala zjesť. Stres zrejme urobil svoje. Musela som si ešte dvakrát priložiť, aby som sa nasýtila. Laurora ma úpenlivo sledovala a keď som sa vyčerpane oprela o stoličku, povedala, že môžeme ísť.

„Ale kam?” divila som sa.

„Chcem ti ukázať tvoju krajinu,” zaraz bola celá netrpezlivá. „No dnes zrejme zvládneme len najbližšie okolie.”

„Laurora, počkaj,” zatvorila som oči, aby som sa vyhla jej prenikavému pohľadu. „Myslím si, že by sme sa mali porozprávať.”

„To stihneme cestou do prvej komunity.”

„Do prvej...?” zavrtila som hlavou, aby som sa sústredila na to podstatné. „Laurora, prosím ťa, pochop, že ja tu nemôžem ostať. Chcem ísť domov. Všetci ma určite hľadajú a sú vydesení. V mojom svete nie je normálne, že ľudia miznú bez stopy.”

„Ja sa o to postarám.”

„Lenže ja nechcem, aby si sa o to postarala!” nahnevane som sa postavila. „Chcem odísť a ty ma tu nemôžeš väzniť!”

Laurora hodnú chvíľu mlčala. Keď prehovorila, jej hlas bol tichý, no veľmi vážny. „Neodídeš skôr, ako všetko nepochopíš.”

„A čo mám pochopiť?”

„Svoju dôležitú úlohu.”

Vyprskla som do ironického smiechu. Jej vety, ktoré hlásali hlbší význam, mi liezli na nervy. Nikdy som nebola tá, ktorá ich zvykla počúvať. V tomto vždy bodovala Petra a moja mama, keď ešte žila.

Laurora sa však už so mnou nebavila a vytlačila ma z jedálne. Každou minútou ma udivovala jej arogancia. Vyšli sme zo štvorcovej haly k obrovskej bráne, ktorú nám pomohli otvoriť strážcovia. Konečne som sa mohla nadýchnuť čerstvého vzduchu.

Záhrada okolo pevnosti sa rozprestierala do širokej diaľky, žasla som nad jej krásou a veľkoleposťou. Naľavo aj napravo od vchodu sa nachádzali dve veľké jazerá, no nie také, aké sa dajú vidieť v záhradách bežného rodinného domu. Tieto boli prirodzeným výtvorom prírody. Voda v nich bola priezračne modrá a vďaka slnečným lúčom ju pokrývalo trblietavé zrkadlo. Dva vysoké vodopády obkolesovali stromy – listnaté, ihličnaté, so zvláštnymi bobuľami aj kvetmi.

Z každého voľného kútika vykukovali kvety najrôznejších farieb. A všade sa čosi hýbalo. Ani v zoologickej záhrade som na jednom mieste nevidela toľko zvierat. Hemžili sa tu vtáky, hlodavce, dokonca aj líškam a mačkám podobné tvory. Chodníky boli vytvorené z kameňa a sem-tam stáli drevené lavičky.

„Toto je záhrada, ktorá patrí zámku,” povedala Laurora. Zrýchlila som, aby som ju dobehla. „Hneď za ňou sú polia, kde sa pestujú plodiny pre našu komunitu.”

Záhrada plynule prechádzala do rozľahlej lúky, na ktorej nás už čakal muž so sivými vlasmi v roztrhaných plátaných nohaviciach a v nedbalo zapnutej košeli. Už z diaľky nás nadšene zdravil. Mal toľko vrások, až mu nebolo vidieť pôvodné črty. Oči mu zakrývali padnuté viečka a celkovo pôsobil unavene. Muselo ísť o veľmi starého alebo chorého muža.

„Váš koč je pripravený, adet,” ozval sa chrapľavým hlasom a okamžite mi venoval rýchly pohľad. „Rád vás spoznávam,” dodal, no ja som mu ledva podala ruku. Nemohla som si pomôcť, no vôbec mi nebol sympatický. Predstavil sa mi ako Kefar a doviedol nás k drevenej chalupe, kde stál koč s dvomi koňmi.

Neochotne som doňho nastúpila.

Vnútri vôbec nebolo útulne. Drevené lavice neboli vystlané vankúšikmi, dvierka vŕzgali a malé okná zakrývali špinavé závesy. V tenkých šatách sa mi sedelo nepohodlne a keď sme sa pohli, zadok som si udierala o tvrdú lavicu.

Na chvíľu som vystrčila hlavu z okna. Chcela som vidieť údajný zámok a on tam skutočne stál.

Na prvý pohľad vyzeral ako nádherne položené sídlo. Kamenné steny pôsobili z diaľky veľmi elegantne. Okná boli pravidelne vsadené. Vykukovali z nich červenkasté závesy, čo dodalo zámku na tajuplnosti. Dve vysoké veže lemovali hlavnú časť budovy. Jednotlivé poschodia vytvárali parcely, kde nechýbali sochy, ornamenty ani farebné maľby. Periférnejšie časti budovy boli tmavšej farby a akoby ustupovali tej centrálnej.

Hlavná brána bola vyššia, ako sa zdala zblízka. Stĺpy, ktoré ju zdanlivo podopierali, siahali do prvej tretiny pevnosti a slúžili ako vchod do záhrady, ktorá z diaľky pôsobila ešte očarujúcejšie. Nebol to páchnuci hrad, ale nádherný kaštieľ, ktorý mi už čochvíľa zmizol z dohľadu a stratil sa za hustým lesom. Strčila som hlavu dovnútra a pozrela som na Lauroru.

„Kam ideme?” spýtala som sa.

„Už som ti povedala, že do komunity.”

„To som počula, ale čo je to tá komunita? Nejaký spolok?”

Zavrtela hlavou. „Katónia je rozdelená na časti, ktoré nazývame komunity. Ide o konkrétne miesta, kde sú ľudia schopní prežiť a

kde čo najmenej utláčajú prírodu. Tam si potom postavia príbytky, vytvoria polia a statky a naučia sa spolunažívať.”

Neustále hľadela z okna, čo ma znervózňovalo. Nechápala som, čo môže vidieť na stromoch, ktoré sa na seba podobajú ako vajce vajcu.

„Ak sa nemýlim,” pokračovala, „na Zemi existuje čosi podobné. Voláte to mestá alebo štáty. Komunity fungujú na podobnom princípe, ale nie sú medzi nimi také rozdiely.”

„A tu sú všetky komunity rovnaké?”

„To nie. Niektoré sú väčšie, alebo majú menej polí a viac lesov. Cez iné zase pretekajú rieky alebo ich rozdeľujú lúky a pohoria. Ale v každej nájdeš dostatok jedla pre všetkých, každý má vlastný dom. Nemôže sa stať, že v nejakej komunite nenájdeš stavbára, čalúnnika, obuvníka, výrobcu okien a iných predmetov, liečiteľa či krajčíra. Každý sa rodí v komunite s predispozíciou na určité povolanie. Takže je tam všetkého dostatok.”

„A ako sa u vás rodia deti? Spojením dvoch súrodencov?” neodpustila som si sarkazmus. To, čo mi hovorila, bolo šialené. „Sú tu ľudia vôbec slobodní? Majú právo rozhodovať sa? Podľa mňa je choré, že človek, ktorý sa narodí v určitej komunite, v nej už musí ostať.”

Laurora konečne odvrátila pohľad z okna a prekvapene na mňa pozrela. „Aká si len plná predsudkov!” zvolala. „To som predsa nepovedala, že tu ľudia nie sú slobodní! Každý sa môže rozhodnúť, kde bude žiť. Nikde neevidujeme, kto kde býva, pretože ľudia nemajú dôvod niekoho medzi seba nepriať, alebo ho do niečoho nútiť. Niekedy sa dokonca stane, že určité povolanie v komunite nefunguje, lebo na to nemajú ľudí. Vtedy sa snažíme pomôcť a niekoho im poslať. Nikoho však nenútime proti jeho vôli a ani to

nie je nutné. Katónčania radi cestujú a pomáhajú ostatným. Tým sa udržiava rovnováha prírody.”

Tie reči o prírode a rovnováhe vo mne vyvolávali čudné pocity. Na tomto mieste vládol druh akejsi hierarchie. A bolo mi jasné, že ľudia nestáli na vrchole pyramídy.

„Existujú však aj komunity,” pokračovala, „ktoré sa špecializujú na určitú výrobu alebo chov. Ale to len vďaka vyhovujúcim podmienkam a nadšencom. Takže môžeš nájsť komunitu, kde väčšina ľudí napríklad pestuje kávu. Roznášajú ju do okolitých komunít, no to neznamená, že nemajú dostatok iných potravín.”

„A teraz ideme?”

„Do komunity jeden.”

„Vy ich číslujete?”

„A ako inak by sme ich od seba odlíšili?”

Pokrútila som hlavou. Katónčania zjavne nepatrili medzi kreatívnych ľudí. „Takže by sa dalo povedať, že každý tu má svoje miesto,” nedalo mi, aby som tento rozhovor ukončila len tak. „Aj ja?”

„S tebou a so mnou je to trochu komplikovanejšie, Jasmína. V Katónii máš zvláštne postavenie. Tvoja myseľ teraz nie je schopná pochopiť, aká si cenná. To dokáže len tvoje vnútro. Až časom si svoju úlohu v tomto svete uvedomíš.”

„Akú úlohu? Čo si predstavuješ, že tu budem robiť?”

„V podstate bude úplne stačiť, že tu budeš žiť. Energia prírody cez teba prechádza automaticky, a to bez toho, aby si si to uvedomila. Všetky ostatné veci zvládnu iní ľudia, no tvoju schopnosť vyživovať celú planétu nevlastní nikto iný.”

„Vlastníš ju ty.”

„To áno, ale sama na to nestačím.”

Bolo to zvláštne, no hoci mi môj rozum hovoril, že počúvam samé nezmysly, zaujalo ma, čo mi rozprávala. Obsah jej slov znel

tajomne. Ako nejaká šifra, ktorú som mala za úlohu rozlúštiť. A mňa šifry vždy fascinovali.

Pozrela som sa z okna.

Les redol. Jasne som videla prírodnú hrboľatú cestu, pred ktorou akoby ustupovali aj samotné stromy. Koč spomalil.

Na konci lesa stál malý drevený domček, ktorý vyzeral ako z rozprávky. Mal polkruhovitú strechu, okná mal neprirodzene veľké a ako inak, bez skla. Okolo domu nebol žiaden plot, len úzky kamenný chodníček, ktorý lemovali pestrofarebné kvety.

Keď koč zastavil, cítila som, ako sa chvejem nadšením. Každú minútu som na tomto čudnom mieste videla pozoruhodnejšie veci. A cítila som, že som ešte zďaleka nevidela všetko.

Keď mi Kefar pomohol vystúpiť, prešla som k malinkému domčeku a s otvorenými ústami som si ho obhliadla. Zozadu ku mne pristúpil svetlovlasý muž a nadšene ma pozdravil. Za ruku držal mladé, asi štrnásťročné dievča, ktoré na mňa zízalo s otvorenými ústami. Mala ružové pery, malinký rovný nos a na prvý pohľad bolo jasné, že je to ešte dieťa. Jej oči však skrývali aroganciu a rozhodnosť, akú som u takýchto mladých dievčat vídavala málokedy.

Laurora mi predstavila len muža. Bola som však príliš zaujatá jeho dcérou, aby som si vôbec zapamätala jeho meno. Jediné, čo som zaregistrovala, bolo, že ide o posla z veľmi vzdialenej komunity.

„Je všetko v poriadku, adet?“ spýtal sa Laurory ostrážitým hlasom.

„V tom najlepšom,“ usmiala sa naňho a poznamenala, že krajina je výnimočne pokojná.

Vôbec som jej slovám nerozumela, no nezdalo sa, že by mi to plánovala vysvetľovať. Laurora muža potľapkala po pleci a rozlúčila sa. Pokračovali sme úzkym hlineným chodníkom.

Nešli sme však dlhšie ako dve minúty a pred nami sa objavil ďalší výhľad, ktorý som mohla obdivovať. Lúka sa rozšírila do ešte rozsiahlejšieho priestoru, ktorej centrum tvoril široký kamenný chodník. Zaraz akoby som sa ocitla v úplne inom svete.

Domčeky najrôznejších farieb sa týčili pozdĺž kamenného chodníka a okolo nich sa hemžili ľudia. Čím viac sme sa vzdďalovali od lesa, tým sa okolo nás zmietal väčší hluk. Ľudia si nás prevažne nevšímali, prechádzali z domčeka do domčeka a na chrbtoch nosili veľké hnedé batohy.

„Toto je hlavné námestie,“ zvolala Laurora a ukázala na okolité domčeky. „Slúži na to, aby si ľudia od ostatných vypýtali, čo potrebujú. Alebo, aby svoj tovar vymenili za iný.“

Nechápavo som sa na ňu pozrela, pričom som sa takmer potkla o vlastné nohy.

„Už som ti spomínala, že každý sa rodí s predispozíciou na určité povolanie,“ vysvetlila mi. „Takže, ak má niekto talent na výrobu topánok, vyrába ich a dáva ostatným. Ak ich, samozrejme, potrebujú. Za túto službu dostane od ostatných všetko, čo potrebuje on.“

„Chceš povedať, že poľnohospodári mu dajú jedlo, stavbári mu postavia dom a krajčírky ušijú šaty?“

„Presne tak.“

Neveriacky som sa zasmiala a chvíľu som sledovala okoloidúcich.

Jedna žena práve vychádzala z domčeka s plným batohom. Zastavila sa pri najbližšom stánku, otvorila plecniak a vybrala z neho malé nádoby. Podala ich mužovi za pultom a ten jej zase

s úsmevom podal tri misky akejsi tekutiny. To isté robili aj ostatní. Priamo na námestí si vymieňali drevo, látky, šaty aj jedlo.

Ohromene som sa pozrela na Lauroru. „Vy nepoužívate peniaze?”

„Nie. Nepotrebujeme ich.”

„Ale potrebujete,” rozhodne som pokyvovala hlavou. „Ak chcete, aby...”

„Každý niečo robí a za to dostane to, čo potrebuje,” skočila mi do reči Laurora. Zdalo sa mi, že trochu zrýchlila, akoby sa predtým mnou snažila ujsť. „Na čo by nám boli peniaze, ak sú všetci spokojní?”

„Počkaj, ty mi nerozumieš,” začala som robiť väčšie kroky, aby som ju dobehla. „Ušiť šaty je predsa jednoduchšie ako postaviť dom. A na druhej strane, šaty potrebuješ stále, zatiaľ čo dom sa stavia iba občas. Výmenný obchod teda nemôže fungovať na sto percent. Navyše, niekto chce šiat viac, stále nové na každý deň, a tak to nie je spravodlivé voči ostatným. Peniaze tieto problémy riešia.”

„Katónčania nerozmýšľajú tak ako smr... pozemšťania,” jej hlas znel podráždene. „V Katónii sa nikdy nepoužívali peniaze. Každý vie, koľko má žiadať a koľko má právo žiadať. Samozrejme, že tu existuje aj určitý typ obchodu. Keď chce niekto viac šiat, dohodne sa s krajčírom. Veľakrát však stačí prosba alebo pomoc s jeho prácou.”

„To predsa nemôže fungovať!”

„Ale funguje. A už niekoľko tisícročí.”

„Tisícročí?”

„Áno, najstaršie dokumenty o existencii Katónie máme spred viac ako milión rokov. A odvtedy sa toho veľa nezmenilo.”

Zostala som ticho. Rozmýšľala som, ako vôbec môže takýto systém fungovať. Hľadela som na nepredstaviteľnú utópiu. Nevedela som si predstaviť, že sú ľudia s podobnými podmienkami

spokojní. Určite žili na tomto mieste tisíce ľudí, ktorí sa snažili tento systém zneužiť.

Otvorila som ústa, aby som znova protestovala, keď Laurora ukázala pred seba na malý domček.

„Pod', pozrieme sa dnu.”

Obozretne som vstúpila do domčeka. Okamžite ma ovial vydýchaný vzduch. Malinká miestnosť, v ktorej sme sa ocitli, slúžila nanajvýš piatim ľuďom. Napriek tomu ich tam stálo asi desať. Nenachádzal sa tam žiadny nábytok. Steny boli holé, kamenné a chladné. Oproti dverám bol akurát položený drevený pult, za ktorým stáli dve ženy a s úsmevom rozdávali vrecia s akýmisi plackami. Niekomu dali väčšie, inému menšie. A to podľa toho, aké si kto vypýtal. Pripomenulo mi to útulok pre bezdomovcov.

Laurora si vypýtala jednu placku a nadšene mi ju podala. Neochotne som do nej zahryzla. Pripomenula mi palacinky, len bola hrubšia a slanšia a rozplývala sa na jazyku ako tvaroh.

Spýtala som sa, z čoho je vyrobená, no dozvedela som sa len samé neznáme názvy bylín a koreňov. Kývla som hlavou na pozdrav, podľačkova som sa a už ma Laurora viedla do ďalšieho domčeka.

Všetky fungovali rovnako. V jednom rozdávali ovocie, v inom obilniny, kusy látky, poháre či rôzne iné drobnosti. Navštívili sme každý domček na jednej strane námestia a došli sme až na jeho koniec. Tam sa námestie rozdeľovalo na niekoľko ďalších ciest.

Laurora ukázala na najširšiu cestu. „Pôjdeme tadiaľto.”

Spoločne sme kráčali sotva jednu minútu, keď kamenný chodník náhle zmizol a s ním aj rady domov a stánkov. Hluk z námestia sa rozplynul. Opäť sme sa nachádzali v lese, ktorý hustol každým krokom. V hlave som mala množstvo otázok ohľadne stánkov a domčekov, no moju myseľ veľmi rýchlo zamestnalo pokračovanie

koreňov a kameňov. Laurora kráčala na rozdiel odo mňa s rovnakou ladnosťou ako na námestí. Nepotkla sa ani raz. Akoby mala nad nerovným terénom imaginárny hladký chodník.

Neviem, ako dlho sme išli. Les mi pripadal na každom kroku rovnaký. Nakoniec sme však zabočili prudko doprava a po chvíli sa pred nami objavil veľký drevený dom. Chránila ho polkruhovitá strecha, okolo sa rozprestierala záhrada. Vzduchom sa nieslo ticho, ktoré rušil len spev akéhosi vtáka. Laurora vykročila smerom k domu.

„Kto tu býva?“ spýtala som sa.

„Jeden z radcov.“

„Radcov? Kto je radca?“

Laurora zastala pred dverami a trochu sa posunula na stranu. Bola by som prisahala, že šibalsky skrútila pery. Očividne mala prichystané ďalšie prekvapenie. Prepadla ma hrôza. Nebola som si istá, koľko podivných informácií ešte znesiem. Zaklopala na dvere a ja som trochu skepticky čakala, čo sa bude diať.

Otvoril nám malý chlapec, ktorý ihneď nadšene zajasal a zmizol za dverami. Doľahol k nám akurát jeho výkrik, že prišla kráľovná. Pousmiala som sa. Jeho výskot mi pripomenul moju sesternicu. Keď som mala dvanásť rokov, starala som sa o ňu celé prázdniny. Ona mala tri a aj so svojimi rodičmi bývala v Nemecku. V ten rok som ju videla naposledy. Občas sme ešte spolu telefonovali, no keď o päť rokov nato zomrela moja mama, naše kontakty sa navždy pretrhli.

„Si v poriadku?“ spýtala sa Laurora, keď som si trasúcou rukou prebehla po tvári.

No už som nestihla odpovedať. Vo dverách sa objavila nízka chudá žena, mala vlasy ako uhol', chudú tvár a rovný nos. Oblečené mala čierne šaty, ktorých široká sukňa zdôrazňovala jej extrémne štíhly pás.

„Zdravím ťa, Kasandra,” pozdravila ju Laurora. „Dúfam, že nevyrušujeme.”

Žena ihneď sklonila zrak a silene sa usmiala. „Isteže nie, adet. Pod’te ďalej.”

Zvláštne. Bola to prvá osoba v Katónii, z ktorej som mala pocit, že mňa ani Lauroru nevidí rada.

„Toto je mladá kráľovná, Jasmína,” povedala Laurora. „Chcem ťa poprosiť, aby si jej ušila niekoľko šiat. A zatiaľ by som rada hovorila so Sebastenom.”

Zdalo sa, že žena ju vôbec nepočúva. Prešli sme až do malej predsiene, kde zakričala na svojho syna, aby položil malú drevenú vázu. Potom sa ku mne konečne otočila a podala mi ruku. Hlavou naznačila mierny úklon. „Ako sa vám páči Katónia, adet?” Jej hlas bol monotónny a bez akéhokolvek nadšenia. Bavila sa so mnou len z čírej slušnosti.

„Vlastne som toho ešte veľa nevidela,” odvetila som úprimne, pričom som sa snažila byť milá. Jej odmeranosť mi bola sympatická. Napadlo mi, že som konečne stretla niekoho, kto s Laurorou nehrá tú jej hru na slušnosť a nadšenosť.

Z vedľajšej miestnosti ku mne doľahli kroky a vo dverách sa objavil vysoký svetlovlasý muž. Mal neprirodzene sivé oči, ktoré takmer splývali s jeho bielou pletťou. Keď ma zbadal, chladne sa uklonil, pobožkal mi ruku a predstavil sa ako Sebasten. Potom sa pozrel na Lauroru.

Nemusela som byť jasnovidec, aby som si všimla tú zmenu.

Sebastenove oči sa pri pohľade na Lauroru nápadne zaleskli. Vyzeral ako muž, ktorý prvýkrát uvidel ženu, či ako umierajúci človek, ktorému bolo oznámené, že sa vylieči. Chytil jej ruku na privítanie a držal ju až príliš dlho. V tej chvíli som pochopila Kasandrinu odmeranosť.

Sebasten bol do Laurory zamilovaný.

Zmizli za dverami vedľajšej miestnosti skôr, ako som sa stihla spamätať. Na lakti som pocítila Kasandrinu hrejivú dlaň. Pozrela som sa jej priamo do očí. Vyzerala ustarostene.

„Pod'te so mnou, prosím. Vezmem si vaše miery.“

„Čože?“

„Aby som vám mohla ušiť šaty.“

„Aha.“

Kasandra si ma hned' začala obzerat' zo všetkých strán. Snažila som sa v hlave vymyslieť nejaký spôsob, ako jej povedať, že žiadne šaty nepotrebujem. No v jej smutných očiach sa náhle zalesklo vzrušenie, tak som si povedala, že to už nejako prežijem.

Postavila si ma na stred izby a doniesla si veľkú palicu. Rýchlo mi ju začala prikladať na telo a popritom si mrmlala rôzne čísla. Cupitala okolo mňa tak rýchlo, že som nikdy nevedela, kde presne je. Občas sa mi pred očami mihla len čierna šmuha jej havraních vlasov.

Potom náhle zastala, zdvihla pravú ruku a spoza dverí k nám priletel kus dreva. Až keď naň začala písať vtáčim perom, ktoré predtým namočila do atramentu, došlo mi, že je to papier. Bol však tmavší a hrubší, aký som poznala.

„Vy viete čarovať, Kasandra?“

„Čože či viem?“

„Čarovať. Používať kúzla.“

„Asi myslíte používanie energie?“ Neisto som prikývla. „Kedysi mi to veľmi nešlo, pokladám sa skôr za netaľentovanú. Ale počas života som sa naučila pár trikov. Veľmi mi to uľahčuje prácu a pomáha udržiavať poriadok.“

„Čo znamená byť netaľentovaný?“

„To sú ľudia, ktorí nedokážu používať energiu. Alebo inak povedané, ktorí nemajú výnimočné schopnosti.“

To ma prekvapilo. „Aj takí sú v Katónii?“

„Samozrejme.“

„A koľko máte rokov, Kasandra?“

„Päťstodvadsaťosem.“ Zasmiala som sa trochu hystericky. Vyzerala sotva na tridsať. „Koľko šiat budete potrebovať?“

„Neviem, na koľko mám právo!“ Kasandre sa na papieri zastavila ruka a niekoľko minút sa ani nepohla. Zľakla som sa, či som ju nejako neurazila, a tak som okamžite dodala: „Nebudem ich potrebovať veľa. Čochvíľa odídem. Urobte ich toľko, na koľko máte čas.“

„Prečo mi vykáte, adet?“

Aká čudná otázka. „Pretože vás nepoznám, Kasandra.“

Znova ma zarazil jej smutný pohľad. „A v akých farbách by ste si šaty priali?“

„Mne je to jedno.“

„Dáte si vodu? Alebo niečo na jedenie? Neviem, ako dlho sa budú rozprávať.“

„Rozprávať?“ zasmiala som sa. „Tí sa určite nebudú rozprávať.“

„Prosím, adet?“

„Nič, Kasandra. Tá voda bude stačiť.“

Pohár sa okamžite objavil na stole. Bol hlinený a neopracovaný. Až som sa k nemu bála pritísnuť pery, aby mi štrbinky neostali na jazyku. Ale premohla som sa. Prešli sme s Kasandrou do predsieni.

„Kedy ste prišli do Katónie, kráľovná?“

Zamyslela som sa. Nie je to ona, kto by to mal vedieť lepšie? V podstate som sem ani neprišla. Uniesli ma. Mala som problém uviesť si, kde som a kým som. Bola som kdesi stratená a nemala som tušenia ako dlho. No odvetila som len: „Tuším, že včera.“

Na chvíľu nastalo trápne ticho. Spýtala som sa jej, či ona ako krajčírka nepracuje v domčekoch na námestí. Vysvetlila mi, že domčeky sú vyhradené iba pre hotové produkty a nie pre služby. Krajčíri vraj pracujú prevažne doma.

„A čo robí Sebasten?“ vyzvedala som ďalej.

Prekvapene sa na mňa pozrela. „Sebasten je radca.“

To som síce vedela, no nemala som tušenia, čo to znamená. Z Kasandrinho výrazu som však usúdila, že byť radcom musí byť niečo dôležité. Niečo, čo by som asi mala vedieť.

Pretrela som si oči. „Ako dlho ste so Sebastenom manželia?“

„Manželia? A to znamená čo?“

„No...“ Bolo možné, že by tu manželstvo neexistovalo? „Chcela som povedať, ako dlho spolu žijete...“

„Asi po tristo rokoch som to prestala počítat.“

„Dožívate sa toľkých rokov!“ vykrikla som nadšene, až som zaujala Kasandrinho syna, ktorý zdvihol hlavu a na chvíľu zabudol na svoje podivné drevené hračky. „Tým, že žijete stovky rokov, dokážete mnohé stihnúť. Môžete napríklad objavovať nové lieky, technológie, zdroje energií či skúmať pôvod mnohých ochorení!“

Kasandra mlčala a hľadela na mňa, akoby som spadla z mesiaca. „Neviem, či vám rozumiem, kráľovná,“ začala neisto. „Neovládam všetky pojmy, ktoré hovoríte. Niektoré vaše slová sú zjavne pozemské. Sebasten prečítal veľa kníh od pozemských spisovateľov, ale ja nie. Nikdy som sa o Zem príliš nezaujímal. Okolo nás sa nachádzajú omnoho zaujímavejšie planéty.“

Zdvihla som obočie. „A odkiaľ má Sebasten knihy zo Zeme?“

„Väčšinu z nich doniesla do Katónie kráľovná Laurora. V komunitnej knižnici nájdete knihy nielen od katónskych autorov, ale aj z iných planét. A to aj zo Zeme a z rôznych storočí.“

„Netušila som, že tu máte takúto zaujímavú knižnicu,” vyhlkla som. „Je to prinajmenšom pozoruhodné.”

„Knižníc máme veľa, a to po celej krajine. Aj keď musím povedať, že knihy často trpia počas prírodných katastrof. Hlavne tie ohnivé im dávajú zabrať.”

„Ohnivé... čo?”

„Ohnivé katastrofy,” znova ju udivila moja nevedomosť. „Prírodné výkyvy a katastrofy sú v Katónii časté a veľmi ťažké. Ale s pomocou kráľovien ich vždy dokážeme zvládnuť.”

Keď sme sa s Laurorou konečne vracali z prvej komunity na zámok a ja som sa jej spýtala na tie pozoruhodné katastrofy, bola veľmi rozrušená. Povedala mi, že prírodné katastrofy zúria v Katónii takmer každý piaty deň. Vraj zabíjajú mnoho zvierat, ľudí aj rastlín. Pozrela sa do mojej šokovanej tváre a povedala, že neustále sa vracanie prírodných nešťastí je prvá vec, ktorú my dve musíme vyriešiť.

V ten deň som sa dozvedela ešte jednu zaujímavú vec. V Katónii neexistoval telefón ani žiadna jednoduchá cesta, ako sa vrátiť na Zem. Potvrdil mi to Pitor, keď som podvečer sedela v záhrade na veľkom kameni a hľadela som na krištáľovo čisté jazero.

„Asi vám nerozumiem, adet,” odvetil mi neisto, keď som sa ho spýtala, kde majú telefón.

„Je to taká... malá vec, do ktorej rozprávate,” snažila som sa o jednoduché vysvetlenie. „Keď ju má niekto doma, môže byť vzdialený aj tisíce kilometrov, no cez tú malú vec ho je možné počuť.”

Pitor sa na hodnú chvíľu odmlčal a tupo hľadel na vodnú hladinu. Tmavú dlhú ofinu si odstránil z čela a nervózne si zahryzol do pery. „Myslím si, že v Katónii nič také nemáme. Ale naisto vám to

môže povedať len kráľovná Laurora. Ide o pozemský predmet, však?”

„Áno a naozaj ho veľmi súrne potrebujem. Neviete, kto by mi mohol pomôcť?”

„Už som vám povedal, že jedine kráľovná. Ona má o všetkom prehľad.”

Isteže, lenže tá mrcha mi nič nepovie! „Ďakujem, Pitor, ale myslím si, že by bolo zbytočné o tom hovoriť s Laurorou.”

Aj keď bol mojimi slovami prekvapený, nedal to najavo. „No, o pozemských veciach vie toho veľa aj Tomas. Ale ten nie je doma. Príde až o pár dní.”

„Tomas?”

„Vy nepoznáte Tomasa? Žije na okraji komunity, neďaleko Kefara. To stádo koní na lúke patrí jemu. Včera odišiel do desiatej komunity,” pokračoval Pitor, keď si všimol, ako veľmi ma reči o Tomasovi zaujali. „Vedie tam akési stretnutie o zdokonaľovacích technikách starostlivosti o kone. Veľmi tomu nerozumiem,” kývol rukou, akoby šlo o čosi otravné. „Tomas je ale veľmi vzdelaný. Vie o smrteľníkoch... ách, odpustite, adet, o pozemšťanoch viac ako ktokoľvek iný. Viac už vie asi len naša kráľovná.”

Odmlčal sa, aby sa pozdravil štyrom strážcom, ktorí okolo nás prešli. Všetci sklonili hlavy, tak som sa aj ja pre istotu pozrela do zeme. Počkala som, kým mi zídu z dohľadu a spýtala som sa Pitora, kedy sa má Tomas vrátiť.

„Tuším o dva dni, ale nie som si istý.”

Nešťastne som si vzdychla. Dva dni! „Pitor, keď sa vás niečo spýtam, poviete mi pravdu, však?”

„Samozrejme!” zrazu sa zatváril dotknuto. „Nikdy neklamem, adet.”

Ihned' som ho chytila za ruku, aby som si ho trochu udobрила. „Povedzte mi teda, kde vlastne sme?”

„Pri prvej komunite,” povedal hrdo a prstom ukázal na koniec záhrady, odkiaľ prírodná cesta plynule prechádzala do lesa.

„Pitor, sústred'te sa. Nemala som na mysli miesto v krajine, ale miesto vo vesmíre.”

Prikývol a znova si odstránil ofinu z čela. „No, Katónia sa nachádza v galaxii Salejanská hviezda.”

„Ste si istý? O takej som v živote nepočula.”

„Možno preto, že ste doteraz žili v inej dimenzii.”

„Čože?”

„Tieto veci by vám mala vysvetliť kráľovná Laurora,” povedal rozhodne a mne v tej chvíli došlo, že Pitor nemá žiadne schopnosti ani vedomosti, aby ma odtiaľto dostal.

Môj prvý deň v tomto blázinci zd'aleka neprebehhol tak, ako som si predstavovala. Ak som sa naozaj nachádzala v inej galaxii ako je planéta Zem a to, čo som dnes videla, bola skutočnosť, bola som v peknej kaši.

Na tomto mieste prebiehal akýsi desivý režim, ľudia príliš neprejavovali svoje emócie a všetko sa podriaďovalo jedinej osobe. Laure. A s tou sme nezačali príliš dobre. Zdalo sa, že ani na okamih nezaváhala nad svojím rozhodnutím, že ma tu bude väzniť. A ja som bola proti tomu bezbranná.

Bola som stratená v neznámej galaxii a zatiaľ som nestretla nikoho, kto by súhlasil s mojím názorom, že sem nepatrím.

IV.

V tú noc sa mi znova sníval hrôzostrašný sen.

Nebol to však sen o krvácajúcich stromoch, ale o úplne nových skutočnostiach. Tentoraz som ležala na vlhkej dlážke a šialene som sa triasla od zimy. Mala som zviazané nohy aj ruky. Vzduchom sa niesol pach blata, krvi a bolesti. Keď som otvorila oči, najprv som nevidela vôbec nič. Taká bola okolo mňa tma. Potom som však zdvihla hlavu a zbadala som svetlo.

Modrozelené nepríjemné svetlo.

Vychádzalo spoza mojich nôh, no nedovidela som až na jeho zdroj. Stonala som od bolesti. Každý jeden pohyb spôsobil, že sa povrazy okolo mojich končatín ešte viac zaryli do kože. Chodidlá ma strašne pálili, valila sa mi z nich krv. Opakovane som kričala o pomoc, no akoby som bola na tom prekliatom mieste sama.

Ráno som Laureore môj sen okamžite vylíčila a obvinila som ju, že sa snaží ovplyvňovať moje snívanie. No ona to opakovane poprela.

„Už som ti povedala, že tvoje sny...”

„Sníva sa mi o divných veciach už celé mesiace!” kričala som na ňu. „A za posledné dve noci sú moje sny omnoho intenzívnejšie. Navyše sa mi snívало aj o tebe!”

„To nie je možné,” povedala rýchlejšie, ako si vôbec mohla uvedomiť význam mojich slov.

„Je to pravda! Snívало sa mi o tebe aj o tej žiarivej guli. A okrem toho, už asi pol roka sa mi sníva o krvácajúcich stromoch. Takýto

jav na Zemi nie je možný. Ale možno tu áno a ty sa ma snažíš ovplyvniť, aby...”

Náhle som zmĺkla, pretože pohľad, ktorý sa zračil na Laurorinej tvári, ma úplne zdesil. Keď som spomenula krvácajúce stromy, zbledla a vyzerala ako duch. Jasné modré oči jej len pridávali na hrozivom výraze. Na čele sa jej vytvorili vodorovné vrásky a zrazu vyzerala o niekoľko rokov staršie.

„Musíš sa myliť,” povedala veľmi ticho, akoby sa bála, že ju niekto bude počuť. „Tvoja sila a energia sa neprejavujú na úrovni snov.”

„A kto hovorí o sile a energii?” bola som nahnevaná, pretože ma vôbec nepočúvala. „Hovorím o tom, že sa mi hrabeš v hlave a ovplyvňuješ moju myseľ! Ešte som neprišla na to, ako to robíš, ale ty si skutočne myslíš, že ma týmto prinútiš, aby som tu zostala? Ja chcem žiť normálny život!”

Laurorin pohľad zdrsnel. „Prečo by som chcela, aby si snívala o takých hrozných veciach, ako sú krvácajúce stromy? Chcem, aby si pomáhala svojej krajine a nie, aby si snívala!”

„Tak prečo sa to deje?”

Zhlboka si vzdychla a roztiahla dlhočizné závesy. Vyzerala trochu rozladene. „Asi by sme mali začať trénovať tvoje schopnosti,” povedala. „Myslela som si, že je ešte skoro. Ale možno sú tvoje sny prejavom nepokoja a uzamknutej energie.”

Konečne povedala niečo, čo ma nadchlo. „Chceš povedať, že ja mám nejakú moc a ty ma ju naučíš používať?”

„Ak chcem, aby si ochraňovala Katóniu, nemám na výber.” Nepovedala to ironicky, dokonca sa mi zdalo, že ju skutočne mrzí, čo sa ma chystá naučiť. Nato sa pozrela priamo na mňa. Hnedé vlasy jej padli na plecia a zatienili jej tvár. Bolo ťažké odhadnúť, čo sa jej

ženie hlavou. „A chceš sa ty vôbec niečo naučiť? Ešte pred malou chvíľou si mi povedala, že chceš ísť domov.“

Mala pravdu. Akosi som si vôbec neuvedomila tento paradox. Zdravý rozum mi hovoril, aby som utiekla a aby som žila tak, ako som si vždy plánovala. Samostatne, šťastne a pohodlne. No čosi vnútri ma nútilo, aby som racionalitu a logiku oblúkom obchádzala.

Sklonila som zrak a vstala som z postele. „Potrebujem sa okúpať,” zašomrala som.

„Pitor ti povie, kde je to možné. Predtým sa môžeš naraňajkovať. Napoludnie sa začne stretnutie Rady.”

Laurora otvorila veľkú skriňu a vybrala z nich jedny zo svojich šiat. Mali širokú sukňu a množstvo nevкусných výšiviek. Vôbec sa mi nepáčili, no bez väčších cirkusov som si ich obliekla. Potom som sa pozrela do zrkadla. Vyzerala som hrozne. „A čo je vlastne tá Rada?”

„Rada je zoskupenie desiatich ľudí,” odvetila a strčila mi do rúk okrúhlu kefu na česanie vlasov. „Tvoria ju dvaja vládcovia, teda momentálne ja a ty a osem členov z ľudu. Tí sú starostlivo vyberaní prírodou.”

„Prírodou? Ty žartuješ!”

„Radcovia sa rodia s výnimočnými schopnosťami, vďaka ktorým ich vždy nájdeme. Je všeobecne známe, aké schopnosti musí radca mať, aby sme ho tak mohli nazvať.”

„Napríklad aké?”

„Tak hlavne musí radca vedieť ovládať prírodné živly a musí sa vedieť premiestňovať.”

Bola som ohromená. „Čo je to premiestňovanie?”

„Je to schopnosť dostať sa z jedného miesta na druhé. A to veľmi rýchlo. Je to akoby si letela,” vysvetlila mi. „Túto schopnosť ovláda len málo z nás.”

„Aj ja?“

„Určite áno, ale chce to čas a cvik.“

„Čiže, každý Katónčan má iné schopnosti?“

Laurora prikývla. „Väčšina z nás ovláda to, čo potrebuje pre svoju prácu a život. Sú však aj takí, ktorí žiadne schopnosti nemajú. Nazývame ich netaľentovanými, aj keď ten názov nie je úplne presný.“

Spomenula som si, ako Kasandra sama priznala, že sa počas života naučila len pár zaklínadiel. A že sa pokladá za takmer netaľentovanú. „A čo robia tí netaľentovaní?“

„To, čo ostatní! Žijú,“ zasmiala sa. „Takže najdôležitejšou povinnosťou Rady je zabezpečiť chod a ochranu krajiny. Preto sú schopnosti radcov významne rozvinuté,“ pokračovala Laurora, keď sme spoločne vyšli z izby.

„Ale veď si mi povedala, že ochrana krajiny je úloha kráľovnej. A teraz tvrdíš, že je to úloha Rady.“

„Samozrejme, že je to hlavne úloha kráľovnej, ale dvaja vládcovia nedokážu všetko sledovať.“

„A desať ľudí to zvláda?“

„Áno, ale je to komplikovanejšie, ako sa na prvý pohľad zdá.“ Vydali sme sa po schodišti do hlavnej haly. „Každá komunita má poslov, ktorí komunikujú s poslami vyšších radov. Tí sa starajú o stále väčšie a väčšie územia, až sa nakoniec stretnú s radcami, a tí predávajú informácie kráľovným. V podstate tvoríme pyramídu.“

Bolo mi to jasné. Príliš sa to neodlišovalo od systému, ktorý fungoval na Zemi.

„A ako je možné, že máte slnko?“

„Slnko je predsa hviezda. Vo vesmíre sú ich miliardy! Zem nie je jediná planéta, pri ktorej sa nachádza hviezda v tesnej blízkosti. My ich máme dokonca tri.“

„Tri?“

„Áno, aj to je jeden z dôvodov, prečo čas v Katónii ubieha ináč ako na Zemi. Nám sa zdá, že prejdú tri dni a podľa toho sa aj riadime. No na Zemi za ten čas prejde len jeden.“

Zamyslela som sa. „Takže to znamená, že som tu len jeden pozemský deň?“

„To je veľmi povrchné zhodnotenie. Uvedom si, že si v inej galaxii,“ ukázala smerom na jedáleň. Potom dodala, že musí ešte pripraviť nejaké veci na stretnutie Rady a že sa po mňa neskôr zastaví. „A je tu ešte niečo,“ zavolala za mnou ešte, keď sme sa rozlúčili. „Okrem radcov nikomu nevykaj. Nie je to bežné, Katónčania na to nie sú zvyknutí. A nežiadaj od Pitora telefón. Ten ti nepomôže, aby si sa dostala na Zem.“

„Tak to sa ešte uvidí,“ zahundrala som skôr pre seba a vybrala som sa najesť.

Potom som sa spýtala Pitora, kde sa môžem osprchovať.

Žiaľ, bolo to presne tak, ako som čakala. Sprcha v Katónii neexistovala. Na kúpanie sa používala dažďová voda, no aj to len počas obdobia dažďov. Inak boli k dispozícii jazerá a močiare. Keď som sa spýtala, či nemajú studne, bolo mi vysvetlené, že voda zo studní sa používa výlučne na pitie a stravovanie. Bolo to komické a značne mi tie fakty skazili náladu.

Skončila som teda v zadnej časti záhrady pri najväčšom jazere.

Táto časť záhrady bola neupravená, tráva mi siahala až po kolená a široko-d'aleko sa nečrtal žiaden chodník. Niekoľko minút som sa odhodlávala zaboriť nohy do hustej trávy, pričom som sa ostražito pozerala zo strany na stranu. Dúfala som, že ma neuštipne žiaden hmyz. A keď som v diaľke zbadala čosi oranžové, vykrikla som a čupla som si čo najhlbšie do trávy.

Mačka bola obrovská a pripomínala malú levicu. Jej ostrému zraku a čiernemu ňufáku však nič neuniklo. Zbadala ma, no venovala mi len krátky pohľad. V podstate som jej bola úplne ukradnutá. Prešla okolo mňa s ľahostajným výrazom a zmizla medzi stromami.

Nechcelo sa mi veriť tomu, čo vidím. No keď som sa neskôr spýtala Pitora, ako je možné, že ma šelma nenapadla, povedal mi, že Katónčania sa so zvieratami naučili spolunažívať v mieri. A ja som sa mu rozhodla veriť.

Ani nie o pár minút som našla aj jazero. Bolo nepokojné a na prvý pohľad vyzeralo ako more. Vodopád na opačnej strane bol vysoký asi desať metrov a zrejme by stiahol pod hladinu každého, kto by sa k nemu priblížil.

Siahla som si rukami za chrbát a rozviazala som si šaty. Do jazera nevedli žiadne schody ani plytčina, takže som musela skočiť. Keď sa moja pokožka dotkla ľadovej vody, úplne mi to vyrazilo dych. Chcela som sa ihneď postaviť, aby som náhodou nedostala krč, no nedosiahla som na pevný povrch. Chvíľu som bezvýsledne kývala rukami a nohami, aby som sa zahriala. No už o chvíľu som sa položila na hladinu a nechala sa unášať.

Hodný kus jazera som preplávala s myšlienkou na matku. Nemohla som sa ubrániť želaniu, aby tu bola so mnou. Vždy bola nesmierne jemná a nežná a rozmýšľala iracionálne. Spomenula som si na jej presvedčivý pohľad, keď mi tvrdila, že nikdy nesmiem chodiť na miesta, z ktorých sála negatívna energia.

Naše uvažovanie bolo odlišné, ako aj naše povahy. No predsa mi bola najbližším človekom na svete. A teraz by mi určite vedela poradiť.

Cítila som, že každou minútou sa stále viac stávam obeťou Laurorinho vplyvu a začínam jej veriť. A to ma desilo. Čo ak sa už

nikdy nedostanem domov? Títo ľudia nevyzerali, že by sa mi to chystali dovoliť. A mne sa v hlave rodila jediná možnosť – utiecť zo zámku a spojiť sa s niekým, kto by mi pomohol vrátiť sa na Zem.

Chýbala mi škola, bežný život, môj otec a hlavne Petra, s ktorou sme vedeli vystrájať hlúposti celé dni. A Felter si určite zgustol na mojej absencii. Získal tak ďalšiu výhovorku, prečo mi nenapísať odporúčanie a neul'ahčiť cestu na univerzitu mojich snov. Už o dva týždne mal vypísať predtermíny z matematiky a keď uvidí, že sa na nich nehlásim, bude oslavovať. Zatiaľ čo mňa išlo rozhodiť od zlosti. Jednoznačne musím nájsť spôsob, ako sa odtiaľto dostať.

Postupne mi ubúdali sily, a tak som sa rozhodla vrátiť na pevninu.

Chvíľu som hľadala vhodné miesto na výstup z jazera. Nakoniec som sa rozhodla vyjsť pri polostrove, ktorý vytvárali mohutné kamene. Opatrne som k nim priplávala a akurát som sa prstami dotkla ich hrán, keď som začula praskot. Spozornela som, no všetko sa zdalo byť pokojné.

Hmyz poletoval okolo rozkvitnutých kvetín, v diaľke hučal vodopád a voda sa prudko rozbíjala o skaly.

Obidvoma rukami som sa teda zaprela do skál a snažila sa vyliezť z vody. Nohami som však narazila na ostrú hranu. Od bolesti som uskočila a hodila sa na chrbát. Voda ma v sekunde zmietla pod hladinu.

V panike som sa vynorila a zalapala po dychu. Keď som sa upokojila, skúsila som to znovu. Opatrne som sa chytila okraja skaly. Z pravej ruky mi po celom zápästí tiekla krv. Zahrešila som. Tak toto mi ešte chýbalo!

„Potrebujete pomoc?“ ozvalo sa nado mnou.

V tej chvíli som zmeravela, akoby pri mne vybuchla sopka.

Oči mi padli na bosé mužské nohy priamo pri mojej hlave. Nozdry mi poštekli zvláštna vôňa ihličia. Tú som predsa poznala! Pomaly som zdvihla hlavu. Stačil mi zlomok sekundy na to, aby mi došlo, komu patria tie neobvyklé hnedé oči.

„Ty?!” spýtala som sa ho takmer zúfalo. Bol to muž, ktorý len pred dvomi dňami spolupracoval na mojom únose, neváhal si zložiť tmavú kapucňu a ešte aj ukradnúť náhrdelník mojej matky. Muž, vďaka ktorému som sa dostala až sem. Ktorý ma takmer zabil!

Od zlosti som zatajila dych, keď si ku mne kľakol a podal mi ruku.

Ponorila som sa hlbšie do vody. „Nie som oblečená!” húkla som naňho. „A nie, nepotrebujem tvoju pomoc!”

„Ja sa nebudem pozeráť,” povedal pobavene.

„Na tvojom mieste by som sa príliš neusmievala, ak by som bola nechutným zlodejom!”

Na moju urážku sa zjavne rozhodol nereagovať. Nadalej sa usmieval, hoci hlas mal vážnejší. „No tak, kráľovná, podajte mi ruku. Pomôžem vám.”

„Nie,” odvetila som neoblomne.

Zvrátil obočie a hlasno si vzdychol. Dlhým ukazovákom ukázal na miesto vedľa mňa. „Po vašej pravej ruke asi v metrovej hĺbke je malý stupienok. Je tam dostatok miesta pre obe vaše nohy.”

„No iste, nič také tam nie je, už som to...” zasekla som sa v polovici vety, keď som pravou nohou našla hladký vodorovný kúsok kameňa.

Mužova tvár sa celá rozžiarila úsmevom. Nato sa mi mlčky otočil chrbtom. Rozmýšľala som, že mu poviem, aby zavolať Pitora. Nechcela som vyliezť z vody, keď tam bol on. Nerozumela som tomu, no nesmierne som sa ho hanbila.

„No tak, kráľovná, vylezte z tej vody, lebo zmrznete.”

Akoby mi čítal myšlienky. Začala mi byť zima, až som celá stuhla. Z celej sily som sa teda zaprela a vyšla na najbližšiu skalú. Rýchlo som sa poutierala.

„Podaj mi oblečenie, ale neatáčaj sa!“

Zohol sa a dozadu mi podal šaty. Na jeho krku som videla, že sa mu napli všetky svaly. Jednoznačne sa usmieval. Obliekla som sa a zamračené som skočila pred neho.

„Okamžite mi vráť, čo si mi ukradol!“

Jeho úsmev náhle zmizol, uklonil sa mi ako v starom filme a vzal mi ruku do dlaní. Slnko mu osvetlilo tvár a zotrela jeho výraznú jazvu na líci. Už som sa nezmohla ani na slovo. Jeho hnedé oči akoby do mňa prenikali a vyvolávali vo mne pocit zvedavosti a vzrušenia. Biela košeľ svedčala jeho čokoládovej pokožke, čierne nohavice ledva sedeli na mohutnej postave. Bol hnedší, ako som si ho pamätala.

„Volám sa Tomas,” jeho hlas znel v šumiacom potoku ako šepot. „Prepáčte mi, že som vás vyrušil. Viem, že toto miesto je vyhradené pre vás, ale kráľovná Laurora mi sem dovolila chodiť predpoludním. Vtedy tu totiž nikto nebýva.”

Dívala som sa naňho s otvorenými ústami. Hovoril už omnoho nežnejšie a tichšie ako na začiatku, no v jeho hlase bolo aj množstvo trpkosti a pobavenia. Uťahoval si zo mňa.

„Mali by ste si to dať ošetriť,” dodal.

„Čože?” vyhrkla som nechápavo, keď mi hlavou ukázal na ruku. Bola celá od krvi. To ma trochu prebralo. „Aha. No, myslím si, že to je to posledné, čo by ťa malo trápiť.”

„Ani by som nepovedal, adet. Dost' vám tá rana krváca.”

Musela som sa pousmiať nad jeho starostlivosťou, ktorú som mu ani v najmenšom neverila. „Vráť mi môj náhrdelník.”

„Nemám ho. Dal som ho kráľovnej Laure.“ Chvíľu som rozmýšľala, či mu môžem veriť. V jeho tvári sa skrývalo sebavedomie a hrdosť. „Vyliečim vám tú ranu, ak mi to dovoľíte.“

„Láskavo zabudni na moju ruku, dobre?“ strčila som doňho, keď sa ma snažil dotknúť. Na bielej košeli sa mu zaleskla moja krv. Rýchlym krokom som prešla cez húštinu až k zámku a hlasno som zabuchla dvere. Myslela som, že ma bude sledovať, no zjavne si to rozmyslel.

„Ešte sa bude tváriť, že mi chce pomôcť!“ frflala som.

„Stalo sa niečo, adet? Čo to máte s rukou?“ Pitor mi bežal v ústrety. Veľkou halou sa rozplývali jeho rýchle kroky. Znepokojene mi skontroloval ranu, ktorú som si neohrabane chránila druhou dlaňou.

„Nevyzerá to dobre.“

„Ale prosím ťa,“ skríkla som naňho. „Nič to nie je.“

„Zavediem vás k liečiteľovi, alebo možno budeme mať šťastie a už sa vrátil aj Tomas.“

Zrejme čakal, že ma tým upokojí, pretože ešte včera som sa o Tomasa nesmierne zaujíkala. No teraz bola situácia opačná. „Ošetrím si to sama,“ precedila som cez zuby. „Nepotrebujem jeho pomoc. Len mi dones obváz a niečo na dezinfekciu.“

Pitor sa ani nepohol.

„Pitor, budeš čakať, kým vykrvácam? Dones mi nejaký...” zaváhala som. Zrejme mi ten chudák zase nerozumie. „Dones mi kus látky alebo niečo na zastavenie krvácania.“

„Adet, keď ja si to aj tak budem musieť vypýtať od...”

„Nechaj ma hádať, od Tomasa? To nemyslíš vážne!”

„Upokojte sa. Tomas vám určite pomôže...”

„Ale ja nechcem, aby mi pomáhal!”

„Čo sa to tu deje? Prečo kričíte?“ Prichádzala Laurora a už z diaľky upierala pohľad na moju ruku. „To ťa nemôžem ani na chvíľu nechať samu?“

„Poranila som sa v jazere,“ zahundrala som.

Laurora mi vzala ruku do dlaní a chvíľu na ňu strnulo hľadela. Potom zatvorila oči, akoby sa na niečo sústredila. Okamžite som pochopila, o čo sa snaží a čo Tomas a Pitor chceli povedať slovom vyliečiť. Vytrhla som jej ruku zo zovretia.

„Nemusíš na mňa skúšať žiadne čary! Ruka sa mi azda zahojí aj bez nich!“

Laurora prekvapene zdvihla obočie. „Ako chceš. Pitor, choď zavolať Tomasa. Pred chvíľou som sa s ním rozprávala, musí byť niekde v záhrade. Nech Jasmínu ošetrí pozemskými technikami.“

Nesúhlasne som pokrútila hlavou, no zostala som ticho. Čakala som, že Pitor okamžite vyletí ako každý, na koho Laurora len húkla. On však naďalej stál ako socha.

Laurora mu položila ruku na plece. „Pitor? Prečo stojíš?“

„Pretože som mu povedala, že to nechcem,“ odpovedala som zaňho. „Pretože vy dvaja ste obyčajní zlodeji. Ukradli ste mi náhrdelník a ani si sa mi ho neobťažovala vrátiť. A je to Tomasova vina, že som na tomto prekliatom mieste.“

„Správaš sa ako dieťa,“ chytila ma za ruku a viedla veľkou halou k malinkým dverám oproti jedálni. Odomkla ich a spoločne sme vošli dnu. „Tomas robil len to, o čo som ho žiadala,“ posadila ma k okrúhlemu stolu v strede starodávnej miestnosti. „Náhrdelník ti, samozrejme, vrátim. Arup ti ho hneď donesie, keď ti na ňom tak veľmi záleží.“

Napriek tomu, že Arup pri Laureore nestál a nemohol nás počuť, ani nie o minútu prešiel dvermi aj s náhrdelníkom od mojej matky. Nechápal som, ako títo dvaja spolu komunikujú, no Arup sa vždy

objavil tam, kde sa niečo dialo. Mlčky mi podal náhrdelník v tvare slnka a ja som si ho s úľavou pritlačila k hrudi.

„Je to v poriadku?“ prehovorila nežne Laurora. „Už sa nehneváš?“

Nič som na to nepovedala. Cítila som príliš veľké rozpaky nad svojou slabosťou, ktorú dokázal vyprovokovať obyčajný náhrdelník. No keď šlo o matku, bolo ťažké ovládať sa. Navliekla som si náhrdelník cez hlavu a zdvihla som zrak.

Tomas vkročil do miestnosti a bez slova sa priblížil ku mne.

Stále bol bosý, no široké plecia už skrýval za tmavým, vzadu sa predlžujúcim sakom. Šero miestnosti len podtrhlo jeho opálenú pleť. Košel'a mu na jednej strane vyliezala z nohavíc, pričom ju mal spolovice celú mokrú. Zrejme sa z nej snažil vymyť moju krv.

Laurora zabľúdila pohľadom ku mne. „Jasmína, toto je Tomas.“

„Už som mal česť spoznať mladú kráľovnú,“ povedal ihneď a kľakol si pred mňa, pričom sa na mňa ani nepozrel. Takmer sa kolenom dotýkal mojej nohy a mne do nosa znova udrela známa vôňa, ktorú som cítila vždy, keď bol príliš blízko. Vôňa ihličia, citróna a zeminy bola jedinečná a príjemná. No v každom ohľade divná.

Tomas otvoril čierny kufrík a vybral z neho biele handričky, sivú pastu a akúsi hnedú rolku, ktorá vyzerala ako obväz. Najprv mi umyl ranu vodou. Potom roztrhol handričku napoly, natrel ju sivou pastou a priložil mi ju na ruku. Poriadne to štípalo, no aspoň som vedela, že tá pasta slúži na niečo užitočné. Chvíľu čakal a vyčaril na mňa široký úsmev. Okamžite som sa pozrela do zeme.

„Som prekvapený, aký je tu pokoj a ticho,“ povedal zrazu, zatiaľ čo tisol handričku o moju pokožku. „Je to neobvyklé. Nepríde vás navštíviť Tirstan, Peta a ostatní?“

Prekvapene som zdvihla zrak.

„Tirstan išiel s rodinou do hôr,” odvetila Laurora. „Peta a Sára sú pri mori, mama, Sal a Petun sú v prvej komunite. Väčšina z nich odišla v deň, keď...”

„Jasné, chápem, pravidlá sú pravidlá,” skočil jej do reči, akoby sa bál, že Laurora povie viac, než by si sama želala. Odstránil handričku a prehliadol si moje zápästie. Na pokožke som nemala ani škrabanec.

„O kom to hovoríte?” nedalo mi. „Kto by tu mal byť?”

Tomas pozrel kútikom oka na Lauroru a na moment úplne zamrzol.

Laurora však reagovala pokojne. „Občas v zámku prebýva moja rodina, hlavne moja mama,” povedala mi. „Tirstan, Peta a Sára sú moji súrodenci, Sal a Petun bratranci. Posledné obdobie tu dokonca bývali, ale odišli v deň tvojho príchodu.”

„Prečo?”

„Pretože som sa obávala tvojej reakcie. Nebola som si istá, či im neublížiš.”

„Čo? Prečo by som im mala ublížiť?”

„Si človek,” odvetila. „Mohla si sa po príchode zachovať akokoľvek.”

Neverila som vlastným ušiam. Títo ľudia ma tu väznili, tyranizovali a kradli mi veci, marili moje životné sny, bránili mi vidieť sa s mojimi priateľmi a otcom a oni sa ma báli?

Tomas venoval Laureore previnilý pohľad. „Odpusťte mi to, adet, netušil som...”

„S tebou sa nerozprávame,” zašomrala som, aby stíchol.

„Jasmína, Tomas je radca. Nemala by si...”

„Čo ma je do toho, kým je?”

„No...” odmlčala sa, keď ktosi zaklopal na dvere.

Do salónu počas minúty vošlo ďalších sedem mužov. Všetci boli oblečení ako Tomas, hádam boli len viac formálni a úhladni. V Tomasovi bolo čosi divoké. Čosi, čo nevlastnil ani jeden z nich. Laurora mi ich jedného po druhom predstavila.

V tom zhone mi trvalo, kým som pochopila, že títo muži sú členovia Rady.

Všetci na mňa hľadeli dychtivo a vyzerali, akoby sa ma už aj chystali zaplaviť otázkami. Našťastie vtrhli do salónu strážcovia a na okrúhly stôl položili podnosy s vínom a ovocím. Využila som to a nasilu som si začala všímať miskú s jedlom. Ostatní si všimli moju ostýchavosť a rozprchli sa po miestnosti.

Očami som hľadala Lauroru. Stála aj so Sebastenom v protihlomu kúte a vzrušene sa o niečom rozprávali. Strčila som si do úst ovocnú bobuľu a chvíľu som počúvala ostatných. Zdalo sa, že sa všetci zabávajú. Muži si navzájom rozprávali historky, čo za posledné dni zažili. Nerozumela som polovici pojmov.

Pozrela som sa cez otvorené dvere do hlavnej haly. Ihneď mi napadlo, že sa vytratím. No zastavil ma nízky chudý muž s uhladenými čiernymi vlasmi.

„Som rád, že som vás konečne spoznal,” povedal. Jeho neprirodzene svetlé oči mi evokovali čosi diabolské, no mal naozaj krásny široký úsmev. Okolo krku mal uviazanú viazanku krémovej farby, ktorá vyzerala veľmi elegantne, no vôbec mu nesvedčala. Opticky ešte viac skrývala jeho nízky krk.

Keď videl môj zmätený pohľad, podal mi ruku a opakovane sa predstavil ako Palon. Ihneď som sa ospravedlnila za svoju nepozornosť.

„Nič si z toho nerobte, adet,” zasmial sa a trochu familiárne ma pohladil po chrbte. Potom ukázal na muža v zelenom fraku, ktorý stál najbližšie pri nás. „Veľmi rád vám v tomto pomôžem. Toto je

Kersten a hneď vedľa stojí Leonard a Fredo. To je ten, čo sa tak lenivo opiera o stolík a pije víno." Povzbudila som ho, aby pokračoval. „Pri dverách stojí Filman a hneď po jeho ľavici Merlin. Sebasten sa rozpráva s kráľovnou. A pri okne stojí Tomas. Zjavne znova obdivuje svoje kráľovstvo."

„Aké kráľovstvo?"

„Zo salónu je vidieť na jeho dom a milované kone."

Prikývla som, akoby mi všetko to, čo rozprával, bolo úplne jasné. Bola som rada, keď mi strčil do ruky pohár vína. Pár hltov mi nesmierne prospelo. Cítila som sa uvoľnenejšie. A to víno bolo božské.

„Ako sa vám páči Katónia?" spýtal sa ma, keď som odtiahla pery od pohára.

„Život je tu... iný ako na Zemi."

„Chápem vás. Všetci sa vás to pýtajú a vy ste tu len pár dní," zohol sa ku mne a pobavenie mi pošepkal do ucha, že si mám jednoducho nacvičiť odpoveď, ktorá ostatných poteší. „Takže niečo v tom zmysle ako: Katónia je nádherná!"

Srdečne som sa zasmiala a pritiahla som tak pozornosť iných radcov. Usmiali sa na mňa, jedine Tomas neodlepil pohľad z okna a tváril sa rovnako chladne ako doteraz.

„A čo vám z vášho sveta chýba?" pýtal sa ďalej Palon.

Odpovedala som bez dlhšieho premýšľania. „Pohodlnosť, elektrina, toaleta, no hlavne moja rodina a priatelia. A peniaze."

„Patríte k bohatej rodine, kráľovná?"

„Vôbec nie. Som veľmi chudobná, ale aj tak si myslím, že peniaze riešia mnohé problémy. Ľudia si uvedomujú, že ich potrebujú, a tak musia pracovať. Nikto nezaháľá. A podľa toho sú aj ohodnotení."

Chvíľu mlčal a zabľúdil pohľadom k dverám. Sebasten držal Lauroru za plece a čosi jej šepkal do ucha, zatiaľ čo ona mu veselo

pritakala. Všimla som si, ako Palona myklo a pritisol pery k sebe. Nebola som jediná, ktorá si všimla Sebastenovú náklonnosť.

„Máte pravdu,” ozval sa znova Palon. „Niekedý je ťažké prinútiť niekoho pracovať, keď vie, že všetko dostane. Týka sa to hlavne netalentovaných. Mnohí majú sťažené podmienky pre život, a preto zneužívajú silu ostatných Katónčanov. Je to problém, ktorý riešime už celé roky.”

Z jeho odpovede som bola zmätená. Nezдалo sa mi, že by mi Laurora spomínala nejaké problémy s netalentovanými. Zrazu však zvolala, aby sme všetci prešli do jedálne a tému netalentovaných Palon taktne ukončil. Namiesto toho sa začal rozplývať nad Lojiným kuchárskym umením. Priznala som sa, že som ešte nestihla objaviť čaro jej špecialít, no on mávol rukou, že si zvyknem. Sadla som si za roh stola oproti Laure a na všetkých som sa ešte raz pozrela.

Hneď vedľa mňa sedel Tomas a ani sa na mňa nepozrel. Zato Palon, ktorý sedel na druhej strane, nešetril úsmevmi. Všetci si začali s radosťou naberať jedlo, no ja som videla, že sa asi nenajem. Na stole boli samé zelené šaláty, omáčky a žiadne mäso. Ešteže tam bola ryža. Okrem ovocia to bola jedna z mála potravín, ktoré som poznala.

Palon mi poradil, čo ochutnať a šeptom, keď sa zdalo, že sa nikto nedíva, ma upozornil, že v Katónii sa nekonzumuje mäso. Varoval ma, aby som to nekomentovala a nikdy viac sa na to nepýtala. Teda pokiaľ nechcem, aby na mňa ostatní hľadeli nevrlo.

Táto informácia ma vôbec nepotešila.

„Merlin, Filman, ako ste si užili voľné dni?” ozvala sa nečakane Laurora a prerušila všetky dialógy v miestnosti. Akoby jej hlas bol čarovným gombíkom, ktorý každému zatvorí ústa.

Okamžite som zdvihla hlavu, aby som bola v obraze a znova si dala dokopy mená a tváre.

„Výborne, adet,” srdečne zvolal Merlin. „Deťom sa v Kosani veľmi páčilo. Je tam síce strašná zima a každý deň víchrice, ale aspoň sme si užili sneh.”

„Takže ste si dali zákaz premiestňovania?” spýtal sa Sebasten.

„Samozrejme, tak ako vždy.”

„Kosaň je veľmi vysoké pohorie,” vysvetlila mi s úsmevom Laurora. „Nachádzajú sa tam len 4 komunity, pretože na pestovanie plodín je počasie veľmi nestabilné a neprívetivé. Nie je tam dostatok jedla pre všetkých.”

„Myslím si, že je len otázkou času, kým sa mladá kráľovná presvedčí o kosanskej kráse sama,” ozval sa Palon, pričom sa mierne zamrivil.

„Tak o tom by som si dovoľil pochybovať,” pridal sa sarkasticky Tomas. „Kosaň je plná divej zveri a kráľovná nie je veľkým milovníkom živých tvorov.”

Vyvalila som naňho oči. „Čo vy už o tom môžete vedieť? A prestaňte sa o mne baviť, akoby som tu nebola,” vyštekla som a agresívne som zabodla vidličku do koláča z morských rias.

Tomasov úsmev nezmizol. Práve naopak, celý sa rozžiaril. Oči sa mu zaleskli a jamky na lícach sa mu ešte viac zvýraznili. Kvôli pevnej jazve mu nesymetricky pokleslo ľavé viečko. Ostatní sa nemotorne zachichotali a cez sklonenú hlavu hľadeli na Tomasa. Všimla som si, ako ho Filman laktom štuchol do rebier, na rozdiel od ostatných s vážnou tvárou a odviezol pozornosť na seba.

„My sme boli pri mori a musím povedať, že už dávno som si tak skvelo neoddychol,” povedal. „Malý Suzo v sebe objavil novú schopnosť. Dokázal znepokojiť more a vytvoriť obrovské vlny do výšky niekoľkých metrov. Asi z neho bude námorník.”

Laurora bola nadšená. „Dokáže more aj upokojiť?”

„Žiaľ, nie. Aspoň zatiaľ. Jeho schopnosti sú ešte veľmi nestabilné.”

Laurora sa s úsmevom odvrátila. „A čo vy, Fredo a Leonard? Už viete, ako využijete nasledujúce voľné dni?”

Obaja prikývli.

„Rozhodli sme sa, že si dáme poradiť od Merlina a navštívime Kosaň,” prehovoril Fredo tichým hlasom.

„My pôjdeme navštíviť rodinu do komunity 368. Kvôli Margitinmu tehotenstvu nechcem riskovať žiadne výrazné zmeny prostredia,” pridal sa Leonard.

Sledovala som, ako sa všetci uvoľnene bavia. A uvedomila som si chybu, na ktorú sa ma Laurora snažila upozorniť, keď som kričala na Tomasa. Radcovia si navzájom vykali. Aké zvláštne. Na jednej strane Laurora tvrdila, akí sú si všetci rovní, na druhej strane tu robili rozdiely medzi ľuďmi v banálnosti, ako bolo vykanie a pozdravy.

Laurora náhle zvýšila hlas. „A čo vy, Tomas? Som vám vd'ačná, že ste si našli čas na stretnutie Rady napriek nepríjemnostiam vo vašich komunitách. Ako je to s tým hromadným úhynom koní? A čo prírodný výkyv v tridsiatej komunite?”

Zaškúlila som na Tomasa. Sedel opretý o stoličku, hral sa s okrajom obrusu a vôbec sa nezapájal do debaty. Keď naňho Laurora upriamila pozornosť, všetci stíchli a neodvážili sa ani pípnuť. Očividne nepatril medzi obľúbených členov, no vzbudzoval obrovský rešpekt.

Strčil si ruku do vrečka a vybral z neho štvorcový svetlohnedý kúsok papiera. Palon si všimol môj záujem a presne taký istý kúsok vybral zo svojho saka. Položil ho pred mňa a hlavou mi naznačil, aby som si ho prezrela. Bol oveľa tvrdší a tmavší, ako sa na prvý

pohľad zdal. Bolo na ňom čosi načmárané. Symboly, ktorým som nerozumela.

„Včera ráno som mal namierené do komunity 10, keď mi posol z tridsiatky prišiel oznámiť náhle mrazy,” začal Tomas trochu bezduchým tónom. „Okamžite som tam išiel. Bolo tam asi mínus päťdesiat stupňov a padali veľké ľadovce. Zistil som, že za pár hodín zahynulo mnoho zvierat. Niektoré sa stihli skryť do hôr, no tie domestikované nemali šancu prežiť.”

„A ľudia?” spýtala sa Laurora.

„V tridsiatke býva muž so schopnosťou premiestňovania, takže niektorých odviezol do bezpečia ešte skôr, ako som tam dorazil. Časť sa ukryla v podzemí a v jaskyniach. Podľa mojich informácií nikto nezomrel, vyliečil som však niekoľko ťažkých zranení. Navyše bolo zničených mnoho polí a obydľí. Počasie sa však k večeru upokojilo, a tak som pokračoval do komunity 10.”

„A to mrazy nastali len tak z ničoho nič?” skočila som mu do reči, sama prekvapená svojou otázkou.

Tomas sa usmial a trochu sa ku mne nahol. „Áno, adet, len tak z ničoho nič.”

„Pokračujte, Tomas,” upozornila ho Laurora.

Okamžite sa narovnal a znova sa pustil do rozprávania. „Z komunity 10 dostávam už pomerne dlhú dobu správy o úhynoch koní. Prvé stretnutie s koniarmi sme mali včera večer. Myslím si, že najväčším problémom je, že sa tam veľmi rozšírilo cestovanie v kočoch, čo je pre kone náročné. Snažil som sa preto dohliadať na to, aby všetci pochopili tento problém. Navrhol som nové komunikačné cvičenia a možnosti ťahania koča, ktoré by kone aspoň trochu odbremenili.”

V tej chvíli som sa nezdržala smiechu. Myslela som si, že žartuje. No všetci sa tvárili vážne, akoby sme sa bavili o vražde. Laurora

nespokojne zavrtela hlavou. Jej oči sa nepriateľsky zúžili a medzi obočím jej vyskočila malá vráska. „Koniari by hlavne mali dohliadnuť na to, aby sa preferovalo prosté jazdenie pred kočmi,” vyhrkla poriadne ostro.

„Snažil som sa, adet, poukázať na tento problém. Myslím, že pochopili. V každom prípade sa tam ešte nasledujúce dni vrátim.”

„To je dobre,” prikyvovala Laurora. „Mimochodom, ešte čo sa týka komunity tridsať. Pokiaľ si dobre spomínam, je to už tretí prírodný výkyv, ktorý sa objavil za posledné obdobie. Nebolo by lepšie presťahovať celú komunitu?” Keď sa Tomas nadýchol, že odpovie, rýchlo dodala: „Viem, že s tým ľudia nesúhlasia, ale predsa.”

„Snažil som sa ich presvedčiť, kráľovná, už niekoľkokrát,” povedal priam vyčerpane. „Ale nechcú odísť. Sú tam výborné podmienky na pestovanie plodín. A takmer za rohom sú hory. Ľudia si tam už zvykli.”

Chvíľu bolo ticho, zdalo sa, že Laurora rozmýšľa. „Tak sa aspoň postarajte o to, aby v komunite nedochádzalo k narušeniu rovnováhy. Skontrolujte zásahy do vody, presvedčte sa, že polia nie sú príliš rozšírené, zúžte chov zvierat. Jednoducho, zabezpečte zníženie všetkých zásahov. Zatiaľ tam ľudia môžu ostať, ale ak sa bude výkyv či katastrofa opakovať, budeme musieť komunitu premiestniť.”

Všetci rozhodne prikývli a začali sa baviť o tom, ktoré miesto by pripadalo do úvahy. Najhlučnejší boli jednoznačne Palon a Tomas a títo dvaja vlastnili aj značnú dávku autority. Keď niečo povedali, ostatní súhlasili. To však neplatilo o nich samotných. Tí dvaja sa nedokázali podporiť v žiadnom návrhu ani myšlienke. Tomasovi prekážala Palonova racionalita a snaha riešiť všetko rýchlo. Palonovi zase Tomasova argumentácia, že na všetko sa musí

trpezlivo a s citom. Obaja dávali najavo svoju silnú osobnosť a robili to veľmi inteligentne. Medzi nimi však nebolo priateľstvo.

Podobne ako Tomas, aj ostatní vystúpili s tým, čo sa udialo za posledné týždne. Postupne som sa dozvedala, že krajina je rozdelená na osem veľkých častí. Každý radca mal na starosti jednu, ktorá zahŕňala časť komunít v Katónii. Komunity v okolí zámku, a teda od 1 do 200 mal na starosti Tomas. Potom to bol Palon, ktorý sa staral o 300 komunít až do čísla 500. Zodpovednosť prechádzala aj na Kerstena, Sebastena, Filmana, Freda, Leonarda a nakoniec na Merlina, ktorý mal na starosti najvzdialenejšie komunity 1 800 až 2 100. Tu sa číslovanie končilo.

Ak sa niečo v danej oblasti udialo, zodpovedal za ňu konkrétny radca. Zväčša sa všetky vyskytujúce problémy týkali prírodných katastrof alebo prírodných výkyvov. Spomínali prudké dažde, záplavy, ľadovce, vietor alebo požiare. Zdalo sa mi, že medzi katastrofou a výkyvom nie je žiaden rozdiel, tak som sa po druhýkrát ozvala. Tomas mi opäť sladkým hlasom vysvetlil, že výkyvy trvajú najviac jeden deň, katastrofy omnoho dlhšie.

Zarazene som počúvala, aké boli v celej krajine časté a koľko ľudí a zvierat pri podobných nešťastiach zomieralo. Laurora mi vysvetlila, že prírodné katastrofy sú súčasťou katónskeho života už od jej zrodu. Podľa nej vznikali, pretože ľudia svojou prítomnosťou narušujú rovnováhu prírody. Chcelo sa mi smiať aj plakať zároveň. Tak oni tvrdia, že ľudia sú tí zlí napriek tomu, že samotná príroda ich zabíja? Nedalo mi, aby som sa neozvala aj tretíkrát a nevylíčila svoj názor na vec.

Laurora okamžite pokrútila hlavou, akoby chcela čo najrýchlejšie zabudnúť na moje slová. „Jasmína, ľudia nežijú prirodzeným spôsobom života, a to prírode ubližuje,” povedala mi veľmi pomaly. „Stavajú si domy, pestujú neprirodzené plodiny a

chovajú zvieratá. A to nehovorím o odpade, s ktorým máme obrovský problém. Príroda sa predsa musí...”

„Nič to nemení na veci, že príroda je vrah. Preto nevidím dôvod, prečo by sme ju mali...”

„Nie je nič dôležitejšie ako príroda,” prerušila ma a pozrela mi hlboko do očí. Jej modré oká boli aj z diaľky poriadne desivé. „Teraz možno nechápeš, čo ti hovorím, no my sa tu bavíme o živých tvoroch. O spoločenstve stromov a rastlín, ktoré spolu komunikujú, o kameňoch, ktoré majú vlastnú životnú silu. Tieto tvory sa príliš od teba neodlišujú.”

Hoci ma jej slová trochu znechutili, ostala som ticho. Vedela som, že má čiastočne pravdu. Ved’ už Albert Einstein povedal, že ak vymrú včely, ľudstvo prežije maximálne štyri roky. Či je to pravda, neviem. Našťastie nie som žiadny biológ. Nemôžem však povedať, že by ma táto správa príliš dojala.

Na jednej strane som rozumela tomu, čo Laurora hovorí a prečo je pre ňu životné prostredie dôležitejšie ako ľudia. Ale na zdieľanie podobných názorov si, žiaľ, našla neprávneho človeka.

„Napriek všetkým našim snahám sa však za posledné roky zvýšil počet prírodných katastrof na desaťnásobok,” pokračovala vo svojich neznesiteľných rečiach. „Nevieme, čo to spôsobuje. Každým rokom sprísňujeme požiadavky, aby sme čo najmenej zasahovali do prírody, no vyzerá to, akoby sme to robili úplne zbytočne. Všetky prírodné živly proti nám extrémne bojujú.”

„A prečo to hovoríš mne?” nechápala som.

„Potrebujeme prísť na to, kde robíme chybu. A ty nám musíš pomôcť.”

„Ja?” takmer som sa zasmiala. „Ja neviem nič o prírode ani o Katónčanoch a už vôbec nič o vašej planéte. Nebudem vám na nič platná.”

„Si bystrá,” urobila mi poklonu, hoci mne z jej slov bolo skoro mdlo. „To úplne stačí na to, aby sme spoločnými silami krajinu zachránili.”

Len som na ňu zhrozene zízala. Porozhliadla som sa po radcoch, hľadala som niekoho, kto by sa ma zastal. No všetci hľadeli do zeme. Okrem Tomasa. Ten sa zrejme rozhodol, že mi bude strpčovať už aj tak neznesiteľný katónsky život a navrhol, aby som čo najskôr začala chodiť do školy. Do katónskej školy, kde ma vraj naučia všetko potrebné, aby som pochopila prírodné zákony aj systém krajiny. V tej chvíli sa vo mne voči nemu zrodila obrovská nenávisť, pretože mi bolo jasné, že z jeho návrhu sa mi nepodarí vyklúčkovať.

Každým dňom som bola viac zhrozená a vydesená. Začínala som sa zapletat' do sietí a okolností, ktoré sa mi poriadne vymykali z rúk.

O dva dni ma prišiel navštíviť Palon, vraj, aby mi ukázal okolie.

A jeho záujem ho neopúšťal ani nasledujúce dni. Často po mňa prišiel skôr, ako som sa stihla naraňajkovať a strávili sme spolu niekoľko zaujímavých dní. S Palonom bola zábava a veľmi ochotne mi odpovedal na všetky otázky.

Jediným problémom bola Laurora. Pokiaľ sme boli v jej dohl'ade, nikdy nás nenechala samých a sledovala každý náš krok. Nemohla som s ním teda hovoriť o najdôležitejšej téme. A tým bol môj útek.

Už som bola v Katónii príliš dlho. A začínala som strácať trpezlivosť. Tak som sa rozhodla, že ho presvedčím, aby ma vzal za hranice prvej komunity. To sa Laureore vôbec nepáčilo.

Najprv som si myslela, že prekukla môj plán, no postupne mi dochádzalo, že strach z môjho úteku ju zd'aleka netrápi natoľko ako samotný Palon. Napriek tomu, že radcov pokladala za tých, na

ktorých sa mohla kedykoľvek spoľahnúť, jeho z nejakého dôvodu nemala rada. Nedôverovala mu a nebola nadšená, že sa s ním stretávam. Každý deň sa ma niekoľkokrát spýtala, či s ním naozaj chcem tráviť čas a či sa s ním cítim dobre.

V ten deň som však s Palonom strávila naozaj príjemné popoludnie. Najprv ma povodil po zámockej záhrade. Tým som bola zo začiatku poriadne znechutená. Záhrada bola velikánska a chaotická a Palon ma viedol aj do najvzdialenejších zákutí. Veľmi mi prekážal hmyz, neskutočný zvierací a kvetinový zápach a prírodné cesty, na ktorých som si takmer vykĺbila členok. No už po chvíli som sa začala lepšie obzerať a bola som fascinovaná, pretože všetko, čoho som sa dotkla, do minúty rozkvitlo. Pchanie rúk medzi zelené listy sa tak stalo jednou z mojich najobľúbenejších činností.

A popritom som, samozrejme, nešetrila otázkami.

Palon bol príjemným a trpezlivým spoločníkom. Veľa mi rozprával hlavne o živote na zámku a v komunitách. Zdalo sa, že ľudia sa tu skutočne vôbec nenudia. Deti a mladí chodili do tridsiatich rokov do školy, kde sa okrem svojho zvoleného povolania vzdelávali rôznymi smermi. Museli zvládnuť čítanie, písanie, prírodu, dejiny, umenie, vesmír, jazdenie na koni, hudbu, tanec a všetko možné, čo jedinec potreboval k životu. A toho bolo skutočne veľa!

Palon mi prezradil, že aj keď mnohí Katónčania dosiahnu tridsať rokov, dobrovoľne ostanú v škole naďalej. Bola to totiž jedna z možností, ako sa všetko naučiť, spoznať nových ľudí, nájsť si priateľov a dozvedieť sa čo najviac o krajine a kráľovných. Starší ľudia sa zase počas dňa venovali svojmu povolaniu, trávili čas s rodinami, vymieňali si tovar, navštevovali sa, alebo len tak ležali v prírode.

Dozvedela som sa, že Katónčania nevyužívajú žiadne zdroje prírodných energií. Vraj by to bol obrovský zásah do prírody. V celej krajine tak nebola k dispozícii elektrina, plyn, kúrenie ani kanalizácia. Keby nebolo prírodných katastrof, nemali by ani drevo. Stromy sa nesmeli rúbať, čakalo sa, kým to urobí sama príroda. A vzhľadom na to, že počas prírodných katastrof padlo za obeť mnoho domov a stromov, drevo sa získavalo z týchto zdrojov.

Prekvapil ma aj spôsob, ako Katónčania získali kožu. Vraj existovali lesníci, ktorí chodili po stopách zvierat a pri ich úmrtí im stiahli kožu z tela. Zvyšok nechali napospas prírode. Pripadalo mi to odporné, no musela som uznať, že rozhodne ekologickejšie a ekonomickejšie ako chov zvierat vo veľkochove. Jediné, čo Katónčania využívali, boli rôzne kovy, horniny a nerasty, no aj tie s obrovským obmedzením.

„Nechápem, ako môžete pestovať rovnaké plodiny ako na Zemi,” povedala som Palonovi, keď sme už spoločne hľadeli na rozsiahle polia a on mi ukazoval, kde čo rastie. „Katónia sa nachádza v inej slnečnej sústave a v inom dimenzionálnom priestore. No napriek tomu tu máte ryžu.”

Palon sa trpkó zasmial. „Na Zemi si mnohí ľudia myslia, že sú vo vesmíre sami, alebo, že sú aspoň nejakým spôsobom výnimoční. V skutočnosti sú však výnimoční len svojou nevedomosťou,” poznamenal trochu tvrdšie, ako som uňho bola zvyknutá. A musím pripustiť, že ma jeho poznámka trochu urazila. „Vo vesmíre existuje mnoho planét a ešte väčšie množstvo životov,” pokračoval. „Príroda, alebo inak povedané vesmír, nám všetkým poskytuje rovnaké podmienky. Záleží len na nás, ako ich využijeme. Tam, kde sú vyhovujúce podmienky na pestovanie ryže, tak tam bude rásť, pretože vesmír je síce nekonečný, ale je len jeden. Rozumiete mi, adet?”

Mlčala som a tvárila sa, že ma nesmierne zaujali katónske polia.

„Odpustite mi, ak som sa vás dotkol,” chytil ma za lakeť a prinútil ma, aby som sa naňho pozrela. Svetlé oči mu zvýraznili dozadu začesané vlasy. Zrazu stál príliš blízko a hoci mi to bolo nepríjemné, ani som sa nepohla. „Snažím sa vám len vysvetliť, že vesmír je ako jedno telo. Aj vy máte na všetkých častiach tela pokožku a v každej bunke genetickú informáciu. Rovnako ako Katónčania. Preto nie sú podobné veci na rôznych planétach ničím pozoruhodné.”

Odvrátila som pohľad a znova som sa zamerala na polia. Snažila som sa ignorovať jeho blízkosť, z ktorej som vôbec nemala dobrý pocit. „Je zvláštne, že všetky plodiny pestujete spolu,” povedala som a trochu som zrýchlila, aby som medzi nami zväčšila priestor. „U nás závisí od podnebia, kde akú plodinu pestujeme.”

Keď si aj všimol moju snahu vzdialiť sa od neho, nedal to najavo. Nadšene mi vymenoval, kde sa na Zemi pestuje ryža a zemiaky, a dokonca prečo. Každým dňom ma udivoval svojimi vedomosťami o Zemi, ktoré, ako tvrdil, vyčítal z kníh a z návštevy Zeme.

Vysvetlil mi, že plodiny sa v Katónii pestujú takmer úplne všade, a to prirodzene všetky pospolu. Mnohé komunity ich vraj ani nekoncentrujú do polí, ale nechávajú ich rásť pri obytných domoch rovnako ako ovocie a byliny.

Spoločne sme sa dostali až k domom, kde sa vyrábali rôzne predmety, ako papier, mydlá, sviečky, alebo sa v nich spracovávali kovy. Všade ľudia pracovali sami, bez strojov a bez pomoci zvierat. Nechcelo sa mi tomu veriť.

„Úbohí ľudia,” zašepkala som pri každom pohľade na pracujúcich.

A Palon sa vždy srdečne rozosmial. „Adet, všetci títo ľudia sa narodili s určitými schopnosťami. Pri svojej práci využívajú

energiu!" Jeho nadšenie však moje obavy nezmiernilo, a tak pokračoval: „To znamená, že chovateľovi stačí mávnuť rukou a má ostrihanú vlnu zo zvieraťa. Poľnohospodár zavráta v sekunde pluh do zeme a stačí mu na to len trochu sústredenia. Pozrite sa na toho muža naľavo, ktorý vyrába papier.”

Pristúpila som teda bližšie a chvíľu som hľadela do okna najväčšieho domčeka s polkruhovitou strechou. Mladý muž s dlhými neupravenými vlasmi si postavil na stôl hromadu dosiek, zavrel oči a hodnú chvíľu sa ani nepohol. Náhle urobil vo vzduchu prudké pohyby rukami a drevené dosky sa samy od seba začali deliť na menšie a menšie kúsky. Hľadela som naňho s otvorenými ústami.

„To je úžasné,” rozplývala som sa. „Prácu na rok musí mať dokončenú za týždeň.”

„Také jednoduché to zase nie je,” zasmial sa Palon. „Nikto z nás nedokáže používať energiu príliš dlho a vo veľkom množstve. Dokonca ani vy či kráľovná Laurora. Napríklad poľnohospodári pracujú len dve až tri hodiny denne. Ale,” trochu zaváhal, „v niečom máte pravdu, že sú títo ľudia chudáci. Vyrábajú totiž predmety aj pre tých, ktorí nepohnú ani prstom.”

„Koho máte na mysli?”

„Netalentovaných,” zrazu bol znechutený, až som zastavila a venovala mu krátky pohľad. „Tí sa do katónskeho systému práce zapájajú len okrajovo.”

„Prečo?”

„Kráľovná Laurora je presvedčená o tom, že by sme ich zneužívali, ak by sme ich nútili pracovať holými rukami.”

„To je teda hlúposť.”

„Zdieľam váš názor. No pravdou je, že podobné skupiny domov na výrobu predmetov, ako vidíte tu, nájdete v Katónii už len tri. V

minulosti sme ich nazývali továrne. Bolo ich viac a pracovali v nich prevažne netalentovaní, pretože nič iné robiť nevedeli. Dnes sú však mnohé továrne zrušené. Väčšina na rozkaz kráľovnej Laurory.”

Nastúpili sme do pripraveného koča, ktorý nás mal odviezť naspäť do zámku. Dlhو trvalo, kým som si Palonove slová znova prebehla v mysli. V niečom mal pravdu. No nedokázala som v jeho hlase prehliadnuť aroganciu, ktorá mi prekážala.

„Vráťme sa k tomu pracovnému času,” rozhodla som sa zmeniť tému, pretože netalentovaní sa týkali problematiky, ktorej som nerozumela a ktorá ma v podstate nezaujímala. „Prečo môžu talentovaní pracovať len dve až tri hodiny za deň?”

„Používaním schopností, a teda energie, strácate životnú silu,” odvetil Palon, keď sa koč pustil do pohybu. „Trvá nejaký čas, kým si ju znova doplníte. Jej neuvážené používanie či neschopnosť ju doplniť, vás postupne zabije.”

To ma trochu zneistilo. No predsa mi tieto posledné tri dni ukázali, akú obrovskú moc vlastnili Katónčania. Čo všetko by s energiou dokázali urobiť! A oni ju využívali na výrobu papiera! Neuveriteľné! Svet im ležal pri nohách a oni žili ako dvesto rokov za opicami.

Náhle som si však niečo uvedomila. Aj ja som sa ráno cítila viac vyčerpaná, keď sa mi počas noci sníval sen. Chvíľu som váhala, nakoniec som však vyšla s pravdou von. „Palon, povedzte mi, sú sny a vízie pokladané za prejav talentu?”

Palon chvíľu rozmýšľal. Nakoniec však pokrútil hlavou. „Nie. Sny sú prejavom nášho podvedomia a nestabilného ducha. Mnoho netalentovaných ľudí sníva. Azda by vám k tomu vedela povedať viac kráľovná Laurora.”

„Povedala mi to, čo vy.”

„A vy s tým nesúhlasíte?”

„Nie. Moje sny sú totiž výnimočné a stále sa opakujú. Sníva sa mi napríklad, že krvácajú stromy, alebo, že lietam z miesta na miesto. A tu v Katónii je to intenzívnejšie! Tiež sa mi zdá, že ak som rozrušená alebo nahnevaná, snívam omnoho častejšie. A niekedy to nie sú sny, ale vízie. Prídu počas dňa a ja pre ne dokonca stratím vedomie.”

Stalo sa presne to, čoho som sa obávala. Palon mal v tvári šokovaný výraz. Podobne sa tvárila aj Laurora, len sa to usilovala menej skrývať. Keď však prehovoril, jeho hlas bol pevný a rozhodný. „No, s týmto vám, žiaľ, nepomôžem,” povedal po chvíli.

Vedela som, že ku mne nie je úprimný, vlastne rovnako ako Laurora. A to bolo divné. Akoby moje sny boli zlým znamením, no oni sa mi to rozhodli zatajiť.

Zrejme by som to nenechala len tak a chcela by som od Palona vedieť viac, no približovali sme sa k zámku a ja som vedela, že už nemám veľa času, aby som sa spýtala na to najdôležitejšie. Na môj odchod.

Zámok sa mi týčil pred očami vo svojej plnej kráse. Zboku pripomínal zrúcaninu hradu, no predsa bolo možné vidieť dve krásne veže či precízne tvarované ornamenty okolo okien. Zámok mal štyri poschodia a malé vežičky boli zakončené špicatými strechami. To bolo naozaj výnimočné. Všetky domy, ktoré som zatiaľ v Katónii videla, mali polkruhovitú strechu.

Keď sme znova vkročili do zámockej záhrady, Palon trochu potiahol kone k sebe a koč spomalil. Bolestivo som sa zamrvila na drevenej sedačke a s vd'akou som sa naňho pozrela. Neuniklo mi, ako sa mu zaleskli oči, keď pohľadom zablúdil k môjmu výstrihu. Cítila som, že teraz nastala moja šanca.

„Palon, zdá sa mi, že poznáte planétu Zem veľmi dobre,” začala som nesmelo.

„Veľmi dobre nie, ale strávil som tam nejaký čas,” povedal rýchlo, akoby tušil, čo na neho chystám. „Laurora mi povedala, že Katónia bez mojej prítomnosti neprežije. Je to pravda?”

„Áno aj nie. Nejde totiž konkrétne o vás, ale o vašu schopnosť využívať energiu tak, aby Katónia mohla prežiť. A to je veľký rozdiel.”

„Nerozumiem vám.”

„No, ide o to, že nikto sa nemôže stať kráľom z vlastnej vôle. A naopak, ak by ste chceli darovať svoje schopnosti, nemôžete ich dať hocikomu, pretože by ich nebol schopný využiť v prospech krajiny.”

Zamyslela som sa. „Takže... sa už nikdy nedostanem domov? Budete ma tu všetci väzniť až kým nezomriem? Neexistuje riešenie, ako by som z tejto diery vypadla?”

Palon na mňa okamžite pozrel. Mala som pocit, že mu cez svetlé oči vidím až do žalúdka. Jeho neustále pokojný výraz sa zmenil. Na tvári sa mu objavili vrásky, zvrátil čelo a obočie sa mu spojilo. V momente zastavil kone a ja som sa v tej chvíli nemohla vyhnúť pocitu, že nemám dočinenia s úprimným človekom.

„To som nepovedal, adet. Nevidím dôvod, prečo by ste nemohli odísť, keď v Katónii nechcete žiť. Energetická rovnováha by sa čiastočne vyrovnala, aj keby ste žili na Zemi. A po vašej smrti by schopnosť využívania katónskej energie prešla na nového vládcu. Alebo môžete svoje schopnosti preniesť na staršiu kráľovnú. Nie je to bežný postup, ale možné to je.”

Od vzrušenia som zatajila dych. „A ako to mám urobiť?”

„To vám, žiaľ, nepoviem,” ešte viac stíšil hlas a v rýchlosti sa poobzeral. „To, ako preniesť svoje schopnosti na iného vládcu, vedia len kráľovné.”

„Možno, ak by ste mi pomohli vrátiť sa na Zem...”

„To nemôžem urobiť,” rozhodne zavrtil hlavou. „Nemalo by to zmysel. Laurora by vás kdekoľvek našla. Nedokázali by ste sa pred ňou ukryť. A už vôbec nie teraz, keď neviete ovládať svoju energiu.”

Odvrátil sa a znova popohlnal kone do pohybu. Niekoľkokrát otvoril ústa, akoby mi chcel ešte čosi povedať.

„Čo mi navrhujete, Palon?” povzbudila som ho.

„Robte to, čo vám povie,” povedal nakoniec, pričom sa mu znova objavil na tvári srdečný úsmev. „Naučte sa ovládať energiu, presvedčte staršiu kráľovnú, že milujete túto krajinu a zblížte sa s ňou. Veľmi skoro tak príde čas, keď sa budete schopná premiestniť na Zem sama. Alebo máte ešte jednu možnosť.”

„Akú?”

„Vytvoriť si Zem tu.”

Zúžila som zrak a Palona som si niekoľkokrát premerala. Vážne som mu povedala, aby mi svoje slová vysvetlil. Znova sa nahol ku mne a stíšil hlas.

„Máte obrovskú moc, adet, tak to využite! Chcete peniaze? Chcete záchody? Tak si ich vyrobte! Neexistujú žiadne obmedzenia, ktoré by vám stáli v ceste.”

Koč postupne zastavil. Palon zoskočil, no ja som sa niekoľko minút ani nepohla. Jeho slová ma zarazili. Prečo by on, Katónčan, ktorý tu žije celý život, chcel, aby som jeho krajinu zmenila na Zem? Prečo by mi niečo také radil? Jeho slová nedávali zmysel.

Pomohol mi vystúpiť. Chvíľu na mňa hľadel a čakal, čo poviem. No ja som bola príliš šokovaná a neistá, aby som vôbec otvorila ústa. Palon sa chystal čosi povedať, keď sa náhle otvorila hlavná brána a von vyšla Laurora, Sebasten a Arup.

„Konečne ste sa vrátili!” vyhrkla Laurora a trochu sa zháčila, keď zbadala Palonovu ruku na mojom pleci. Palon ju okamžite zložil. „V jednej z Filmanových komunít je prírodná katastrofa,” povedala

rýchlo a pozrela sa na mňa. „Tesne po tom, čo ste odišli, prišiel posol z komunity 1 000. Filman nás žiada o pomoc.”

„Prečo ste tam už nešli?” spýtal sa jej Palon.

„Ostatní radcovia sú už na mieste, ja som chcela počkať Jasmínu. Myslela som, že by chcela ísť s nami.”

Palon sa zatváril prekvapene. „Odpusťte, ale mladá kráľovná nemá ešte potrebné skúsenosti, aby nám pomohla prírodnú katastrofu zastaviť.”

„Tak som to ani nemyslela, Palon,” v hlase mala nevraživosť. Pozrela sa na mňa. „Chcem len, aby si videla, ako prírodná katastrofa vyzerá. Palon ťa tam premiestni a potom ťa donesie naspäť do zámku. Súhlasíš? Pôjdeš s nami?”

Pokrčila som plecami. „Prečo nie...”

A tak ma Palon chytil a v jedinej sekunde som stratila priestor pod nohami. Premiestňovanie úplne šokovalo moje telo aj myseľ.

Letela som.

Vznášali sme sa niekoľko metrov nad zemou a neustále sme naberali na výške. Pohľad, ktorý sa mi naskytol, bol impozantný. Pred očami som mala šírú krajinu, velikánske kopce a zámockú záhradu v celej svojej nádhere. Nebola som si istá, či som niekedy videla krajšiu panorámu a zažila príjemnejší pohľad. Cítila som sa slobodná a bez zábran. Mala som pocit, že jediným objatím do seba natlačím celú krajinu. Akoby som bola súčasťou niečoho väčšieho. Niečoho, čo som predtým nepoznala.

Tento krásny pocit sa však okamžite vytratil, keď sme nabrali dostatočnú výšku. Palon zrýchlil a mne sa prevrátil žalúdok. Zatvorila som oči, no bolo to ešte horšie. Navyše sme neleteli rovnakou rýchlosťou. Pravidelne sme spomalili, keď nám do cesty vošiel strom alebo vták, a to moje nevoľnosti len zhoršovalo.

Držala som sa Palona ako kliešť, takmer sme sa dotýkali tvármi. Nemala som čas ani kapacitu rozmýšľať, do akej miery je to vhodné a ako to vníma on. V tej chvíli ma zaujímalé jediné – prežiť premiestňovanie bez ujmy na zdraví.

Leteli sme už celú večnosť, keď sme konečne spomalili a ja som sa mala možnosť rozhliadnuť. Všimla som si biele oblaky, ktoré postupne vystriedali koruny stromov a nakoniec polkruhovité drevené strechy. Povolila som zovretie, hoci Palon ma stále silno držal.

Akurát som si uvedomila, že sa trasiem od zimy, keď mi do tváre udel l'adový prudký vietor. Ihneď som zdrapila Palona za košeľu. Ten neustále klesal, až sa dostal pár metrov nad zem.

Naskytol sa mi hrozivý výhľad.

Vznášali sme sa nad dvomi mohutnými stromami, čím sme sa aspoň čiastočne skrývali pred diabolským vetrom. Unikali sme mu aj vďaka Palonovi, ktorý nám l'avou rukou mával pred očami. Pochopila som, že okolo nás vytvára ochranný film. No boli sme jedni z mála, ktorým sa podarilo uniknúť pohrome. Väčšina l'udí a zvierat uviazla v spúšti, ktorú vietor spôsobil len za zlomok sekundy.

S vyvalenými očami som hľadela na zem, na l'udí uväznených medzi vytrhnutými kmeňmi stromov, ktoré krížili jeden druhého. Nemali silu kmene odtiahnuť a zúfalo volali o pomoc. Kričala som na Palona, aby niečo urobil, no zrazu sa pred nami mihol Fredo a šmahom ruky roztvoril hrozivé väzenie. Potom sa vrhol k zrútenému obytnému domu, kde v jeho troskách mávali detské ruky.

Niektorí l'udia sa snažili utekať, no vietor bol natoľko silný, že ich vracal na pôvodné miesto. Deti padali na zem, vo vetre vyzerali ako handrové bábiky. Niektorí zase nemali ani toľko šťastia. Ich

mŕtve telá bezmocne ležali medzi troskami, zlomenými vetvami stromov a mŕtvymi zvieratami.

Nedovidela som do veľkej diaľky, no ani som po tom netúžila. Palon to očividne vycítil, pretože v momente, keď sa pár metrov od nás zlomil hrubý kmeň stromu a zavalil strechu ďalšieho domu, sa vzniesol do výšky a poznamenal, že na dnešok by to stačilo.

V.

Tá noc bola jednou z najnepokojnejších v mojom živote.

Najprv som nedokázala zaspáť, pretože myšlienky na hrôzy, ktoré som v ten deň zažila, mi to nedovolili. Za svoj život som nevidela pokope toľko mŕtvych ľudí. Nikdy som nezažila také zúfalstvo ani bezmocnosť. Zranených bolo veľa a záchrancov málo. A z toho, čo som videla, mi bolo jasné, že mnoho ľudí túto noc neprežije.

Bola som vydesená a keď ma Palon doniesol do zámku, celá som sa triasla. Ujal sa ma Pitor, ktorý mi pripravil večeru a zostal so mnou v izbe až do neskorej noci. Pozorne si vypočul všetko, čo som zažila a videla, pričom sa ma snažil upokojiť. Preňho boli podobné hrôzy normálnou súčasťou života. Pre mňa to bol extrém.

Poprosila som ho, aby mi povedal niečo o sebe a pomohol mi tak prísť na iné myšlienky.

Zistila som, že je veľmi mladý. Nemal ani dvadsať rokov a každý deň, keď som ho nepotrebovala, chodieval do školy. To ma náramne prekvapilo, pretože som si nikdy nevšimla, že by nebol v zámku. O katónskom školskom systéme rozprával s nadšením. Nad predmetmi, ako tanec, maľovanie a spev sa rozplýval akoby boli najdôležitejšie na svete. Lenže pomaly začínal byť unavený a keď sa mu už zatvárali oči, poslala som ho do posteľe.

Ostala som v izbe sama a dlho som v tme hľadela na strop, ktorý osvetľovali lúče niekoľkých mesiacov. V ten večer som ich narátala tri. Myslela som na svojich priateľov, aj na svojho otca, ktorý už určite umieral od strachu. Kiežby som mu mohla dať aspoň vedieť,

kde som. Pripadalo mi neuveriteľné, že Laurora nerozumie niečomu takému jasnému, ako sú city. Vôbec jej neprekážalo, že ma odtrhla od sveta a od ľudí, ktorých milujem.

Chodila som po izbe a hlavou sa mi prehánali rôzne myšlienky. Spomenula som si na Palona a náš rozhovor. Ako mi poradil, aby som v Katónii využila svoju moc. A autoritu. V tej chvíli mi to prišlo nepredstaviteľné. Netúžila som po ničom inom, ako sa dostať domov. Bolo mi fuk, či je na tejto mizernej planéte toaleta alebo pitná voda. Nebol to môj domov a nikdy nebude.

Bola už hlboká noc, keď som si uvedomila, že sa mi od únavy trasú nohy. Už mi dohoreli dve sviece, miestnosť osvetľovala posledná, ktorú mi Pitor zanechal. Jej plameň postupne slabol v roztečenom vosku. Napadlo mi, že rozťahnem závesy, aby do izby preniklo viac mesačného svetla.

Vtom som začula zvláštne zvuky.

Akoby ktosi chodil po chodbách zámku a na moment sa zastavil aj pri mojich izbách. Zarazene som stála pri závese a čakala, čo sa bude diať. O niekoľko sekúnd sa ozvalo vrzganie dverí.

Zvuk vychádzal z protiláhlej strany chodby. Ja som si však nikdy nevšimla, že by tam boli nejaké izby. Ani neviem, kde sa vo mne vzala odvaha, no pristúpila som k dverám a rýchlo som ich otvorila.

Za nimi však bola len prázdna kamenná chodba.

Laurora sa vrátila z komunity 1 000 až o dva dni. Za ten čas som stihla vykonať prieskum zámku aj záhrady.

Chodila som po dlhých a opustených chodbách a otvárala všetky dvere, na ktoré som natrafila. Mnohé boli zamknuté a ako som sa od Pitora dozvedela, aj prázdne. Za inými boli zase miestnosti s plnými

vrecami, ktoré slúžili ako sklad. Ďalšie izby boli zase pekne zariadené a upratané. Pitor a Laurorin strážca Lujó, mi prezradili, že v nich býva Laurorina rodina.

Okrem nich som v zámku natrafila na rôzne salóny a kúpeľne. Najviac ma však zaujalo asi desať malinkých izieb s nízkymi dverami. Kľučka visela vo výške tridsiatich centimetrov a bola taká hrubá, že som ju ledva oblapila prstami. Väčšina z nich bola vnútri prázdna. Len v dvoch stála krátka široká posteľ a malinká stolička, akú som videla v obchodoch pre deti.

Keď som si obhliadla zámok, zamierila som do salónu oproti jedálni. Vedela som, že sa tam nachádzajú dve police s knihami. No okrem toho, že som obdivovala ich krásne obaly, som z nich veľa nemala. Rozumela som síce hovorenému katónskemu jazyku, no vďaka knihám som pochopila, že nie jeho písanej forme. Písaná katónčina bola zmesou komplikovaných symbolov, aké som jakživ nevidela.

V salóne som objavila aj ďalšiu pozoruhodnú vec. A tou bol klavír. Nachádzal sa za veľkou skriňou v rohu miestnosti a bol prikrytý niekoľkými obrusmi a vázami. Preto som si ho v deň stretnutia Rady nevšimla. Pitor mi prezradil, že klavír pochádza zo Zeme. To mi prišlo prinajmenšom divné. Nezdalo sa, že by Katónčania mali k pozemšťanom vreľý vzťah. Keď som o nich a o Zemi náhodou hovorila, dočkala som sa akurát chladných tvárí a nepriateľských pohľadov. Napriek tomu však Laurora doniesla zo Zeme pozemské knihy a udržiavala si v salóne takú nepotrebnú vec, akou bol klavír. Niečo mi tu v tomto ohľade nesesedelo.

Keď sa Laurora konečne na tretie ráno vrátila do zámku, aj som sa potešila, no len do chvíle, keď zavelila, že ma čaká môj prvý deň v škole. Apelovala som na ňu, že by som sa s ňou radšej porozprávala

o prírodnej katastrofe v komunite 1 000, no ona ma odbila tým, že na to predsa bude ešte dost' času.

„Ako je možné, že sa tak náhle ochladilo?“ spýtala som sa Laurory, keď sme obišli hlavné námestie a cez upršaný park sme kráčali k budove, kde sídlila škola. Triasla som sa ako osika, a to som mala na sebe teplý kabát.

„Obdobie sucha sa blíži ku koncu,“ odvetila mi. „Vždy, keď nastane zmena obdobia, prechodne sa výrazne ochladí.“

„A aké obdobie má nastať teraz?“

„Obdobie dažďov,“ povedala, zatiaľ čo ja som znechutene zahabkala.

Zastali sme pred strohou budovou bez ornamentov a farebných malieb, ktorá sa vôbec nepodobala na tie, aké som zatiaľ v Katónii videla. Ešteže naokolo stáli lavičky a stoly, inak by som si myslela, že stojím pred komunistickou nemocnicou. Vchod lemovali robustné stĺpy a vysoké dvere siahali takmer do polovice prednej časti budovy.

Ani vnútri nevyzerala vábne. Široká chodba sa tiahla od vstupných dverí do dĺžky a otvárala sa do niekoľkých miestností. Pred každou z nich stáli zablatené topánky, pričom sa pod nimi kumulovala mláka vody. Aspoň, že v daždi nebolo nosenie topánok raritou.

Na chodbe nebolo živej duše. Očividne som meškala.

Zrak mi padol na drevené parkety. Tie som videla v Katónii po prvý raz. Hlasno mi vŕzgali pod nohami a mojím opotrebovaným vzhľadom dodávali chodbe aspoň trochu útulnosti.

Zaškúlila som na druhé dvere vľavo. Laurora mi povedala, že tam mám prvú hodinu.

Vyzula som si teda topánky a slušne ich položila na kôpku k ostatným. Rozlúčila som sa a ešte stále trochu urazená, že tu vôbec musím byť, som vošla dnu.

Miestnosť za tmavými dverami nebola väčšia ako moja spálňa. Pôsobila útulne vďaka farebnému vlnenému kobercu a bielym vyšívaným závesom, cez ktoré prenikalo len málo svetla. Po celej šírke miestnosti boli nerovnomerne rozložené štvorcové stolíky a spoločne vytvárali polkruh. Za každým sedel jeden školák.

Vošla som ticho ako myš, spočiatku nikto nezaregistroval moju prítomnosť. Všetci len sústredene hľadeli na veľký kus drevenej tabule v druhej časti učebne. Malý plešatý muž na ňu písal akési obrázky. Vyzeral veľmi staro, oblečené mal vyťahané modré sako a spoza ufúľaných svetlých nohavíc mu trčali zablatené nohy.

Neustále nakláňal tabuľu zo strany na stranu, aby v pochmúrnom šere našiel kúsok svetla. Nakoniec to však vzdal a nevrlo zapálil niekoľko sviec. Zlatisté svetelné plamienky dopadli až ku mne. Cítila som, ako sa červenám, keď sa starcova tvár rozžiarila.

Pristúpil ku mne a ako každý Katónčan sa pokorne uklonil. „Vítam vás, adet, volám sa Katasijar.”

Prikývla som a podala mu ruku. Posadila som sa za jediný prázdny stôl najďalej od drevenej tabule. Zároveň mi Katasijar strčil do rúk hrubočizné knihy, papier, brko s atramentom a uhlíkovú kriedu. Šokovaná, čo za pomôcky to držím, som sa rozhliadla.

Deti okolo mňa mohli mať asi desať rokov. Niektoré sa zdali staršie, no ani jedno nemohlo mať viac ako trinásť. Každé malo na stole otvorené knihy a fľaštičku s atramentom, z ktorej mali väčšinu vyliatu na lavici. Keď som sa zahľadela do ich tvárí, všetky boli ufúľané domodra alebo dočierne. Bol to komický pohľad.

„Takže, kto mi povie, čo znamená toto,” ozval sa náhle prísny hlas. Všetky hlavy sa odo mňa odvrátili.

Katasijar ukázal na štyri obrázky, ktoré zaberali celú tabuľu. Na prvý pohľad pripomínali hieroglyfy. Niekoľko žiakov vyskočilo na nohy.

„Mama šije krásne šaty,” vykrikol najmenší chlapec z prvej lavice a keď Katasijar prikývol, radostne podskočil na stoličke.

Zaostrila som na tabuľu. Prvým obrázkom bola tvár ženy s dlhými vlasmi, druhý znázorňoval ihly. Tretím bola šťastne vyzerajúca ľudská tvár a štvrtým ženské šaty. Každý obrázok znázorňoval jedno slovo.

„Pokojne si to napíšte, kráľovná, my počkáme,” povedal Katasijar.

Vyvalila som naňho oči. Neplánovala som, že mimo počúvania budem ešte niečo robiť. Navyše som bola zbehlá v matematike, no nie v maľbe. Obrazce boli náramne zložité. Tváre niesli presný anatomický podklad. Nechýbali im mimické vrásky, jamky na lícach či dokonale tvarovaný nos. Šaty vyzerali ako tie, čo som mala na sebe. Akoby ich niekto vyfotografoval a nakreslil v zmenšenej podobe. Navyše, naposledy som písala atramentovým perom v prvom ročníku na základnej škole. Pero, ktoré som videla na lavici, bolo na dôvažok vtáčie brko a nevedela som ani, ako sa správne drží.

„Môžem vám pomôcť, ak chcete,” ponúkol sa Katasijar, keď videl, že som sa ani nepohla. Len som zízala, keď pristúpil ku mne a začal švihat rukou po papieri. Jeho pohyby boli nesmierne rýchle a presné. O niekoľko sekúnd mal hotové nielen základné ťahy, ale aj tie, ktoré vnukli obrázkom život. Boli to presné kópie tých, ktoré som videla na tabuli.

Niekoľkokrát som zažmurkala, aby som sa prebrala. „Ale ako znázorňujete slovo ihla?” spýtala som sa.

„Presne tak isto ako šiť,” odvetil.

„A šťastný?“

Jeho stará zvráskavená tvár sa rozžiarila. „Ste veľmi vnímavá!“ povedal nadšene, znova sa zohol nad môj papier a nakreslil ďalšiu tvár. Potom otočil papier mojím smerom. „Vidíte? Tento znak znázorňuje slovo šťastný.“

Nechápavo som pokrútila hlavou. „Ale veď je to rovnaký symbol ako pre slovo krásny.“

„Nie, nie,“ zavrtel hlavou a brkom ukázal na miesto, kde mala ženská tvár oči. „Vidíte vrásky okolo očí? Tie píšeme len do symbolu, ktorý znázorňuje slovo šťastný.“

A skutočne. Pri vonkajších kútikoch očí svietili tri jemné vrásky, ktoré pri predchádzajúcom znaku chýbali. Nebyť jeho varovania, vôbec by som si to nevšimla. Katasijar mi strčil brko do ruky a ukázal mi, ako ho správne držať. Bolo pre mňa neprirodzené opierať brko o štvrtý prst, ale neodvážila som sa namietat’.

„A kto mi prečíta toto?“ vykrikol na celú miestnosť, rýchlym krokom prešiel k tabuli a rovnako rýchlo ako pred chvíľou načmáral na tabuľu štyri obrázky. Ešte sa ani nestačil otočiť čelom k deťom a jedno dievčatko už zdvihlo ruku.

„Zoberiem si ich na prvý ples,“ zapišťala a zavlnila sa šťastne ako víla, akoby tancovala.

Katasijar prikývol a znova na mňa uprel skúmový pohľad. Tvárila som sa, že všetkému rozumiem, no Katasijar zrejme nepatril k ľuďom, ktorých bolo jednoduché oklamať. Prvý obrázok znázorňoval vztýčený palec a Katasijar mi ihneď vysvetlil, že vyjadruje zámeno ja. Slovo vziať symbolizovala ruka a opäť spĺňala všetky anatomické tvary. Ďalší obrázok znázorňoval šaty z prvej vety, za ktorým Katasijar načmáral jednu výraznú bodku. A nakoniec doslova umelecké dielo!

Slovo ples bolo znázornené najzložitejším obrázkom, aký som videla za celú hodinu. Tancujúci pár pod svietiacim lustrom, a teda skutočná zmenšenina dvoch ľudí, bol oblečený v elegantnej róbe. Katasijar ich zobrazil v dokonalých krivkách. Napnuté svaly, úsmev a všetky detaily, ktoré sa azda ani nedajú zaznamenať voľným okom. Nestihla som sa ani spamätať a plešatý Katasijar už začal na dolný okraj tabule čosi čmárať.

Napísal niekoľko ďalších jednoduchých viet a deti sa takmer pobili o to, kto ich skôr prečíta. Z viet sa postupne rodil príbeh. Katasijar vynikal kreativitou, ale aj schopnosťou učiť, zaujať a zakričať, keď to bolo potrebné. Deti zapájal do procesu spravodlivo a každému dal možnosť rozvinúť príbeh svojím smerom. Dokonca aj mne.

„Adet, povedzte ďalšiu vetu.“ Deti náhle stíchli.

Chcela som sa tomu vyhnúť, no Katasijar nástojil na odpovedi. Zamyslela som sa. Skončili sme pri tom, ako som stretla výborného tanečníka. „Pozval ma na večernú prechádzku,“ povedala som trochu nesmelu a Katasijar moju vetu rýchlo napísal na tabuľu.

Ťažko sa mi to priznávalo, no čím viac sa hodina blížila ku koncu, tým viac som sa bavila. Smiala som sa nad nadšenými deťmi, aj sama nad sebou. Nikdy som totiž nestihla dokresliť ani jeden obrázok a na tabuli sa už nachádzali ďalšie štyri vety.

Na konci hodiny som sa Katasijara spýtala, ako je možné, že dýka na zisťovanie mien znázorňuje mená v latinke a nie v katónskych symboloch. Zdalo sa mi, že mu moja otázka trochu prekáža. Pohľadom, náhle príliš odmeraným, si ma niekoľkokrát premeral. Jeho hlas bol však pokojný. Vysvetlil mi, že latinka sa v Katónii používala dlhé roky a z daného obdobia pochádza aj kráľovská dýka.

Dýku na zisťovanie mien však vlastnila každá rodina a väčšina z nich bola vyrobená v novších obdobiach. Znázorňovali teda mená v katónskych znakoch, ktoré založila vládkyňa Tij.

Viac to nerozoberal a poprial mi krásny deň, čím dal najavo, že neočakáva ďalšie otázky. V rýchlosti mi ešte vysvetlil, kde mám ďalšiu hodinu a pred vchodom do budovy sa so mnou rozlúčil. Keďže konečne prestalo pršať, mohla som si lepšie obhliadnuť študijnú oblasť. Tvorilo ju päť rovnakých budov, ktoré vzájomne spájali prírodné cesty a obklopovali lavičky. Momentálne sa však cesty zmenili na masy blata, ktoré držali pokope mohutné kmene stromov. Ľudia postávali okolo lavičiek a hlasno sa rozprávali. Väčšina z nich držala v rukách papiere a knihy, ďalší sa ponáhľali do vedľajších budov ako ja.

„Kráľovná Jasmína?”

Automaticky som zdvihla hlavu, pričom som si hned' uvedomila, aké to bolo hlúpe. Reagovala som na cudzie oslovenie. Odkedy mi začalo takto šibať?

Kráčala ku mne mladá žena s lesklými čiernymi vlasmi zapletenými do vrkoča. Na moje prekvapenie mala zvýraznené obočie a líca nafarbené doružova. Bolo to prvýkrát, čo som videla, že mal niekto v Katónii na tvári mejkap. Na nose mala výrazné pehy, ktoré vôbec neladili s čiernymi vlasmi. Navyše bola nesmierne bledá. V rukách držala niekoľko kníh, pričom ich chránila pred vlhkom akýmsi priesvitným obalom.

„Volám sa Lisa,” pozdravila ma piskľavým detským hlasom. „Nemáte teraz náhodou hodinu ovládania energie?”

„Myslím, že áno.”

„Tak poďte so mnou, máme spoločnú hodinu,” žmurkla na mňa jedným okom, akoby mala za lubom akési šibalstvo. Ukázala na vchodové dvere najvzdialenejšej budovy a spoločne sme vošli

dovnútra. Vyzliekli sme si kabáty a čižmy, Lisa si dôkladne skontrolovala svoj vrkoč a rýchlo si ho prepletla.

Prekvapilo ma, že bola úplne suchá. Dokonca ani jej vlasy nenasvedčovali tomu, že by vonku pršalo. Vysvetlila mi, že použila vodovzdorné ochranné zaklínadlo. Ovládať ho vraj bolo medzi ľuďmi zriedkavé a vyžadovalo mnoho energie. Preto ho používal málokto.

Jej reč bola rýchla a často nesúvislá. No možno aj preto mi bola od prvého okamihu sympatická.

Keď ukázala na dvere na konci chodby, okolo ktorých sa obšmietali samí dospelí, vydýchla som si.

„Už som si myslela, že budem chodiť do školy iba s malými deťmi.“

„Ale kdeže!“ znova na mňa vycerila zuby a rukami si niekoľkokrát uhladila dlhočizný vrkoč, ktorý jej siahal až po zadok. „Hodiny ovládania energie je možné navštevovať až od štrnástich rokov. Do tohto veku deti navštevujú iba hodiny čítania, písania, prírody a učia sa jazdiť na koni.“

„Skutočne zaujímavý rozvrh,“ neodpustila som si ironickú poznámku, hoci som sa nevyhla závisti. Kiežby som sa ja sama nemusela učiť mnohé zbytočnosti, keď som bola ešte dieťa.

„Ahoj Lisa, nesieš posilu?“ zastavil sa pri nás malý útly muž, keď som už jedným okom pokukovala po učebni.

„Tal! Toto je kráľovná Jasmína,“ predstavila ma Lisa veľmi rýchlo.

Tal zvažnel, pozdravil ma a ukázal na kučeravú blondínku, ktorú viedol za ruku. „Moja žena Susinka.“

Podala som ustráchanému dievčaťu ruku a bez ďalších rečí som vošla dovnútra.

Učebňa bola väčšia, ako som čakala. Do výšky sa otvárala kupolovitým stropom, odkiaľ cez jediné okno prenikalo svetlo. Štyri pilastre stáli oproti sebe, čím vytvárali štvorec a opticky zmenšovali celú miestnosť. Okolo stien stáli stojany so sviecami a na mramorovej podlahe sa okrem pár malých stolíkov nenachádzal žiaden nábytok. Až keď som sa niekoľkokrát otočila, všimla som si, čo sa mi na celej miestnosti nepozdáva. Bola kruhového tvaru.

Ľudia sa zoskupili po jej okrajoch, zatiaľ čo na mňa nezabudli zízať.

„Zatvorte ústa!“ zahriakla ich Lisa a napodobnila výraz malomocného, ako na mňa hľadá s otvorenými ústami. Úprimne som sa zasmiala. Na jej správaní bolo čosi komické.

Predstúpila pred nás stará žena a ihneď sa na mňa pozrela. Mala sivé vlasy, zvráskavenú tvár a ohnutý chrbát. Telo jej pokrýval veľký kus látky, ktorý pripomínal kimono. Bolo to prvýkrát, čo som v Katónii videla niekoho v takomto pokročilom veku. Spomenula som si, ako mi Laurora povedala, že Katónčania zostarnú až tesne pred smrťou. Po celom tele som odrazu mala zimomriavky. Táto žena si už zrejme dlho nepožije.

Náhle zdvihla ruky, akoby chcela vytvoriť kúzlo. Inštinktívne som odstúpila dozadu. Miestnosť v danej chvíli pohltilo ticho. Pod ženiným prísnyim pohľadom sa nikto neodvážil ani pohnúť. V tvári mala výraz človeka, ktorý dokonale ovláda svoje okolie.

„Všetci viete, čo máte robiť,“ povedala tichým, avšak ráznym hlasom. „Tak sa pustite do práce.“

Ticho vystriedal zhon a všetci sa vybrali jedným smerom. Postavila som sa na špičky. Malú komôrku vyplňali tmavohnedé vrecia, ktoré tunajší ľudia používali na výmennom trhu. Každý študent si z nej jedno vzal a našiel si miesto v učebni.

Lisa vysypala zo svojho vreca vlnu a chvíľu nad ňou sústredene stála. Potom zdvihla ruky a začala nimi krúžiť. Po chvíli sa biele chumáčiky vlny zachveli. Sami od seba sa rozdelili na malinké kôpky, z ktorých postupne vznikali šnúrky, až sa zmenili na malé kľbká.

Pred Talom zase stála hlinená nádoba s vodou, nad ktorou sa natriasal. Susinka spracovávala obilie. Každý robil niečo, v čom sa vyznal a čo ho bavilo. Okrem mňa. Ja som stála na mieste ako obarená, no aspoň som mohla žasnúť nad talentom ostatných.

Za tie dni, čo som bola v Katónii, sa ma už aj Laurora snažila naučiť používať energiu. V zámočkej záhrade mi ukázala, ako s pomocou energie skákať do niekoľkometrovej výšky, ako liezť po stromoch, posúvať predmety aj vytvárať oheň. No nech šlo o akékoľvek podľa Laurory jednoduché zaklínadlo, nebola som ho schopná zopakovať. Tvrdila mi, že sa nedokážem sústrediť, a to je môj najväčší problém.

„S energiou sa pracuje veľmi jednoducho a v podstate je to všetko v tvojej mysli,” vyrukovala na mňa. „Kde je myšlienka, tam jej aj energia. Keď sa budeš sústrediť na svoje vnútro a precítiš vlastné telo, energia ním začne prúdiť a splní všetky tvoje želania.”

No jej rady mi vôbec nepomáhali. Vo svojom vnútri som necítila žiadnu výnimočnú silu ani zvláštne schopnosti. Preto som vôbec nebola nadšená, keď ku mne stará žena pristúpila. Zdvihla jeden zo stolíkov a premiestnila ho tesne pred mňa.

„Zdvihnite ho zo zeme,” prikázala mi. Bez okolkov som sa zohla a dotkla som sa jeho okrajov, keď ma stará žena zastavila. „Myslela som za pomoci energie, drahá.”

„To asi nevládnem,” zakoktala som, no stará žena sa nenechala odradiť. Pokojným a tichým hlasom, ktorý však mal neuveriteľnú silu, mi vysvetlila, ako to mám urobiť. Pripomenula mi Lauroru. Aj

ona mi vtíkala do hlavy, aby som koncentrovala energiu vo svojom vnútri a vypudila ju von prostredníctvom rúk.

Tak veľmi som sa sústredila, až sa mi triasli nohy. Švihala som rukami všetkými smermi. Celá som sa spotila, no bezvýsledne. Nechcela som túto ženu sklamať, vzbudzovala rešpekt, s akým som sa doteraz nestretla. No napriek mojim snahám sa stôl ani nepohol.

A neostalo to nepovšimnuté.

Tak, ako sa všetci až do mojich pokusov sústredili na svoju prácu, tak sa teraz sústredili na mňa. A videli, aká som nemotorná a neschopná. Musím sa priznať, že ma to poriadne hnevalo. Nebola som zvyknutá na to, že som niečomu nerozumela. Vždy sa mi všetko podarilo, bola som učenívú a oplývala som rýchlym myslením. No na katónskej škole som si zatiaľ pripadala ako hlupaňa.

„Takže ty spracovávaš vlnu?“ spýtala som sa Lisy, keď sme po skončení hodiny vychádzali z budovy.

„Áno, pripravujem ju do podoby, aby sa z nej mohlo pliesť oblečenie alebo pomôcky do domácnosti. Moja práca je však ešte veľmi nedokonalá,” povedala smutne, no vzápätí mávla rukami. „Ale to nič! Mám dostatok času, aby som sa to naučila. Okrem toho vypomáham svojej tete pri príprave kávy... Ó, už prestalo pršať,” zalomila rukami, keď sa pozrela na oblohu. Akoby mala pocit, že ju nevnímam, ukázala prstom hore a čakala, kým neprikývnem. „Vy nemáte rada dážď, adet?”

„Ako si na to prišla?”

„Vyzerali ste smutná, keď som vás stretla pred hodinou ovládania energie.”

„Máš pravdu, nemám rada dážď,” pripustila som. „Zbožňujem teplo a slnko.”

„Ja dážď milujem!” podskočila nadšene a rozťahla dlane, akoby chcela objať celú oblohu. „Príroda po ňom nádherne ožije. Všetko je zelené a svieže. A ten vzduch!” hlasno sa zhlboka nadýchla. „Cítite to?”

Zasmiala som sa. Miestami mi pripadala ako dieťa.

„Maj sa dobre, Lisa, príjemný deň aj vám, adet,” zavolať za nami Tal. „Verím, že sa o pár dní uvidíme v trojke,” dodal a potmehúdsky sa uškrnul Lisu. „Príde aj veď-ty-vieš kto!”

Lisa prekrútila očami. „Opovážiš sa ho znova dovliecť!”

„Mňa neoklameš,” žmurkol na ňu Tal. „Viem, že s ním rada pretancuješ celý večer.”

Naposledy nám zamával a spolu so Susinkou zmizli medzi stromami.

Ihneď som sa zaujímala, čo sa deje v tretej komunite. Lisa odvetila, že v komunitách sa pravidelne usporadúvajú večierky. Vraj, aby sa ľudia zoznámili a zblížili. „Tal sa zo všetkých síl snaží, aby som sa zblížila s jeho kamarátom,” povedala Lisa, pričom neustále krútila hlavou. „Pôjdeme tadiaľto,” ukázala na úzku prírodnú cestičku, ktorou sa vchádzalo do lesa.

„A tebe sa jeho kamarát nepáči?”

Lisa sa hlasno rozosmiala, až mi zapískalo v ušiach. Jej hlas znel niekedy ako písťalka.

„Nepáči? To je zvláštne slovo, adet, ale asi chápem, čo tým chcete povedať. Ide o to, že ja sa nemám potrebu s nikým zblížovať. To len Tal má výčitky svedomia. Bývali sme najlepší priatelia a každý si myslel, že... no viete, že si založíme rodinu a tak. Ale potom stretol Susinku a všetko sa zmenilo. Asi by aj mne doprial, aby som bola výnimočná.”

„Výnimočná?“

Pokračovala ďalej, akoby som nič nepovedala. „Nemyslite si, prosím, že im závidím. Teším sa, že stretli jeden druhého. Mali šťastie. Obrovské šťastie. Lenže ja som mladá, nepotrebujem byť výnimočnou. Netúžim po tom. A vlastne si myslím, no veď viete, že sa ňou ani nikdy nestanem.“

„Lisa, nerozumiem ti. Čo...“

„Tým by som si nebol až taký istý, Lisa,“ ozval sa za nami známy hlas, a ja som náhle celá skamenela. Na rozdiel od Lisy. Tá nadšene zhíkla, strčila do mňa a pustila sa do behu.

Otrávene som sa otočila. Tomas kráčal naším smerom a široko sa usmieval. V rukách držal akési roztrhané vrece, ktoré na prvý pohľad vyzeralo ako kapučňa. Keď si veľkou dlaňou odhrnul z tváre mokré kučery, začervenala som sa.

Lisa mu ako malé dieťa skočila do náručia. Na tvári sa mu mihol rozpačitý pohľad.

„Viete o tom, že počúvať cudzie rozhovory je neslušné?“ zapišťala Lisa, keď už stála pevne na nohách. „Kedy už dospejete a prestanete porušovať pravidlá?“

„Keby sa mi kráľovná nevyhýbala, možno by som vás nemusel sledovať a tajne počúvať.“

Zdvihla som obočie. „Ja sa vám vyhýbam?“

„Máme namierené do knižnice,“ skočila nám do dialógu Lisa. „Kráľovná ju túži vidieť. Asi sa tu trochu nudí,“ žmurkla na Tomasa, chytila ma za ruku a pokračovali sme vo svojej ceste.

Tomas povýšenecky vyprskol. „Tak o tom teda vážne pochybujem.“

„Idete s nami?“

„Nemám na výber. Mám za úlohu doniesť kráľovnú do zámku.“

„Čože?“ znechutene som sa naňho zamračila. „Laurora mi predsa sľúbila, že po mňa príde sama.“

„Plány sa menia,“ zaškeril sa trochu zničujúco. Bolo zjavné, že rovnako ako ja, ani on z nášho stretnutia nemá radosť. Vnútri som pocítila odpor, nemala som chuť s ním niekam chodiť. No v ušiach mi zaznelo hromobitie. Začal padať dážď, a keď som nechcela kráčať lesom sama na zámok, nemala som na výber.

Budova knižnice sa, našťastie, nenachádzala ďaleko od školy. Tam sa s nami Lisa rozlúčila a s nadšeným poskokom sa dušovala, že musí ísť pomôcť svojej tete do chalúčky. „Zajtra sa stretneme v tej istej budove ako dnes, adet. Máme spoločnú hodinu tanca,“ vykrikla na mňa a zmizla medzi stromami ako víchor.

Nechápavo som za ňou hľadela. „Ja tomu dievčaťu vôbec nerozumiem,“ začula som svoj bezmocný hlas. „Je rýchla a chaotická ako...“

„Z toho si nič nerobte,“ zasmial sa Tomas. „Nie ste jediná, ktorá má taký pocit.“

„Podme radšej dnu,“ zašomrala som, pretože som ani v najmenšom nemala chuť na žartovanie s Tomasom. Vošla som do malinkého kaštieľa pieskovej farby. A ihneď som zajasala.

V obrovskej dvojpodlažnej miestnosti stáli police plné kníh, a to jedna vedľa druhej. Steny zdobili pilastre, medzi ktorými boli zasklené okná. V Katónii som ich videla po prvý raz. Okolo každej police s knihami stál stôl s lavicou, vysoké stojany s tučnými sviecami dotvárali pokojnú zlatistú atmosféru. Strop alebo skôr klenba bola zdobená maľbami. Zaklonila som hlavu. Obrovské lustre niesli namiesto žiaroviek maličké sviece. Len na jednom ich bolo minimálne tisíc.

„Pozemská literatúra je na druhom poschodí,“ pošeplal mi do ucha Tomas. Jeho teplý dych ma poštekľil po tvári a na chvíľu som

úplne zamrzla. V žiadnom prípade som si to však nepripúšťala a trochu na truc som zahla doľava a priblížila sa k jednotlivým policiam.

Všetky katónske knihy mali kožený starý obal a na prvý pohľad vyzerali rovnako. Presne ako v zámku. Prechádzala som prstami po neznámych znakoch, ktoré predstavovali názvy a opatrne som vybrala pár zväzkov. No keď som ich otvorila, akoby som hľadela na čínštinu alebo japončinu. Nerozumela som ani jednému symbolu, no i tak z tých kníh sálala múdrosť.

Ešte zopár som si ich prezrela, nakoniec som však predsa len vyšla na druhé poschodie podľa Tomasových inštrukcií. Hneď mi bolo jasné, kde sú uložené pozemské knihy. Stoly a stoličky celkom vľavo totiž zívajú prázdnotou.

Pozemských kníh bolo v policiach skutočne veľa, ale na moju smolu neboli uložené podľa roku vydania ani mena autora. Mnoho kníh navyše niekto schoval za iné. Myslela som si, že mi Tomas pomôže s hľadaním, no na moju zlosť sa posadil a pobavene sledoval, ako sa namáham. Trvalo mi poriadne dlho, kým som našla nejakých známych autorov, ako je Shakespeare, Francois Rabelais, Victor Hugo, Alexander Sergejevič Puškin či nejaké encyklopédie. Ešteže som vedela po anglicky a francúzsky vcelku slušne. Najviac kníh som našla práve v týchto jazykoch.

Vybrala som si ich asi šesť a natešene ich ukladala na malý drevený stolík, keď vtom sa za mnou ozval šialený vreskot.

„Nečítala si nápis pred vchodom?“ Od šoku som podskočila. „Nesmieš vyberať z police viac ako dve knihy!“ prikročila ku mne bacuľatá žena a už aj začala všetky knihy vracat' na miesto. Zhrozene som hľadela, ako ich znova pchá do najvyššej police.

„Nie, prosím, trvalo mi večnosť, kým som ich našla,” skuvíňala som, no ona ma len zľahka odstrčila a hodila na mňa prísny pohľad spoza dlhej ofiny. Zvyšné vlasy jej siahali takmer až pod zadok.

„Keď vyberieš veľa kníh a poukladáš ich na seba, tak sa ničia,” ohromila ma. „Okrem toho, aj tak si nemôžeš požičať viac ako dve smrteľnícke knihy. Tak načo si ich vyberala?”

„Smrteľnícke?”

„Vari nevieš čítať? Nevidíš, že ide o pozemských autorov?”

„Samozrejme, ale...”

„No tak vidíš,” hundrala ďalej. „Aj tak ich budeš zbytočne čítať! Všetky sú hrozné, nudné a o tom istom. Tu, Tomas, ti to dosvedčí. Nechápem, prečo Laurora trvá na tom, aby zaberali tak veľa miesta!”

Nezmohla som sa ani na slovo, keď som videla, ako krúti hlavou. Hodila som rýchly pohľad na Tomasa, ktorý stál vedľa mňa a potmehúdsky sa smial popod nos. Očividne si užíval túto scénu, s ktorou som si nevedela rady.

Náhle som zo schodov začula ďalšie zvolanie. „Adet? Ste to vy?”

„Kasandra!” nadšene som skríkla, keď som ju zahliadla na vrchole schodišťa. Aspoň niekto ma azda zachráni od tejto nepríjemnej bosorky. Rýchlo som pristúpila k nej, pričom som si jednu knihu silno držala pri hrudi. Bol to Shakespeare, a ani náhodou som sa ho nemienila vzdať. „Ako sa máš?”

„Veľmi dobre,” odvetila mi očividne dobre naladená. „Prišli ste si požičať knihy?”

„Áno.”

„Keby som vedela, že vás stretnem, vzala by som vaše šaty. Včera večer som ich všetky dokončila. Hneď zajtra vám ich pošlem do zámku.”

„Až tak to nesúri, Kasandra.”

„Počkajte!“ znova sa ozval škrekot bacuľatej ženy, až ma zamrazilo. Verila som, že vráti knihy do police a prestane si ma všímať. Žiaľ, myľila som sa. „Vy ste mladá kráľovná?“

Zamračene som prikývla.

„Ale Tomas! Prečo ste niečo nepovedali?“ zahabkala.

„Bolo zábavné vás sledovať a ty si sa tak usilovne pustila do záchrany pozemských kníh, že som ti to nemohol skaziť,“ smial sa Tomas, zatiaľ čo ja som naňho nepriateľsky gánila.

„Hneď som si mala všimnúť tie oči!“ rozplývala sa ďalej žena a bez varovania ma objala tak silno, až som nemohla dýchať. „Som Kália, Laurorina mama.“

Tentoraz som ja onemela úžasom.

Ako som mohla prehliadnuť takú zjavnú podobu? Kália bola síce menšia a tučnejšia, ale tvár mala rovnako krásnu ako Laurora. Medzi modrými trblietavými očami na mňa zízal nos ako gombík.

Rukami si uhladila dlhočizné vlasy, akoby sa mi snažila zapáčiť a usmiala sa od ucha k uchu. Potom ma chytila za ruku a odviedla do malej miestnosti na prvom poschodí.

Spolu s Kasandrou a Tomasom sme si sadli na ošúchaný gauč a Kália nám ponúkla čaj. V miestnosti číhal obrovský neporiadok, po zemi a policiach boli pohodené knihy, papiere, uhlíkové kriedy a fľaštičky atramentu. Na jedinej prázdnej polici stála malba veľkosti mojej dlane, na ktorej bola zobrazená veľmi vydarená Laurorina podobizeň. Kália mi o sebe ani nemusela nič prezradiť. Hneď som si obrovský neporiadok spojila so stolom knihovníka.

Okamžite na mňa spustila obrovské množstvo otázok. Chcela vedieť, ako sa mi v páci v Katónii, či som si už zvykla na iný priebeh času a či mi už Laurora stihla ukázať, ako používať energiu.

„Som tu len niekoľko dní a...“ zlomil sa mi hlas, pretože sa mi ťažko odpovedalo. Kália bola príliš milá, aby som jej odvrkla, že

neplánujem v Katónii ostať. Popritom som si uvedomila, že vlastne ani neviem, ako dlho som už preč od svojich priateľov a rodiny. Začínala som strácať prehľad o čase. Radšej som obrátila pozornosť na ňu. „Laurora mi nespomínala, že si knihovníčkou.”

„Pretože som ňou nikdy nebola!” zvolala nadšene. „Venovala som sa liečiteľstvu. Často som chodievala s Laurorou do miest prírodných katastrof a pomáhala som ošetrovať zranených. Ale, čím som staršia, tým viac túžim po pokoji. Navyše, Tomas to zvláda lepšie ako ja.”

Stroho som prikývla. „O tom nepochybujem. Tomas je dokonalosť sama.”

„To teda je!” rozplývala sa ďalej. „Raz sa nám dvom dokonca stalo, že...”

„Kália,” zvýšila som hlas, aby som ju umlčala. „Laurora mi spomínala, že bývaš v zámku.”

„Áno, často tam prebýva aj zvyšok rodiny. Ale keď ste prišli do Katónie, navrhla mi, aby som na pár týždňov odišla. Aj so zvyškom rodiny.”

„Viem veľmi dobre, prečo vás poslala preč, ale bola by som rada, keby bolo všetko tak ako predtým. Ak tam chcete bývať, mne to naozaj neprekáža.”

Kália sa celá rozžiarila a hneď v to popoludnie sme sa dohodli, že sa nasledujúci deň vráti do zámku a privedie všetkých členov rodiny, ktorí budú chcieť. V tej chvíli som sa nemohla ubrániť myšlienke, ako málo zdedila Laurora po svojej matke. Obidve sa zdali byť dynamické, no zatiaľ čo Kálii chýbala precíznosť a ladnosť, Laure zasa prirodzený zmysel pre humor.

VI.

Keď sme s Tomasom nastúpili do pripraveného koča na okraji komunity, bol opustený. Kefar si niekam odbehol, načo som ja začala frflať. Tomasa však neopúšťala chuť žartovať a doberať si ma.

„Azda zvládnete sedieť v mojej prítomnosti o pár minút dlhšie,” zaškeril sa.

„To sa ešte uvidí.”

„Páčilo sa vám v škole?”

„Isteže! Ďakujem, bolo to priam úžasné a neuveriteľne zábavné!”

„Tak prečo ten sarkazmus?”

„Sám ste zariadili, aby som do tej školy začala chodiť, tak sa teraz netvárite ako neviniatko.”

„Bol to len návrh, skutočne som netušil, že vám to tak veľmi bude prekážať.”

Hoci jeho slová zneli ako ospravedlnenie, v jeho hlase nebola ani štipka pokory.

„Vaše vtipy ma vôbec nebavia.”

„To ma fakt prekvapuje.”

Chvíľu sme hľadeli jeden na druhého. Jeho oči trochu potemneli a zrazu sa mi zdalo, že medzi nami vzniká zvláštne spojenie. Akoby ma vtáhoval do svojho vnútra. V koči sa nieslo nepríjemné prítmие, no predsa mi neunikla tmavá škvrna, ktorá rušila symetrickosť jeho gaštanovej dúhovky.

Koč sa náhle pohol.

Udrela som si hlavu o sedadlo, čo ma prinútilo zažmurkať a vrátiť sa do prítomnosti. Rozpačito som sa pozrela z okna.

„Kráľovná Laurora ma požiadala, aby som vás naučil jazdiť na koni,” ozval sa znova Tomas.

„Ja... viem jazdiť na koni.”

„Skutočne?”

„Áno, skutočne! Nie som síce až taká dobrá jazdkyňa, ale na koni sa udržím.”

„Tak to sa veľmi rád pozriem na to, ako vám to ide.”

Otrávene som si vzdychla a rýchlo sa snažila nájsť tému, ktorá by ukončila toto nezmyselné táranie. A našťastie som jednu v zálohe mala. „Lisa mi dnes povedala, že Tal a Susinka sú výnimoční. Čo to znamená?”

„Výnimočný je ten, kto sa zamiluje,” odvetil už trochu vážnejšie.

„Zamiluje? Na tom predsa nie je nič výnimočné.”

„Pre vás možno nie. Žili ste na Zemi v dobe, keď sa väčšina ľudí berie z lásky. Síce,” ľahostajne si odfrkol, „je otázne, či sa v súvislosti so smrteľníkmi dá hovoriť o láske. V každom prípade sa sobášia aspoň pod nejakým vplyvom príťažlivosti. No v Katónii ide nanajvýš o sympatie. Hľadáme si partnerov na základe racionálnej túžby po rodine. Partnerská láska je veľmi vzácna, silná a pretrváva po celý život. Ja poznám štyroch takýchto ľudí.”

Keď dopovedal, už takmer šepkal. Nechápala som, ako sa môže rozplývať nad niečím takým samozrejmým. Je síce pravda, že ja sama som nikdy nebola zamilovaná, ale určite som za svoj život poznala viac ako štyroch ľudí, ktorí milovali svojich partnerov.

„Takže Tal a Susinka...”

„Áno, oni sú tí šťastní,” povedal, keď som sa zasekla v strede vety. „Práve preto začali spolu žiť tak skoro. Majú len okolo tridsaťpäť rokov.”

To mi vôbec nepripadalo veľa. „Aj v Katónii sa ľudia sobášia?“ spýtala som sa. Tomas pokrútil hlavou. „A akí starí musia byť nevýnimoční Katónčania, aby spolu začali žiť?“

„Asi keď dosiahnu sto rokov,“ odvetil Tomas. „Niekedy skôr, to závisí od rodinnej situácie. Ak niekto nemá rodinu, môže túžiť po založení vlastnej.“

„A koľko rokov máte vy, Tomas?“ rozhodla som sa provokovať.

„Dvestotrinásť.“

„A máte nejakú ženu?“

„Nie, žijem sám.“

„To ma teda prekvapuje,“ pokračovala som ironickým tónom. „A prečo teda nebývate so svojou rodinou?“

„Pretože obaja moji rodičia sú mŕtvi.“

Otvorila som ústa. Chcela som povedať niečo inteligentné a povzbudzujúce, ale rýchlo som ich opäť zavrela. Nenapadlo mi nič vhodné. Čo sa vlastne hovorí ľuďom, ktorí stratili oboch rodičov?

„Aj mne zomrela matka,“ povedala som nakoniec, ale rýchlo som potlačila akúkoľvek spomienku. „No... počula som, že ste na Zemi strávili niekoľko rokov.“

„A kto vám to povedal?“

„Laurora.“

Tomas sa zhlboka nadýchol. „Áno, bolo to presne päť rokov.“

„Prečo?“

„Povinnosťou radcov je spoznať Zem a stráviť tam aspoň jeden pozemský rok.“

„Vy ste tam však strávili celých päť.“

„To je pravda.“

„Prečo?“

„Zem je pozoruhodná planéta. Mal som tam možnosť robiť to, čo milujem. Učil som pozemšťanov jazdiť na koni. Nehľadajte v tom nič viac.”

„Tak prečo ste sa vrátili?” nedalo mi.

„Pretože moje schopnosti a talent tam každým dňom slabli. A spolu s nimi aj ja sám.”

„Takže,” na chvíľu som sa zamyslela, „ak by sa vaše schopnosti na Zemi nezmenili, ostali by ste tam navždy?”

Jeho tvár ostala chladná. Keď prehovoril, bolo to na úplne inú tému. „Radšej mi povedzte, či ste si už zvykli na veľký a pustý zámok.”

„Vy asi nepatríte medzi milovníkov veľkých priestorov, však?” silene som sa usmiala. Nepohol ani brvou, jeho pohľad bol tvrdý ako skala. A tak som mu radšej odpovedala. „Keď tam príde Laurorina rodina, prázdne miestnosti sa zaplnia. Teda, až na tie trpasličie.”

„Trpasličie?”

„V zámku sa nachádzajú malé miestnosti s krátkymi posteľami a nízkymi dverami.”

Náhle mu svitlo. „Myslíte tie, kde bývali Salovia!” Tentoraz som ja naňho nechápavo zízala. „Salovia boli malé bytosti, ktoré ešte pred dvoma tisíckami rokov žili na zámku,” vysvetlil mi. „Vyzerali naozaj ako trpaslíci, mali výnimočné schopnosti a patrili k ochrancom vládcov. Arup je posledným zo Salov.”

Bola som šokovaná, že sa niečo také dozvedám práve od Tomasa. Prečo mi to nepovedala Laurora, keď som sa jej na Arupa pýtala? „A čo sa s nimi stalo? Prečo vravíte, že Arup je posledný?”

„No,” skrívil tvár do nevľúdneho výrazu, akoby hľadal správne slová, „už pred dvetisíc rokmi ich tu žilo len zopár. Rozmnožovali sa zriedkavo a prirodzene vyhynuli.”

O niekoľko minút sme prudko zastavili. Tomas mi rukami oblapil pás a zložil ma zo schodíka ako malé dieťa. „Vzhl'adom na to, že prestalo pršať, rád by som sa pozrel na to vaše jazdecké umenie,” podotkol trochu otrávene.

„A keď zistíte, že žiadne nie je?”

„Tak vás ho budem musieť naučiť.”

„A čo ak nechcem?” provokačne som našpúlila pery. „Čo ak kone v skutočnosti nemám rada a od vás nechcem žiadnu pomoc?”

„V tom prípade si nemáme čo vyčítať,” zvesil plecia, akoby sa snažil vyzerat' bezmocne, no vôbec sa mu to nedarilo. „Nerád učím jazdiť na koni ľudí, ktorí tie stvorenia neznášajú. Takže...”

„Prečo by ste to teda potom robili?”

„Pretože, ak ma o niečo poprosí kráľovná, tak to vykonám.”

„Nevyzeráte ako človek, ktorý by poslúchal rozkazy ostatných.”

Tomas na to nereagoval, len na mňa naďalej hľadel. Očividne som trafila do čierneho, pretože náhle pôsobil priam bezmocne. Rýchlo sa však spamätal, z vrečka kabáta vybral malý papierik a načmáral naňho päť katónskych znakov. Podal ho Kefarovi s prosbou, aby ho odovzdal Laure. Ihneď som sa zaujímala, o čo ide.

„Ak by ste ovládali katónske písmo, vedeli by ste si to prečítať sama.”

Neveriacky som pokrútila hlavou. „A vy by ste zase mohli ovládať latinku!”

„Ja latinku ovládam. A je iba na vás, či ju budú ovládať aj ostatní,” mykol plecami, akoby to, čo povedal, bola úplná samozrejmosť.

V tej chvíli som si nebola istá, či nežartuje. Postarať sa o to, aby sa v Katónii vyučovala latinka? To už bolo po druhýkrát, čo sa mi

niekto snažil nahovoriť, že ja som zákon a že môžem robiť čokoľvek si zmyslím.

Na jednej strane bola táto myšlienka fascinujúca, na druhej strane desivá. Tomas a Palon museli veľmi dobre vedieť, že ak by Laurora latinku vo svojej krajine chcela, zaviedla by ju už pred štyristo rokmi. Museli predsa vedieť, že podporovaním mňa pôjdu proti najväčšej sile, ktorá v Katónii žila. A ja som si zrazu nebola istá, či sa mi táto ich podpora páči.

Tomas kývol hlavou smerom ku Kefarovmu domu a prerušil mi myšlienky. „Tak podťe, zoznámim vás s Tarou.”

Pochopila som, že Tara je kôň a keď ma Tomas ubezpečil, že po Kefarovi poslal Laureore odkaz, že sa uňho zdržím, nemala som dôvod ho nenasledovať. Bolo už neskoré popoludnie, no stále pomerne dobrá viditeľnosť. Spoločne sme sa vybrali na okraj svahu, ktorý sa otváral do širšej doliny. Skupinky kríkov a prirodzených chodníkov sa malebne tiahli do diaľky, až ich úplne pohltil les. Po chvíli som konečne zahliadla aj kone. Pobehovali po rozsiahlej lúke a vyhýbali sa tým, ktoré sa spokojne pásli. Jeden sa dokonca vyvaľoval v tráve a ja som pocítila závisť nad jeho slobodou, spokojnosťou a radosťou.

Na samom okraji lesa stál malý štvorcový dom. Bol vanilkovej farby s hnedým orámovaním okolo okien. Vchod obkolesovali vysoké stĺpy a pred ním sa týčilo nevelké nádvorie. Z okien mojej izby vyzeral Tomasov dom omnoho väčší, teraz akoby sa strácal v rukách panensky čistej prírody. Stála som v strede svahu a žasla som, ako sa kúsok prírody, ktorý vlastnil jediný človek, podobá na moju milovanú Zem. A náhle ma zaplavil smútok.

Chýbal mi otec, Petra aj ostatní priatelia. Napriek tomu, že som v Katónii nikdy nebola sama a Laurora a ostatní Katónčania sa mi maximálne venovali, nikdy som sa necítila osamelejšie. Chýbalo mi

pozemské jedlo a pitie, civilizovaný svet s kanalizáciou a sprchou. Chýbala mi škola, večerné posedávanie pri pive, dokonca aj moja práca.

Cítila som, ako každým dňom viac a viac prepadám do lona Katónie. Prestávala som mať pojem o čase, zabúdala som, kto som. Bola som zmätená, pretože hoci ma pobyt na novej planéte fascinoval, bral mi to najpodstatnejšie. Rodné miesto, ktoré mi dodávalo pocit bezpečia.

Nasilu som potlačila úzkosť v hrudníku a pokračovala som dole svahom za Tomasom. Ten sa nadšene rozbehol za koňmi. Jemne na nich popískoval a biela kobyľa, ktorá stála hneď pri dome, k nemu ochotne prišla.

„Čo viete o technike jazdenia?“ zavolať na mňa, keď ju s láskou objal okolo krku.

„Myslíte teoreticky? No, viem, ako sa sedí v sedle, ovládam tiež chody koňa. Krok má štyri doby, klus dve a cval je trojdobý. Naučila som sa ale len klusať. Teda, ak si to ešte pamätám. Nejazdila som asi päť rokov,“ prezrela som si kobyľu zhora nadol. „Nepoužívate holene? Dost čudné.“

Tomas ignoroval moju otázku a povzbudil ma, aby som kobyľu pohladkala. „Toto je Tara,“ povedal. „Je veľmi inteligentná, dobrosrdečná a stavaná na to, aby niesla ženu.“

„A čo sedlo?“

„Ani to nepoužívame.“

„V tom prípade ma na koni neuvidíte.“

„To zvládnete,“ mávol rukou Tomas a vybral sa smerom k domu. „Zatiaľ vám dám protišmykovú prikrývku. Máte tri minúty na to, aby ste sa s ňou spriatelili,“ zakričal už od vchodových dverí.

Ostražito som odstúpila vrhnúc pohľad na obrovské zviera. Akosi som ešte nestihla Tomasovi povedať, prečo som naposledy

jazdila pred piatimi rokmi. Mala som totiž nehodu, po ktorej som sa koní začala báť. V ten osudný deň sa môj kôň splašil, postavil sa na zadné nohy a rozbehol sa ako blázon. Samozrejme, ja som skončila na zemi aj so zlomeným zápästím a otrasom mozgu.

Tara ticho zafunela a prerušila mi pochmúrne myšlienky. Natočila ku mne hlavu, pred sebou som videla len dva veľké okále. Cúvla som, no kobyľa sa pohla vpred, a tým ešte viac zúžila priestor medzi nami.

„Chce, aby ste ju pohladkali!“ počula som Tomasov hlas. „Neutekajte pred ňou.“ Prikročil k nám a znova Taru láskyplne objal. Prehodil jej cez chrbát deku a pozrel sa na mňa. „Ste v poriadku?“

Prikývla som a v skratke mu zopakovala, ako ma kôň už raz zvalil na zem.

„Tieto situácie sa stávajú,“ zopol si dlhé kučery dozadu. „Kone sú plaché zvieratá. Ak vám však veria, málokedy sú zneistené. Pozrite sa, ako na vás zbožne pozerá.“

A skutočne. Tarine oči na mne priam viseli.

„Vybral som pre vás Taru, lebo je veľmi pokojná, no zároveň chladná. Ťažko si vybuduje vzťah s akýmkoľvek jazdcom. No vy sa jej očividne páčite. To je to posledné, čo som čakal.“

Ignorovala som jeho poznámku. Zdvihla som ruku a pohladkala Taru medzi očami až k papuľke. Opakovane zafunela a bez varovania si začala obtierať hlavu o môj hrudník. Zapotácala som sa. V sekunde sa vedľa mňa mihol Tomas a pevne ma zozadu zovrel okolo pliec.

Keď som chrptom narazila na jeho hrud', napol všetky svaly. Cítila som, ako som sa nepatrne, no predsa na príliš dlho, dotkla spánkom jeho brady. Nepochopiteľne mnou prebehla vlna

vzrušenia. Akoby sa spojili dva elektrické výboje a ja som jeden z nich držala.

Tara mi vlhkým ňufákom zahučala do tváre a prerušila zvláštny okamih.

„Prestaň, Tara!“ zavrčal Tomas a jedinou rukou ma preložil na druhú stranu. Hneď ma pustil, za čo som mu bola vďačná. Získala som tak niekoľko sekúnd, aby som prišla k rozumu.

„Kôň je nesmierne ťažké zviera,“ prehovoril Tomas po hodnej chvíli, keď už bezpečne stál meter odo mňa. Zdal sa mi akýsi bledší. „Mohla sa na vás zvaliť a ublížiť vám. Nebojte sa do nej strčiť a dať jej najavo, že máte hranice, ktoré nesmie prekročiť.“ Jeho hlas znel príliš vážne, odvážila som sa nanajvýš prikývnuť. „Teraz sa nezľaknite, pomôžem vám vysadnúť.“

Vyšvihol ruky nad hlavu a v momente som stratila pôdu pod nohami. Prikázal mi, aby som sa rozkročila. Vo vzduchu ma premiestnil nad Taru. Potom som klesla dolu, až som pristála na jej chrbte.

Tomas odstúpil, aby si ma obzrel zo všetkých strán. Najprv skritizoval môj sed, potom popohнал Taru do kroku. Ihneď som stratila rovnováhu, a tak som sa zvalila dopredu na Tarin krk. Držala som sa jej ako kliešť, tlačila kolená k sebe, ale mala som ich slabé ako mucha. Nedostatočný tréning sa na mne odzrkadlil výraznejšie, ako som čakala.

Ešteže Tara bola naozaj vycvičené zviera. Tomasa počúvala na slovo, a dokonca jej ani moje tiché príkazy neboli ľahostajné. Neváhala zastaviť, kedykoľvek som vykrikla.

Tomas bol naopak vo svojom živle. Robil si posmešky, že na koni azda sedím po prvý raz. Kritizoval môj sed, strnulosť, strach v očiach či nesústredenosť. Chodila som s Tarou dookola ako hlupaňa, kričala som na Tomasa, že si potrebujem trochu

oddýchnuť, no ignoroval ma. Asi po hodine som bola taká nahnevaná, že som nazbierala odvalu a zvrieskla na Taru, aby zastavila. Zoskočila som, pričom som sa takmer skotúlala na zem. Také som mala zoslabnuté nohy, ako som ich vytrvalo tlačila k sebe.

„Sedeli ste na Tare pár minút,” vyhlásil Tomas, keď videl môj zúrivy výraz. „Dúfal som, že budete schopná na koni aspoň kráčať. No vy sa neviete ani sústrediť. Nedokážete počúvať. Už sa nedivím, že ste sa zatiaľ nenaučili používať ani časť svojej energie.”

„Ste idiot!” vyprskla som úplne šokovaná, ako sa k nemu táto informácia vôbec dostala.

Dlho a prenikavo sme hľadeli jeden na druhého. Bola som unavená a našťavaná, Tomas sa navyše začal po chvíli smiať. Neviem, čo ma to popadlo, no surovo som doňho strčila. Stál príliš blízko a ja som očividne nepoužila len fyzickú silu. Zapotácal sa, no rýchlo našiel stratenú rovnováhu a surovo mi schmatol ruku.

„Pustite ma!” kričala som.

„Tak sa začnite sústrediť!”

„Bolí ma ruka!”

Jeho pohľad bol tvrdý ako skala. Pritiahol si moju ruku až ku krku a sklonil hlavu tak blízko, že sme sa dotýkali nosmi. „Prestaňte plytvať energiu na myšlienky. Zabudnite na to, že máte rozum. Sústreďte sa na svoje vnútro!” Posledné slová už vrieskal.

Ruka mi úplne stárpla. Necítila som ju. Prebiehal mnou zvláštny pocit. Akoby mi telom pretekala voda, pričom nevynechala jediné miesto. Rozliala sa do všetkých svalov, žíl aj tepien a vyživila každú milimeter na koži.

Vedela som, že to, čo cítim, je mojou prirodzenou súčasťou. Že je to energia, o ktorej všetci toľko rozprávajú. Zrazu som presne vedela, čo mám urobiť.

Silou vôle som energiu zo všetkých častí tela sústredila do veľkej gule. Umiestnila som ju do hrudníka, zväčšila som ju a rukou, ktorú mi Tomas zvieral, som ju vyhnala von.

Bolo to také jednoduché!

Nadšene som otvorila oči.

Vrieskala som. Ruky som mala vystreté, napnuté pred sebou až po končeky prstov. Z dlaní mi vychádzalo žiarivé svetlo, v ktorom sa mihala malá čierna bodka. Ako vták letela až k hustému lesu, kde sa na chvíľu zastavila a s rovnakou rýchlosťou sa vracala späť.

V rozpakoch som si uvedomila, že je to Tomas.

Ovládla ma náhla slabosť. Vyčerpane som klesla k zemi. Svaly mi ochabli a telo vypovedalo svoju službu. Pohltila ma čierna tma a v tom momente som stratila vedomie.

VII.

Pootvorila som jedno oko.

Muselo prejsť len niekoľko minút odvtedy, čo som stála pri Tare. Tomas sa okolo mňa mihal tak rýchlo, že som ho nestíhala sledovať. Zaregistrovala som, že doniesol niekoľko kvetov z vedľajších miestností, občas sa zastavil a krúžil rukou. Nejaký čas mi trvalo, kým som pochopila, že stojí pri hrnci a niečo varí. Potom vzal misku a preliat do nej tekutinu z hrnca.

Pristúpil ku mne. Do nosa mi udrela trpká vôňa.

„Skúste sa napiť,” pohladil ma po čele, akoby skúšal, či nemám horúčku.

Chcela som sa spýtať, čo to je, no nemala som silu otvoriť ústa. Jedno oko som mala stále zavreté. Bola som zabalená v deke a ruky mi bezvládne viseli z gauča. Tomas mi jemne nadvihol hlavu a pomohol mi napiť sa. Tekutina chutila ako nakyslý okorenený čaj zmiešaný s kravským mliekom.

„Ešte sa napite, pomôže vám to,” pobádal ma, keď som vzdorovito zatvorila ústa.

Pritisol mi pohár k perám, čím ma presvedčil, no takmer som sa povracala, keď som prehltla niekoľko ďalších dúškov. Na moje prekvapenie sa mi však naozaj vracala sila. Keď som dopila celú šálku, dokázala som už pohnúť všetkými končatinami a konečne sa mi podarilo otvoriť druhé oko.

Tomas prešiel ku krbu a znova naplnil šálku tekutinou.

Nachádzali sme sa v malej miestnosti zariadenej tmavým jednoduchým nábytkom. Pred gaučom s kvetinovou potlačou, na ktorom som ležala, stál malý okrúhly stôl plný kvetov. Posadila som sa. Tomas mi strčil do ruky šálku a povzbudil ma, aby som si dala ešte zopár hltov. Nerada, no predsa som ho poslúchla. Potom si spokojne sadol oproti mne na obrovské kreslo.

Interiér izby dopĺňalo na katónske pomery len veľmi málo doplnkov. Azda len farebný koberec a jediná červená váza dodávali izbe trochu nenútenej veselosti. Po celej dĺžke stien stáli police preplnené knihami. Mnohé knihy boli aj pohodené na zemi alebo poukladané jedna na druhú.

Miestnosť osvetľovali horiace sviece a oheň z krbu, no predsa tam bola tma ako v rohu. Nachádzalo sa tam jediné malé okno, cez ktoré prenikal pás lúčov zapadajúceho slnka.

Jednoduchosť celej izby ma upokojovala. Pripomenula mi internát. Aj tam som sa denne stretávala hlavne s tým najdôležitejším na prežitie.

Pohľad sa mi zastavil na Tomasovi. Celý čas na mňa bez prestania zísal. Zjavne čakal, kým sa trochu pozviecham, pretože hneď, ako som sa strnulo ponatáhovala, vstal a sadol si vedľa mňa na gauč. Deku mi pritiahol až ku krku a znova mi chytil spotené čelo. V ruke mal ďalší hrnček s bielou tekutinou. Prevrátil sa mi žalúdok.

„Odpustite mi to, adet.“ V tieňoch šľahajúceho ohňa vyzerala jeho pokožka ešte tmavšie ako obvykle. Mal spotené čelo a tváril sa previnilo. Zapchala som si nos a pustila sa do tretej šálky tekutiny, ktorá mi už pomaly začínala chutiť. „Nemal som vás vyprovokovať. Neodhadol som situáciu.“